

BORILAČKE VEŠTINE

BROJ 89

CENA 12 DINARA

NINĐA

KATANA BLUZ U ĐAVOLJEM VRTU

DEREK FINEGAN

KATANA BLUZ U ĐAVOLJEM VRTU

Derek Finegan
KATANA BLUZ
U ĐAVOLJEM VRTU

Izdavač:
DEČJE NOVINE, G. Milanovac

Za izdavača:
Miroslav Petrović,
generalni direktor

Glavni i odgovorni urednik:
Mirjana Šterijevski

Urednik:
Borivoje Lošić

Lektor:
Mirjana Jakovljević

Korektor:
Nada Maksimović

© 1990. DEN PRESS

NINĐA 89 — OKTOBAR 1990. GODINE

Izdaje NIP »Dečje novine«, Tihomira Matijevića 4, 32300 Gornji Milanovac. Telefoni: (032) 712-246, lokal 28, uredništvo, (032) 714-250 prodaja i (032) 719-529 pretplata. Telex: 13731. Broj tekućeg računa kod SDK u Gornjem Milanovcu: 61320-603-1263. Devizni račun kod Beobanke u Beogradu: 60811-623-16-257310-03292. Štampa »Litopapir«, Čačak.

Derek Finegan

KATANA BLUZ U ĐAVOLJEM VRTU

Rikuovo lice bilo je nepomično, kao i uvek. Oni koji su ga bolje poznavali, međutim, nagađali su da njegov olimpijski mir ne može još dugo potrajati.

Hagemacu i Nori, njegova dva telohranitelja, davno su još naučili da prepoznaju sitne znakke Rikuovog nezadovoljstva. Dobra prilika za igru koju nisu tako često igrali; iza Rikuovih leđa znacima su se sporazumeli o visini opklade i vremenu kada će njihov moćni gazda svi ma unaokolo jasno i glasno dati do znanja da traće njegovo dragoceno vreme...

Ono što su im pokazali, istina, bilo je izvanredno, ali ništa manje se i ne očekuje od potomaca škole Kodan, vrhunskih majstora boriilačkih veština. Ni čeg novog, u tome je bio ceo

problem; i Hagemacu i Nori sve ovo videli su nekoliko puta od vremena kada su i sami ponosno izašli iz ove iste škole i gotovo istog trenutka dobili posao kod gospodara Rikua.

Nekoliko korak dalje, u grupi posmatrača odevenoj sa nešto manje raskoši i sjaja, Kanešige se zadovoljno osmehnu, gladeći dugu, retku bradu. Nje govom oku nije promaklo ni Rikuovo nezadovoljstvo, ni znaci njegovih telohranitelja. Nasuprot njima dvojici, on se nije plašio provale Rikuovog gneva. Štaviše, takav jedan događaj predstavljaće savršen vrhunac zapleta jedne dugo smišljane drame.

Sa potpuno neočekivanim raspletom, o kakvom čak ni moćni Rikuo još uvek ništa ne naslućuje!

Pod njima, u peščanoj areni, izvanredno obučeni mladići demonstrirali su sve domete škole Kođin, ali ih je Kanešige jedva i video. Godine truda koje je uložio u rad sa njima donele su svoj plod, ali ga taj plod više nije zanimao, kao što velikog slikara ne zanima završeno delo. Vihor hitrih pokreta, zveket čelika o čelik, povici i krici bili su samo šarena pozadina za ono što tek treba da se dogodi.

Rikuo odgurnu od sebe ponudenu čašicu sakea i podiže ruku da zakloni usta, razjapljen zevanjem. Nori se isceri Ha gemacuu; upravo tog trenutka dobio je pozamašnu opkladu.

— Koliko će... ovo... još trajati? — upita Rikuo. Ni tiho, ni preglasno, ali svi u okolini uvek dobro čuju svaku izgovorenu reč čoveka koga poštuju i boje ga se.

Kanešige savlada osmeh koji bi ga prerano odao. Okrenuvši se Rikuou, on se duboko nakloni.

— Koliko vi još želite da gledate, Rikuo — san. Ni trenutka duže.

— Vrlo dobro — ravnodušno odvrati Rikuo. — Onda možemo da krenemo, zar ne?

Kanešige se još jednom na-

kloni, da bi skrio blesak u očima.

— Svakako, gospodaru. Zamoliću vas samo da ostavite vašu pratnju ovde na izvesno vreme. Sledeće što želim da vam pokažem je... neka vrsta tajne...

Reči su mu tekle sasvim prirodno, praćene odgovarajućim gestovima. Niko ne bi pogodio da je Kanešige ovaj trenutak zamišljao godinama, u hiljadu različitih varijanti, sa hiljadu mogućih načina da Rikuo dovede tamo gde želi da ga dovede.

— Ah! — reče Rikuo. — Poznato je da ja nikuda ne idem bez dvojice svojih najvernijih ljudi, sensei Kanešige.

— Poznato je, Rikuo — san. Nisam ni mislio na njih dvojicu kada sam pomenuo vašu pratnju.

Rikuo se podiže sporo i dostojanstveno. Sve je, uostalom, radio na taj način, kako je i zahtevao njegov visoki položaj u hijerarhiji japanskog podzemlja. Kanešige je, međutim, veoma dobro znao da je to samo privid i da se raskošnom odećom krije snažno i hitro telo, podvrgavano svakog dana oštrim vežbama da bi ostalo u vrhunskoj formi.

— Nadam se — promrmlja Rikuo — da će to što ćeš mi pokazati, sensei Kanešige, bar malo biti zanimljivije od ovoga do sada...

Kenšige ne odgovori. Pognut, previjen u pasu, okrenuo se tako da ukaže Rikuou pravac kojim treba da krene.

Ostali su ćutke pratili ovu malu međuigru, ali je Kanešige znao da iza ravnodušnih lica njihovi mozgovi sada rade kao računске mašine, tražeći odgovor na pitanje kakvu to tajnu vlasnik najbolje škole borilačkih veština u Japanu želi da poveri moćnom čoveku iz poldzemlja.

Izgubili su im se brzo iz vida, pošljunčanom stazom koja je vijugala kroz gusto žbunje. Arena se nije mogla videti iz starog zamka, a ni on iz arene. sem najviših kula, posivelih od starosti.

Svi su uvereni kako Kanešigeova škola koristi samo jedno krilo zamka. Rikuo će biti prvi koji će otkriti da to nije tačno.

Hodajući pred trojicom ljudi, Kanešige je osećao njihove poglede na leđima. Nije čuo ni kakav šum, naravno, ali mu haragei reče da se oni dogovaraju hitrim znacima.

Neka ih. Rikuo će ubrzo i

sam shvatiti da nije on taj ko me preti opasnost...

Iako je Kanešige bez oklevanja prešao preko uskog drvenog mostića nad davno isušanim jarcom, Rikuo zastade.

— Slobodno pređite most, Rikuo — san — reče Kanešige, zastajući. — Te trule i polomljene daske samo su kamuflaža pod kojom se kriju vrlo solidne, nove čelične šipke...

Nori ipak krete prvi, oprezno opipavajući podlogu vrhovima prstiju. Opasnosti odista nije bilo i Rikuo pređe odmah za njim, ohrabren znakom svog te lohranitelja.

Kanešige ih povede kroz zarušeni otvor u kamenom zidu, ne govoreći ništa. Uostalom, utabana staza pod njihovim nogama sama će reći Rikuou da se ovaj prolaz koristi mnogo češće nego što izgleda.

Skrećući ulevo, Kanešige uspori korak. On sam savršeno se snalazio u polutama, ali njegovi posetioci su prvi put ovde. Kamenne stepenice izlizane su od upotrebe, biće im potrebno više vremena da ih savladaju.

— Kakvo je to mesto na koje me vodiš, sensei? — upita Rikuo iznenada.

Kanešige zastade, sa rukom na vlažnom kamenom zidu.

— To mesto — reče — bilo je nekada dvorana u kojoj je gospodar Matsuo, u doba Meidži, tajno mučio svoje žrtve, da leko od očiju sveta. Kao i sada, i u to vreme samo odabrani su poznavali pristup u nju, Rikuo—san.

Oba telohranitelja, kao i sam Rikou, podozrivo su ga gledali. Oko iskusnog učitelja borilačkih veština prepoznalo je stav u kojem su se našli; naizgled opušteni, ali spremni da u svakom trenutku uzvrate na eventualni napad.

Nije rekao ništa na to. Ako već sumnjaju da je ovo zamka, njegove reči neće biti dovoljne da ih razuvere.

Osetljivi Kanešigeovi prsti sklopiše se oko poluge skrivene iza izbočine kamena i prastari mehanizam zaškripa. Neki veliki graditelj izumeo je taj sistem poluga i protivtegova koji je i posle toliko vekova s lakoćom pokretao deo zida težak gotovo čitavu tonu. Istorija nije zabeležila njegovo ime, verovatno zato što je, po uobičajenoj praksi tog vremena, gospodar Matsuo bez milosti pobio sve koji bi kasnije mogli otkriti ulaz u njegovu tajnu dvoranu...

Baklje su gorele sa obe strane mračnog prolaza, u unutraš-

njosti dvorane, sprečavajući svojim bleskom da se vide detalji podzemne prostorije.

Kanešige zakorači bez oklevanja, uklanjajući se malo u stranu, da propusti goste.

Nori i Hagemacu, naravno, prvi podoše za njim, zaklanjajući Rikuo svojim telima.

— Ovo je — reče Kanešige svečano — podzemna dvorana gospodara Matsua. Kao što vidite, Rikuo—san, duga je dve stotine, a široka sto pedeset stopa. Tamo, na drugom kraju, nalazi se duboka jama u kojoj su bez traga nestajale Matsuoove žrtve. Ispunjena je vodom gotovo do vrha, tako da verovatno niko nikada neće doznati koliko se ljudskih kostiju nalazi na njenom dnu.

— Hmmm... vrlo zgodno — promrmlja Rikuo. Kako je Kanešige i očekivao, Rikuou se dopalo to čisto i elegantno rešenje problema uklanjanja mrtvih tela, problem s kojim se bez sumnje susretao gotovo sva kodnevno.

— Nekada — produži Kanešige — ovu prostoriju su ispunjavale sprave za mučenje. Meni je, međutim, bilo potrebno više prostora, pa sam ih uklonio. Samo neko od njih ostale su sačuvane, tamo u onom uglu.

— Da li se još koriste, sensei Kanešige? — podrugljivo upita Rikuo. Očigledno je savladao sumnju i prizor je počeo da ga zanima, upravo onako kako je Kanešige i zamislilo čitavu stvar.

— Pokatkad — nemarno odvrati Kanešige — ali, uglavnom vrlo retko. Možda zato što su moji potčinjeni poslušniji od slugu gospodara Matsua.

— Ili se od njih manje zahteva — promuklo se nasmeja Rikuo. — Ovo je sve što si želeo da mi pokažeš, Kanešige?

— Naprotiv — učitelj se ponovo nakloni sa dubokim poštovanjem. — Ovo je, da tako kažem, samo pozornica na kojoj ću vam prikazati sve tajne zamka, Rikuo—san...

Polako, svečano, Kanešige podiže ruke i njegovi dlanovi se spojiše. Pod niskim kamenim svodom taj zvuk odjeknu kao pucanj, vraćajući se, odbijen od zidova.

Svud unaokolo senke duž zidova oživeše. Do tada potpuno nevidljive, čak i za iskusne oči i prodorne poglede dvojice Rikuovih telohranitelja.

Kanešige jasno ču kako vazduh izlete iz Rikuovih pluća. Kod običnog čoveka, znao je, to bi se manifestovalo kao krik

iznenađenja, ali, Rikuo nije bio običan čovek, daleko od toga.

Prešao je lagano pogledom po podzemnoj dvorani, savlađujući osećanje ponosa kakav oseća tvorac svakog velikog dela. Da, ovo je bilo veliko delo, krajnji cilj mnogih noći dubokog razmišljanja...

Na svakih deset jardi duž zidova sada je stajala po jedna prilika u crnom, sa rasplamsalom bakljom u ruci, tako da je podzemna prostorija bila osvetljena kao usred dana.

— Svi bogovi! — zastenja Nori iza Kanešigeovih leđa. — Pa to su... to su...

— Mirno! — reče Rikuo vrlo tiho. — Ostanite gde ste, vas dvojica.

Da, Rikuo ume da gospodari sobom, Kanešige to odavno zna. Međutim, ovo još nije kraj male predstave...

Na znak njegove ruke, ljudi u crnom odvojiše se od zidova i zakoračiše prema njima. Svaki od njih kretao se tačno određenom brzinom, postepeno zatvarajući sa tri strane četvorku kod ulaza.

Kenšegi je stajao mirno, ne dopuštajući da trijumf pomeri nijednu crtu njegovog lica. Jasno je osećao strah trojice ljudi iza sebe, miris njihovog znoja, ubrzano disanje, nervozne

pokrete udova pod šuštavom odećom.

Prešao je pogledom po sada savršeno pravim redovima ljudi u crnom. Baklje nad njihovim glavama nisu govorile ništa o licima takođe skrivenim kapuljačama od debele crne svile.

Okrenuo se Rikuo i ceremonijalno naklonio.

— Sensei Kanešige — reče s dubokim poštovanjem u glasu — odaje vam vajnu zamka Matsuo, gospodaru Rikuo. Ovi ljudi, koje obučavam da bi postali ninđe, spremni su da na vaš znak pođu i u samu smrt!

*
* *

Zveket čelika još je lebdeo pod kamenim svodom kada je Kanešige pokretom ruke dao znak da se mladići u crnim kostimima ninđi uklone. Nestali su u nevidljivim prolazima u zidu, isto onako nečujno i neupadljivo kako su se i pojavili.

— Neverovatno! — iskreno reče Rikuo, sa divljenjem mašući glavom. On i Kanešige u međuvremenu su dobili mesto na debeloj, divno izrađenoj asuri odakle su više od jednog sata pratili egzibiciju Kanešigeovih učenika. — Pre samo

nekoliko sati uložio bih čitavo svoje bogatstvo u opkladu da u ovom delu Japana nema nijedne tajne škole ninducia!

— Pogrešili biste, gospodaru — osmehnu se Kanešige. — Kao i svi ostali, najzad, verujući da je škola borilačkih veština Kodin jedino čime se ovaj zapušteni stari zamak izdvaja od ostalih.

— Da, zaista — podiže Rikuo obrve. — Međutim, neće li se njima učiniti neobičnim što se tako dugo zadržavamo u njegovoj unutrašnjosti?

— Moji ljudi pobrinuli su se za to — osmehnu se Kanešige. — Ostali gosti već su u glavnoj dvorani zamka, za trpezom. Objašnjeno im je da se stari sensei Kanešige ne oseća dobro, a da je gospodar Rikuo morao po hitnom poslu da se odmah vrati u Kjoto.

— Posumnjaće u to, naravno... ali njihove sumnje nas ne zanimaju, zar ne, sensei?

— Ne, gospodaru. Moji ljudi potpuno su u stanju da se pobrinu za njih. Vi ste prvi i jedini kome sam otkrio tajnu zamka.

— Da, Kanešige. Ne misliš li, međutim, da je vreme za objašnjenja?

— Vreme je za objašnjenja, gospodaru — klimnu Kanešige

glavom. — I ja sam spreman da ih dam...

— Daj ih onda!

Kanešige podiže pogled. Nekoliko koraka dalje, leđima okrenuti zidu, dvojica telohranitelja i dalje su sumnjičavo posmatrali ponovo mračnu dvoranu.

— Želite da i vaši ljudi čuju moja objašnjenja, gospodaru?

Njihovi pogledi se sukobiše. U očima Rikuo Kanešige pročitava nemo pitanje.

Klimnuo je glavom. Odgovor na to pitanje bio je — da.

— Vas dvojica — tiho reče Rikuo ne odvajajući pogled od Kanešigeovih očiju. — Otiđite u drugi kraj dvorane i ostanite tamo dok vas ne pozovem!

Bez reči su sačekali da se telohranitelji udalje. Kanešige je ćutao. Njegova igra bližila se kraju i Rikuo se nalazi tamo gde je i želeo da ga dovede. Neka samo postavlja pitanja, taj debeli, uobraženi, prebogati čovek. Krajnje je vreme da shvati kako bi neko drugi mogao biti i mudriji i veštiji od njega!

— Neke stvari koje ćeš mi reći — počeo tiho Rikuo — ne bi bile zgodne za uši mojih ljudi, zar ne?

— Da, gospodaru. Dobro ste razumeli moj pogled.

— A to je...?

— Sudbina vašeg mlađeg brata, gospodara Hajamija...

U svom životu Rikuo je primio i zadao mnogo udaraca. I ovaj je podneo mirno, samo su mu se oči na trenutak raširile od iznenađenja.

— Šta... šta ti znaš o sudbini Hajamijevoj?

— Sve, gospodaru. Od trenutka kada je napustio dom svog poštovanog oca da bi pokušao da postane ninda u školi senseija Tanake.

— Sve, Kanešige? Onda znaš mnogo više od nas, jer jedino što porodica zna jeste da se Hajami nije vratio iz te škole.

— Što samo po sebi nije ništa neobično — tiho reče Kanešige. — Tek svaki šesti ili sedmi kandidat vrati se kao ninda. Ostali jednostavno umiru...

— Da. To smo znali...

— Pokušali ste da doznate kako je umro, zar ne?

— Da. Uložio sam čitavo bogatstvo da bih to otkrio — pro muklo reče Rikuo. — Nisam uspeo, naravno. Kao i uvek, škole ninducua užasno su tajanstvene, o čemu ti, bez sumnje, znaš mnogo više nego ja.

— Onda niste doznali ni ono najvažnije, gospodaru: Hajama

je već bio postao ninda kada je umro!

— Šta?!

— To je istina. Samo njih dvojica, od svih učenika senseija Tanake, preživeli su obuku i postali ninde. Hajama je odmah potom pokušao da ubije onog drugog, ali...

— Ali je ovaj ubio njega, zar ne?

— Da. Tako je bilo.

Bilo je uzbudljivo posmatrati igru osećanja na Rikuovom licu; jedna od previše retkih prilika u kojima veliki gospodar gubi vlast nad sobom.

Dugo godina potiskivani gnev i želja za osvetom, nada rođena u času kaad se činilo da više nema načina da se otkrije ubica mlađeg brata, miljenika bogate i ugledne porodice. I strah, strah od suočavanja sa užasnom istinom koja podseća da nije nimalo lako kazniti jednog nindu...

Sve to potrajalo je svega nekoliko desetina sekundi, a onda je, Rikuo, duboko udahnuvši, povratio kontrolu nad sobom.

— Njegovo ime — reče prigušenim glasom. — Njegovo ime, Kanešige, i ime mesta gde ga mogu naći!

Kanešige je ćutao, potiskujući u dubinu osećanje trijumfa. Još samo nekoliko trenutaka,

ali je sada teren osetljiv i mora veoma pažljivo voditi ovu igru...

— Sensei Tanaka — reče — onaj je koji zaslužuje mnogo strašniju kaznu od svog učenika, ubice gospodara Hajame.

— Možda. Ali, Tanaka je mrtav i ljudska osveta više ga ne može stići, Kanešige!

— Njegovo ime je ostalo među živima — podseti Kanešige. — Ono još uvek može biti ubijeno.

— Kako to misliš?

— Čovek umire dva puta, gospodaru. Kada umre njegovo telo... i kada oduzmu čast ime nu njegovih predaka...

— Hmm... misliš li da Tanaka više ne zaslužuje da mu se ime pominje sa poštovanjem?

— I vi ćete misliti isto kada vam budem rekao šta je Tanaka učinio. Odao je neprijatelju sve tu tajnu Japana, jednu od najbolje čuvanih tajni našeg naroda.

— Neprijatelju? Šta to znači, Kanešige?

— Ninda koji je ubio gospodara Hajamu nije Japanac, gospodaru. On je Amerikanac!

Novi udarac, novi šok, ali ova ga puta neverica preovlađuje u spektru osećanja na Rikuovom licu.

— Nemoguće! — šapuće on.
— Nemoguće, nemoguće!

— Istina je, gospodaru. Uspeo sam da dođem do Tanakinih spisa u kojima je detaljno opisao sve što se dogodilo. Taj mladić, Amerikanac, jednog ju tra se jednostavno stvorio na pragu Tanakine kolibe, usred šume. Bogovi su ga poslali, zaključio je taj ludak. Štaviše, sve što je činio, činio je u uverenju da bogovi žele da se ninducu proširi i u druge krajeve sveta, među druge narode!

— Strašno! — prošaputa Rikuo. — Pa on je odista bio lud!

— Da, gospodaru, bio je lud. Njegovi spisi samo voljom bogova objašnjavaju neverovatno napredovanje mladog stranca koji kao da je bio predodređen da postane ninda. Učio je i brže i lakše od drugih, tvrdi Tanaka, uprkos mržnji kojom su ga ostali učenici okružili. Ili možda baš zbog nje...

— Ne! — odmahnu Rikuo glavom. — Ne mogu u to da poverujem, Kanešige!

— I meni je trebalo puno vremena da ubedim sebe da Tanaka piše istinu. Onako kako je on vidi, bez sumnje. Ipak, jedno je sigurno: Amerikanac i vaš brat bili su jedini koji su preživeli obuku i postali ninde...

— I onda? Šta se onda dogodilo?

— Gospodar Hajama odlučio je da spere ljagu sa veštine ninducia kojom je tu veštinu Tanaka ukaljao. Izazvao je Amerikanca, istog trenutka kada su zajedno napustili školu. Tanaka je bio u blizini, jer je znao šta će se dogoditi...

Rikuo je čutao, ali su mu se pod raskošnom odećom grudi ubrzano dizale i spuštale.

— Tanaka je bez sumnje pomogao svom miljeniku — reče jedva čujno. — Misliš li i ti tako, Kanešige?

— Mislim, iako u Tanakinim spisima nigde nema ni pomena o nečem takvom...

— Tanaka je lagao. Možda čak i sebe. Ljudi pod starost po stanu slabi prema onima koje zavole, zar ne, Kanešige?

— Da, gospodaru. To se veoma često događa...

— U redu, onda. Sada ćeš mi reći njegovo ime, Kanešige!

— On je po odlasku iz Japana uzeo ime Leslie Eldridž, gospodaru, i sada živi u svojoj zemlji, u gradu San Francisku...

— To je dovoljno da ga pro nađem?

— Bojim se da nije — osmehnulo se Kanešige. — To je veliki grad... a on je ninda!

— Da, svakako. Biće mi po-

trebna pomoć tvojih ljudi, zar ne?

— Dobro ste zaključili, gospodaru Rikuo. Oni najbolji među njima već mesecima proučavaju sve što se sa ove strane okeana može doznati o tom gradu i sada ga poznaju bolje nego većina njegovih stanovnika.

— Koliko, Kanešige?

Kanešige obori pogled da bi prikrrio blesak u očima.

— Svi troškovi traganja — reče. — A potom nagrada od milion dolara kada ga pronademo!

Rikuo lagano odmahnu glavom s jedne na drugu stranu.

— Milion dolara kada on bude mrtav, Kanešige.

— Drugi milion? Zaista ste veoma široke ruke, gospodaru Rikuo, ali ništa manje nisam ni očekivao od vas!

Rikuo se glasno nasmeja. Ovo je bio teren na kome se ipak mnogo bolje snalazio od starog učitelja borilačkih veština.

— Ne, Kanešige. Sasvim dobro si me razumeo. Milion dolara kada dobijem dokaze da je mrtav. Najviše što pre toga možeš dobiti jeste polovina, kada mu uđeš u trag.

— Ah! — uzdahnu Kanešige. — Biće to vrlo dugotrajan i opasan posao, gospodaru!

— U to ne sumnjam. Milion, moja poslednja reč.

— I sa neizvesnim ishodom — podseti ga Kanešige. — Ne zaboravite, vašem bratu nije uspelo da ubije tog Eldridža, a ja... sebe ne smatram tako dobrim učiteljem ninducua kao što je bio sensei Tanaka...

— Šta želiš time da kažeš, Kanešige? Da nije sigurno da će tvoji ljudi ubiti Eldridža?

— Upravo tako, gospodaru. Jedini koji ima ozbiljne izgleda da u tome uspe je moj najbolji učenik. A njega još niste videli danas.

— Ah! — nasmeja se Rikuo. — Neverovatan si, Kanešige! Uvek imaš ponekog keca u rukavu, kako bi rekli naši dragi prijatelji sa druge strane okeana. U redu, proklet da si: neka bude još pet stotina hiljada za tvog najboljeg učenika!

Kanešine se nakloni iz sedećeg položaja.

— Dopustite onda da vam ga predstavim, gospodaru — reče tiho. — Tek pošto ga dobro pogledate, shvatićete zbog čega se nadam da bi samo on mogao uspeti u ovom opasnom poduhvatu...

*
* *

Čovek o kome se vodio tako

czbiljan razgovor na drugoj strani okeana, Leslie Eldridž, u tom trenutku, sasvim prirodno, nije ni slutio da će se uskoro nad njim nadviti velika opasnost. Ponašao se, zapravo, kao čovek koji baš nikakve brige nema na ovom svetu...

— On je odista neverovatan — nasmeja se Tabasko Pit, zabacujući unazad dugu, plavu kosu. — Pogledaj ga, učestvuje u igri kao dete!

Devojka na stolici za ležanje pored njega ne odgovori, ali je i njen pogled počivao na grupici mladih koja je u dubokom pesku plaže bezbrižno prebacivala loptu za odbojku preko mreže.

Tabasko Pit se okrete i pažljivo je pogleda.

— Šta je, mala? — upita tiho. — Nešto nije u redu?

Sumiko mu se kratko osmehnu, ali taj osmeh pomeri samo njene pune usne. Duboke, crne oči ostadoše zamišljene.

— Upravo sam se zapitala koliko ovo još može trajati, Pite...

— Šta to? Ovo lenstvovanje na plaži, ili...?

— Znaš ti, gorilo, vrlo dobro šta sam htela da kažem — osmehnu se devojka.

Začutali su oboje, čekajući da devojka u minijaturnom ku-

paćem kostimu i sa belom kapićom na glavi spusti na sto nove čaše ledenog pića i odnese ispražnjene. Nije im promakao zainteresovan pogled konobarice: pun divljenja za preplanulu kožu i džinovski rast Tabasko Pita, pogled zavisti na nežno i krhko, a opet užasno uzbudljivo telo sitne devojke pored nje ga.

— Aahhh! — uzdahnu Pit, prazneći jednim gutljajem visoku čašu sa pivom. — Ovo je bilo đavolski dobro! Hej, mala, još jedno pivo!

— Ne znam — nastavi Sumiko malopredašnji razgovor kao da se u međuvremenu ništa nije dogodilo. — Ne znam čak ni kako to da nazovem... strah od osвете bogova zbog ljudske drskosti, možda...

— Oh, do đavola! Život je dovoljno komplikovan i bez sve te filozofije, zar ne?

— Slažem se... ali zar se ti, Pite, nikada ne zapitaš kako će se ovo završiti. U redu, Leslie je nenadmašan i sve to, ali jednog dana, osećam, dogodiće se nešto čemu ni on neće moći da se suprotstavi...

— Na primer?

— Ne znam... to je ono: ne znam!

Osvrnuvši se hitro oko sebe, Pit se naže prema njoj i po-

loži joj ogromnu šaku na rame.

— On je ninda — šapnu. — Ponekad kao da to zaboraviš, mala!

— Naprotiv, to je ono što nikada ne zaboravljam. Sem toga, o nindama znam mnogo više nego ti, zahvaljujući svojim japanskim precima, Pite. U redu, nas dvoje smo jedini koji znamo Lesliejevu tajnu, ali ni ona ne može večito ostati sačuvana. Pre ili kasnije neko će je otkriti.

— Pa?

Ona nestrpljivo odmahnu glavom.

— Mene plaši ono što će se dogoditi posle toga, Pite!

— A šta će se, do đavola, dogoditi posle toga?

— Ne znam... nešto strašno...

On joj se isceri. Stolica za ležanje povijala se pod težinom tela visokog gotovo sedam sto pa i teškog oko dvesta dvadeset funti, bez ijedne unce sala u sebi. Tabasko Pit je bio džin među ljudima, prava suprotnost sitnoj devojci raskošnog tela koje je kupaći kostim više otkrivao nego skrivao.

— Ništa strašno se neće dogoditi — reče umirujućim tonom — čak i ako jednog jutra na prvoj strani »Egzaminera«

ugledaš njegovu sliku i iznad nje naslov »Ninda je među nama«. Jednostavno ćemo promeniti grad, a on će otići na plastičnu operaciju lica, to je sve!

— Ne plaši me to — odmahnu ona glavom. — Mi previše izazivamo sudbinu, Pite. Igramo se sa smrću, ako tako više voliš... Pre ili kasnije takva igra mora se osvetiti, o tome ti govorim!

— Tvrdiš, dakle, da ništa što bismo mi mogli učiniti neće izmeniti taj trenutak?

— Da... toga se plašim...

Tabasko se grohotom nasmeja, zabacujući glavu.

— Čekao sam da mi to kažeš!

— objasni kroz smeh. — Ako stvari već tako stoje, čemu onda brige, do đavola! To će se desiti u svakom slučaju, je li tako?

Ona sleže ramenima, tražeći ponovo pogledom Leslija među igračima. Životna filozofija Tabasko Pita, uostalom, i sastojala se u tome da živi životom prepunim uzbuđenja, ne mareći mnogo za ono što bi se moglo dogoditi jednog od narednih dana ili godina...

Pogled prema plaži, međutim, sada joj je bio blokiran jednim telom, odevenim u izlizane farmerke i pretesnu majicu. Ni je joj se dopalo lice nad tim

telom, još manje blesak u sitnim svinjskim očima kada je krupni muškarac pogledao u nju.

Oborila je pogled na svoju čašu i otpila gutljaj pića. Za većinu muškaraca to je bio do voljan signal da nije zainteresovana, ali za ovog grmalja neće biti, osećala je.

— Hej, hej! — sada je već stajao nad njom, šireći oko sebe neprijatni zadah sa ne tako skoro opranog tela. — Šta to imamo ovde, momci? Jeste li skoro videli ovako dobro parče ženskog mesa, a?

Ispod trepavica, ona hitro pređe pogledom po okolini, proklinjući misli koje su je na trenutak udaljile od onoga što se zbivalo u neposrednoj blizini.

Taj grmalj pred njom nije sam. Pre nego što joj je prišao, rasporedio je svoje ljude na ključna mesta, znajući da se niko neće usuditi da im pruži otpor...

Jedan stoji i ceri se pored stolice čuvara plaže, kao da iza ziva ovoga da ustane i nešto pokuša. Lanac sa motocikla leno mu se klata u desnoj ruci, lupkajući po čizmi utonuloj u pesak.

Druga dvojica stoje tako da se mogu odmah baciti na Tabasko Pita ako pokuša da je

zaštiti. Svud unaokolo, ostali se oprezno povlače, svesni da će uskoro prisustvovati provali nasilja, sve češćeg i na ulicama i na plažama San Franciska.

Osmehnula se i kao mačka protekla u svojoj stolici. Grmalj proguta pljuvačku, zureći u punu, čvrstu grud pod tankom tkaninom mokrog kostima.

— Neka sam proklet — reče promuklo. — Pa ti si izbliza još bolja nego izdaleka!

— Što si bliže — odgovori ona izazivački — i ja sam sve bolja! Hajde, dođi već jednom, da vidimo šta imaš u tim pantalonama!

On je zbunjeno pogleda, naviknut na žene koje drhte od straha na svaki pokušaj da im se približi. U sitnim očima zasvetluca plamičak sumnje, ali je pogled na to telo bio previše privlačan mamac da bi mu mogao doleteti.

Na svom mestu, Tabasko Pit se takođe zadovoljno cerio, ne ispuštajući čašu sa pivom iz ruke. Neće se još umešati, ne dok dvojica ljudi pred njim nešto ne pokušaju.

Grmalj se hitro osvrte oko sebe, da proveriti da li ima policije u blizini, a onda se obrte i pokaza zube požutele od duvana.

— Dolazim, sestro! — zabru-

nda. — Hajde, skidaj te krpe sa sebe!

Zakoračio je samouvereno na pred, saginjući se i pružajući ruku prema njenim grudima.

Oslanjajući se sa obe ruke o stolicu, Sumiko zadade munjevit udarac bosom nogom. Za pravog majstora borilačkih veština, a ona je to bila, takav udarac je dečja igra, čak i iz ovog nepodesnog položaja.

Pogođen među noge, grmalj vrisnu, savijajući se i stežući sa obe ruke pogođeno mesto. Skačući na noge, Sumiko nađe dobar oslonac za desno stopalo i zadade još jedan udarac, ovoga puta desnom šakom stisnutom u pesnicu.

Koža na obrijanoj lobanji puče i krv linu iz duge rasekotine. Ošamućen, čovek se prevrte na leđa, nalik komičnoj džinovskoj budi koja se koprcu u pokušaju da se dočeka na noge.

— Neka sam proklet! — tiho reče jedan od one dvojice uz njega. — Ta mala udara kao sam đavo, Slime!

Fascinirani tim prizorom, ni jedan ni drugi nisu opazili da se Tabasko Pit takođe uspravio, na samo korak od njih. Kada su to shvatili, bilo je prekasno...

Krijičkom oka Slim opazi po dignutu pesnicu i pokuša da se

istim pokretom izmakne i zaštiti podignutom rukom. Takav gard bio je preslab za moćne mišiće Tabasko Pita; sklanjajući mu ruku sa svog puta kao krhku grančicu, ogromna pesnica sruči se u levu stranu Slimovog lica, bacajući ga u pesak nekoliko koraka dalje.

Drugi čovek obrte se na vrhovima prstiju, kao mačka, spuštajući ruke gotovo do tla. Kada se ponovo uspravio, u desnoj ruci blesnu sečivo dugog noža na oprugu izvučenog iz skrovišta u desnoj čizmi.

— Hajde — reče on kroz zube. — Dođi sad, ako smeš, veliki!

Sumiko poskoči na svom mestu, kratko i oštro pljesnuvši rukama i njegov pogled, hitrih zmijskih, polete na tu stranu.

Kao i obično, njih dvoje devalovali su poput dobro uigranog plesачkog para; u času kad je svojim gestom Sumiko privukla pažnju čoveka sa nožem, Tabasko Pit zadade novi udarac pesnicom, odozgo naniže, pravo u izloženi potiljak.

Sve to odigralo se za manje od tri sekunde. Oblačici prašine, uzvitlani nogama boraca sa peska, još uvek su lebdeli u vazduhu ispunjenom kricima gr-

malja pogođenog onim prvim udarcem među noge.

Podižući nož sa zemlje, Tabasko Pit mu priđe i saže se nad njega, hvatajući ga slobodnom šakom za opasač.

— Šta sada, mali? — upita kroz zube. — Boli te tu dole, a? Kako bi bilo da odsečemo to... možda će te posle toga manje boleti?

Koprcajući se, grmalj zaurla još glasnije, sada od straha. Na drugoj strani, četvrti iz njegove grupe zbunjeno se osvrtao unaokolo, deleći svoju pažnju između onoga što se događa nje govom vođi i čuvaru koji se već upola digao sa svoje stolice.

Naravno da nije mogao primetiti da mu opasnost pretila odpozadi. Čak i da jeste, međutim, to mu ne bi mnogo pomoglo...

Visoki čovek uskih kukova i širokih ramena, preplanule kože i sa tamnoplavim očima pod kratkom crnom kosom, odvojio se od igre na obali gotovo istog trenutka kada je nešto dalje pao prvi udarac. Siledžija kraj čuvara plaže mu se našao na putu, nimalo slučajno odabranom između gomile kupaća.

Naizgled, samo ga je dotakao vrhovima prstiju, u prolazu, ali se pogođeni srušio kao da mu je neko iznenada podsekao no-

ge. Zaprepašćeni čuvar plaže naže se nad opruženo telo, zapanjeno buljeći u smrskanu do nju vilicu, prekrivenu smesom guste crne krvi i peska...

U nekoliko dugih skokova ništa se stvori kraj svojih prijatelja.

— Idemo! reče kratko, dohvatajući ruku devojke. — Pusti tog kojota, Pite!

Sa izrazom žaljenja na licu, Tabasko slomi čeličnu oštricu prstima ruke i baci ostatke noža kraj ispruženog tela njegovog vlasnika.

— Do đavola! — reče. — A taman je postalo zabavno!

Praćeni pogledima praktično svih koji su primetili da se nešto događa, oni se probiše do parkinga i uskočiše u svoj džip, vozilo kojim su se u poslednje vreme često služili u vožnji kroz grad. Ništa se nađe za volanom, tako da su svega nekoliko minuta kasnije nestali u gomili vozila na putu broj 35.

Naravno, nisu se dugo vozili prema jugu, s obzirom da se kuća koju su privremeno koristili kao boravište nalazila u blizini ulaza u Kinesku četvrt. Prvi put posle dužeg vremena njihovo skrovište nije bilo na jednoj od obala velikog grada, što je i dovelo do posete plaži, po-

sete koja je na tako neprijatan način bila prekinuta.

— Mogli smo ostati još neko liko trenutaka — promrmlja Tabasko. — Onaj momak nije bio sasvim ubeđen da ću mu odista odseći njegova prljava jaja!

— Dobio je sasvim dovoljno — odmahnu ninda glavom. — Ali smo mi mnogo izgubili...

— Izgubili? Šta smo, do đavola, izgubili?

— Naša lica zapazilo je najmanje stotinu ljudi. Petoro ili šestoro među njima biće dovoljno pribrani da policajcima da ju dobar opis.

— Pa šta? Nema nas u policijskim kompjuterima, zar ne?

— Nema, ali će nas posle ovoga biti. Zajedno sa fotografijama...

Ovoga puta i Sumiko se trгла i upitno pogledala nindu.

— Neko nas je snimio?

— Video sam troje njih sa aparatima u rukama. Ako je samo jedan snimak uspeo, policija će koliko sutra otvoriti tri nova dosijea — osmehnu se ninda. — Međutim, to nije ono najgore...

Tabasko Pit prevrte očima.

— Ima i još nešto gore — za ključ, sam za sebe. — Pa hajde da čujemo i to, do đavola!

Ninda ponovo baci pogled u retrovizor.

— Neko nas prati — reče mirno. — Još od plaže...

*
* *

Tabasko Pit se s naporom okrete na zadnjem sedištu.

— Kako izgleda?

— Jedan prastari »ševrolet«. S mukom nas drži na oku.

— Hmmm... to onda ne može biti ozbiljan protivnik, a?

— I ja bih rekla — složi se Sumiko. — Novinar, Les?

— Meni je to odmah palo na pamet. Reporter — početnik koji misli da je na tragu dobre priče.

— Zašto mu ne umakneš? — sleže Tabasko ramenima. — Ta krtija odista ne može da nas stigne...

— Ništa lakše. Samo, šta ako je on jedan od onih koji su imali kameru u rukama dok si se obračunavao s tipovima na plaži, Pite?

— Hmm... Kažu da sunce ne prija fotografskom filmu. Mogli bismo mu malo prosunčati kameru, a?

Ninda još jednom baci pogled u retrovizor, procenjujući rastojanje do upornog pratioca u starom »ševroletu«.

— Kad stanemo na semaforu u ulici Livenvort — reče — za uzmi moje mesto, Sumiko.

— A ti?

— Doći ću kasnije u stan, ta ksijem. Hoću da vidim ko je naš uporni pratilac...

Duga kolona naglo smanji brzinu, jer se stotinak jardi pred njima upalilo svetlo nad ra skrsnicom sa Ulicom Livenvort. Sačekavši da se džip potpuno zaustavi, ninda iskoči na svoju stranu, ustupajući mesto devojci.

Hodao je bezbrižno sredinom ulice, između dve kolone zaustavljenih vozila, ne obraćajući pažnju na radoznale poglede vozača i prolaznika. Pogled mu je bio uprt u stari »ševrolet«, ali su zraci sunca padali pod takvim uglom da kroz vetrobran čak ni oštri pogled ninde nije mogao nazreti crte lica vozača.

Shvatio je da su u kolima dve osobe tek kada se našao u njihovoj neposrednoj blizini. I još nešto: jedna od te dve osobe bila je — žena!

Mlada devojka, bolje rečeno. Mlada i uplašena, gotovo isto toliko uplašena kao i mladić za volanom.

Video je Leslija tek kada se stvorio pred njim i ruka mu

je poletela da zatvori prozor na svojoj strani.

Čelična šaka ninde zaustavi staklo. Njegov pogled skliznu preko dva bleđa lica i zaustavi se na kameri nemarno bačenoj na zadnje sedište.

— Izvadi film i daj mi ga — reče oštro, mnogo oštrije nego što bi inače učinio pred dvoje tako uplašениh mladih ljudi, protiv kojih, uostalom nije imao ništa. Takav ton, međutim, uštedeće mu dosta vremena.

Zgodan mladi par, u svakom slučaju. Vitka, dražesna devojka, duge kose boje meda u majici pod kojom se ocrtavaju dve male čvrste dojke. On je jedan od onih žustrih i inteligentnih mladića, još uvek dečakog lica pod dugom, glatkom kosom.

Trgao se na glas ninde; ruka mu je sama krenula prema zadnjem sedištu i onda zastala.

— N-ne... — promućao je. — Ne mogu!

— Ovo su tvoja kola, zar ne? — isceri se ninda grubo. — Ako želiš da se još koju milju provozaš njima, daj mi taj film. Inače...

— Reks... daj mu film — pri gušenim glasom reče devojka. Na njenom licu ninda vide mešavinu divljenja prema njegovoj muškoj lepoti i straha od

onoga što bi njoj i mladiću tako opasan čovek mogao učiniti.

Ispred njih, motori zabrujaše jače, znak da se na semaforu ponovo upalilo žuto svetlo. U mladićevim očima blesnu iskra prkosa, nada da će moći da se otrese neugodnog društva ako naglo doda gas kada kolona krene.

Ruka ninđe polete brzinom misli i mladić se trže. Prekasno da bilo šta učini, naravno; ključevi kola već su bili u krupnoj šaci ninđe, a motor »ševroleta« se zakašlja i učuta.

— Film! — ponovi ninda oštro.

Devojka se naže da dohvati kameru. Pogleda uprtog u oči ninđe, rukama koje su drhtale od straha, ona izvuče film u kašetu i pruži ga nindi.

Kola pred njima, već su krećala, vozači iza »ševroleta« nestupljivo trube zbog zastoja. Prešavši ispred kola, ninda sa trotoara dobaci devojci ključeve i široko se osmehnu.

— Srećan put, vas dvoje — reče. — I drugi put se nemojte igrati opasnih igara!

Ispratio je pogledom »ševrolet« koji je produžio Ulicom Gari, praćen zvukom sirena onih koje je zadržao nekoliko nepotrebnih sekundi, a onda otvorio kasetu i osvetlio čitav film.

Nemarno ga odbacivši u korpu za otpatke, on podiže ruku i je dan taksi se nekoliko trenutaka kasnije zaustavi pored trotoara.

Promenio je još dva na sledeće tri milje puta, iako je to bila suvišna predostrožnost. Nije želeo ništa da reskira, međutim; ono što se odigralo na plaži bilo je sasvim dovoljno upozorenje da je noć mnogo pogodnije vreme za ninda nego blistavi letnji dan.

Kuća u Ulici Kerni, skrovište koje je sam odabrao, imala je tu prednost da se sa tri strane oslanjala na susedne građevine, nešto niže od nje. Osim sopstvenog ulaza i požarnih stepenica, stan u potkrovlju imao je još tri različita izlaza, preko krova susednih kuća, očigledna prednost za trojku koja živi opasnim životom...

A to je, zapravo, veoma blag izraz za način života troje prijatelja, jer zločin na Zapadnoj obali ima i duboke i jake korenene. Svake godine nekoliko milijardi dolara se obrne u trgovini oružjem, drogom, belim robljem, u ilegalnim igračnicama i stotinama manje ili više nedozvoljenih poslova od kojih žive stotine hiljada ljudi.

Biti ninda svakako je prednost u borbi sa snagama zloči-

na, ali se Lesliju činilo pokatkad, da ni to više nije dovoljno. Umesto jednog likvidiranog bosa podzemlja, sutradan je imao posla sa dva ili tri nova. Zločin na Zapadnoj obali je hidra sa hiljadu glava, nalik onoj iz grčke legende; umesto svake koju bi heroj odsekao istog trenutka nicala su dve nove, a u takvoj geometrijskoj progresiji čak ni sva snaga i veština jednog nindže nemaju izgleda na uspeh...

»Osim života«, rekao mu je sensei Tanaka, gotovo pred sam rastanak, »hrabrost je jedino što možeš izgubiti, sine moj...«

Da, ovakve misli su znak da je ta pretnja realna. Nije reč o običnoj fizičkoj hrabrosti, na ravno; svaki nindža poseduje onu savršenu koorodinaciju volje i snage koja se u običnom životu naziva hrabrošću, a uistinu je samo dobro proračunat potez sa najviše izgleda na uspeh.

Cilj njegove borbe, međutim, činio se sve daljim kako su godine prolazile. Bez obzira na stotine mrtvih tela koje je ostavio za sobom, i čitavim potocima krvi...

One četiri propalnice danas, na primer. Prava deca u poređenju sa opasnim zlikovcima koje je do sada likvidirao. A opet,

u gradu je svakog dana sve više i više snažnih i grubih mladića koji misle da se snagom može dobiti sve što pozele.

U sukobu sa takvima obični mirni ljudi nemaju nikakvih izgleda. Kao ni policija, uostalom. Nedovoljan broj loše obučениh i loše plaćenih mladića u crnim uniformama samo s najvećim naporom održava red u gradu. Njihovi šefovi veoma često su na platnom spisku velikih bosova podzemlja, isto kao i potkupljene sudije i advokati vični da na neku proceduralnu grešku izvuku iz gasne komore i višestruke ubice...

Sumiko, devojka koju voli, i Tabasko Pit čine sve što mogu da mu pomognu, ali ni to ni izdaleka nije dovoljno.

Sensei Tanaka je imao odgovor na to... ali Lesli još uvek nije uspeo da sebe ubedi kako je to odista jedini izlaz...

Škola ninducia na ovoj strani okeana, naravno. Mudri starac bio je prvi koji je shvatio da će drevna veština ninducia postepeno odumreti ako ostane ograničena u narodu koji živi na nekoliko velikih ostrva u Ti hom okeanu.

Mogao je davno otvoriti školu ninducia u nekom usamljenom kutku Sijera Nevade, na primer. Okupiti grupu talento-

vanih mladića i raditi sa njima onako kako je Tanaka radio sa njim. Drukčije nego sa učenicima iz Japana, naravno.

»Svaka biljka se mora negovati drukčije«, objasnio mu je jednom sensei. »Ti si biljka koja nije rođena iz ove zemlje i zato sam drukčiji prema tebi. I strožiji, svakako. Moraćeš da budeš mnogo bolji od ostalih da bi postao nindža, sine moj...«

Koliko bi samo mogao učiniti kada bi uz sebe imao još dvojicu, trojicu, četvoricu mladića obučenih poput japanskih nindži!

Međutim, svaki nindža je isključivi individualac, jer njegova obuka to zahteva. Čak i kada bi uspeo da stvori nekoliko nindži od američkih mladića, neizvesno je da li bi oni doneli odluku da ostanu i bore se uz njega...

Može se dogoditi i sasvim suprotno, naravno. Da neki od nindži, privučen novcem, počne da radi za podzemlje, a onda bi on bio kriv što je na ovu stranu okeana preneo tako opasno oružje!

Ne, treba dopustiti da zamisao senseija Tanaka još dozreva. Ima još vremena. dovoljno vremena...

Po navici, osvrnuo se još jednom oko sebe pre nego što

je ušao u uski prolaz koji je iz Ulice Kerni vodio do ulaza u četvorospratnicu pod čijim su krovom njih troje već nekoliko meseci živeli u četvorosobnom stanu.

Ovo je dobro skrovište, ali mu nedostaje široki horizont okeana na koji je navikao. Koliko sutra poslaće Sumiko da obiđe agencije za prodaju nekretnina i potražiti neku povučenu kućicu na obali. Sa mnogo manje udobnosti nego što je imao ovaj stan, ako ne može drugacije...

Sunce zalazi i San Francisko kao da se budi iz dnevnog dremeža pod vrelim suncem. Koliko će samo novih smrti i novih zločina doneti ova noć?

Nešto od toga on će ponovo pokušati da spreči kada noć padne. Možda će baš pre sledećeg jutra u njegovu zamku, pažljivo postavljenu pre nekoliko dana, upasti Crni Džek Valentin, jedan od onih koji bi ga mogli odvesti do nekog od krupnih trgovaca drogom na području Zaliva...

Već okupana i osvežena, Sumiko ga je čekala u dnevnoj sobi, sa osmehom na licu.

— Pit je na uobičajenom mestu? — upita on, privlačeći je u zagrljaj. Gotovo se izgubila u njegovim rukama, ali je, kao

i uvek, osetio ono čarobno uzbuđenje koje se sa godinama nije gubilo, već je postajalo sve intenzivnije.

— A gde bi bio? — nasmeja se ona glasno. Taj smeh uvek ga je podsećao na šum srebrnih zvončića okačenih o granje japanskih vrtova da bi ih vetar milovao.

Kad god je mogao, Tabasko Pit bi ovo vreme oko zalaska sunca provodio na blagom nagnutom krovu zgrade čekajući da sunce sasvim zađe i upale se sva svetla duž Embarkadera. Trajalo bi otprilike jedan sat, odnosno toliko vremena koliko je potrebno da se isprazni niz od deset konzervi izuzetno jakog australijskog piva pažljivo poredanih duž krova.

— Uništio sam film — reče on tiho, ono dvoje mladih ljudi. Bojim se da sam ih na smrt preplašio, ali im se ništa loše u stvari nije dogodilo.

— Zaista veruješ da neko ima sačuvane naše fotografije?

— Danas možda ne. Ali će ih, pre ili kasnije, dobiti.

— Selimo se?

— Čim nađemo zgodno mesto — on je pogladi po dugoj kosi, sa uživanjem udišući njen miris. — Na obali, nisi zaboravila?

— Pit će biti tužan. Ostaje

bez svog omiljenog pogleda na Embarkadero svake večeri...

Ninđa se osmehnu. Ovakvi trenuci mira postali su prava retkost i zato još nije želeo da govori o poslu koji ove noći želi da obavi.

— Nisam baš siguran da su svetla na Embarkaderu jedino što Pit posmatra.

— Šta?!

— Pre nekoliko dana izašao sam na krov — objasni ninđa — i malo osmotrio okolinu. Po stoje bar tri prozora iza kojih bi se moglo događati nešto mnogo zanimljivije od zalaska sunca i paljenja uličnih svetiljki. Hoćeš da proverim šta to on odišta gleda?

— Ne — odmahnu ona glavom. — Pit je naš prijatelj. Kad bude želeo, sam će nam to reći, zar ne?

— Znam. U stvari, hteo sam da izvedem nešto bolje: da iznajmim jedan od tih stanova preko i dovedem ekipu striptize ta. I učinio bih to, samo da sam imao vremena!

— Gospode, kakva ideja! — nasmeja se devojkica. — Jadni Pit, bojim se da bi mogao zaboraviti da se nalazi na krovu!

— Sve sam čuo! — dopre Tabaskov glas kroz otvoreni prozor na kosoj tavanici. — Nisam verovao da si u stanju da pri-

jatelju prirediš takvo nešto, Les!

— I ne bih — odvrati ninda. — Što ne znači da se jednog dana neću predomisliti... Hajde, budi iskren: da li je ta dama ridokosa?

— Nego! Ridokosa Irkinja sa krupnim zelenim očima i svetlom puti! Ima mladež na desnoj dojci od kojeg me podilaze žmarci!

Sumiko upitno pogleda Leslija.

— On tamo gore nema dvo-gled?

— Nema. Te zelene oči i mladež su samo plod Pitove bujne mašte, kao kod svakog voajera — početnika i...

— Prokletstvo! — dopre sa krova glasna psovka. — Les, brzo! Tamo nekoga... ubijaju!

Jednim od onih hitrih pokreta koji odaju savršenu koordinaciju svih delova tela, ninda se stvori pod prozorom, podižući ruke. U sledećem deliću sekunde već je bio na krovu, sledeći pravac Pitovog pogleda.

Prozor na trećem spratu sedne zgrade bio je osvetljen. Jedan od retkih, jer se iza ve-

ćine drugih videlo samo plavka sto treperenje televizijskih ekrana.

Čoveka iza tog prozora nisu ubijali, ali bi se to svakog trenutka moglo dogoditi, vide ninda. Stajao je uza zid stana, na suprot prozoru, rezignirano opuštenih ruku, drhteći čitavim telom. To se videlo uprkos širokim plećima dvojice tipova sa pištoljima u rukama.

Treći čovek pojavi se u okviru osvetljenog prozora i nagnu se, kao da izviđa okolinu.

— Neoprezan — prošaputa Tabasko uz uho ninde. — Nije mu palo na pamet da bi neko mogao biti na krovu...

— Utoliko bolje. Pite, skoči dole čim se on skloni... Hoću jedno od mojih užadi sa kukom.

— Zašto, do đavola?

Ninda ne odgovori. Čovek na prozoru zatvorio je oba krila i spustio roletnu iza koje su se sada nazirale samo siluete trojice ljudi na sredini prostorije.

Gundajući, Pit uskoči kroz prozor u sobu. Vratio se trenu tak kasnije, da bi na krov izbacio dugo uže od crnih svilenih vlakana, sa trokrakom kukom na jednom kraju.

— Ti si lud! — prošaputa izvlačeći se i sam na krov. — Šta te se tiče taj tip? Verova-

tno nije ni zaslužio bolju sudbinu!

Ninđa se uspravi, odmeravajući pogledom rastojanje do krova susedne zgrade i tražeći pogodno mesto na koje bi se kuka mogla zakačiti.

— Nikad se ne zna šta možeš doznati iz ispovesti prepuštenim pištoljima, Pite — reče, lagano kružeći slobodnim krajem užeta sa kukom.

Kada kuka dobi potrebnu brzinu, on je hitnu sigurnim i glatkim pokretom. U sutonu, crno uže jedva se videlo, ali je pogodak bio siguran. Skliznuvši po krovu, kuka ostade čvrsto zakačena u uglu između krova i dimnjaka.

— Moraš držati uže dobro zaegnuto, Pite — dobaci ninđa prilazeći ivici krova, kao da pod njim ne zjapi ponor dubok gotovo pedeset stopa. — Kad stignem na drugu stranu, pusti ga, biće mi potrebno da se spustim do tog prozora.

— Neko će te videti, do đavola! Pozvaće možda i policiju!

Ne odgovarajući, Leslie mu gurnu u šake slobodni kraj užeta i Pit ga poslušno zateže, ležujući na krov kako bi bio stabilniji.

Ne oklevajući ni trenutka, ninđa se spusti u ponor, pridržavajući se obema rukama za uže.

Nimalo lak zadatak, bez obzira na to što je Tabasko uložio svu svoju ogromnu snagu da bi ga zategao što bolje.

Tehnike prodiranja u dobro čuvana mesta od samog početka, još pre nekoliko stotina godina, postale su osnov obuke ninđi, kao i savlađivanje najraznovrsnijih prepreka. Uz to, svaki ninđa je vrhunski akrobata, mnogo bolji od onih koji svoju veštinu prikazuju u cirkušima.

Uostalom, akrobati u cirkušima godinama uvežbavaju samo nekoliko tačaka; ninđa je u stanju da svakom problemu priđe na kreativan način, savlađujući postavljene prepreke za što manje vremena i sa što manje truda...

Čelični prsti su naizgled bez napora pomerali telo duž povijenog tankog užeta. Za to vreme Lesliejev pogled bio je koncentrisan na prozor iza kojeg se odigravala jedna od brojnih ljudskih drama velikog grada, ali se, sem pokretnih senki, malo toga dalo videti.

Nije, naravno, zanemarivao ni opreznost. Jedan slučajni pogled stanara iz susedstva mogao bi mu doneti mnogo nevolja i zato je toliko i žurio da pređe na krov gde će biti mnogo manje upadljiv.

Tanko uže usecalo mu se u dlanove i prste, ali za to nije mario; postoji već vekovima proveren način da se trenutni bol eliminiše kako ne bi smanjio brzinu i koncentraciju ninde.

Još petnaestak stopa nad ponorom. Zahvajući tome što se uže povijalo pod njegovom težinom, sada je u tački koja je najbliža prozoru trećeg sprata.

Šum teških udaraca, jecaji bola prigušeni nečim mekim, krpom ili jastukom...

Dobro, ta trojica neće odmah ubiti svoju žrtvu, bar ne dok iz nje ne izvuku ono što žele da doznaju.

Istežući se, ninda levom rukom dohvati ivicu krova i proveri čvrstinu starog limenog oluka. Moći će da izdrži teret nekoliko desetina sekundi, a više od toga mu nije ni potrebno.

Mahnulo je rukom, pridržavajući se za ivicu. Istog trenutka uže se naglo olabavi, znak da je Tabasko Pit ispustio svoj kraj.

Poput crne zmijske, uže se sada njihalo pored zida zgrade do koje je želeo da stigne. I dalje ne sme gubiti vreme, naravno; pridržavajući se obema rukama i zatežući uže, on se nekoliko puta odbaci nogama od

zida, spuštajući se sve niže i niže.

U prostoriju između zgrada sada je već skoro sasvim tamno. Izgledi da ga sa susednih prozora neko zapazi sve su manji.

Čelični prsti dočepaše se ivice prozora trećeg sprata i ninda umiri svoje telo kako ne bi stvorio nikakav nepotrebnii šum. Debela zavesa neće dopustiti da vidi mnogo toga u unutrašnjosti stana i zato sluh mora odigrati glavnu ulogu.

Šuma udaraca više nije bilo. Da nije žrtva možda već ubijena?

Ne. Nervozni koraci, tihe psovke, izgovorene kroz zube. Gorile su, dakle, još tu.

Ah! Pljusak vode prosute iz neke veće posude. Žrtva je bila samo onesvešćena i mučitelj žure da je povrate kako bi nastavili ispitivanje.

— Tvrd je, boga mu! — kaže glas iz desnog ugla prostorije.

— Ovo neće ići tako lako — odgovara čovek pored prvog. — Gas, upali plinsku peć!

— Plinska peć, šefe? — to je treći glas, najudaljeniji od prozora.

— Čuo si me, proklet bio! — Ton jasno govori da čovek nema nerava za ono što treba

da učini. — Upali prokletu plinsku peć!

— Ali, šefe...

— Upali je, бага mu! Glupane!

— Ali, šefe... tamo... tamo nema nikakve plinske peći!

— Oh, prokletstvo! Uključi onda električnu peć i zagrej do bro neki oštar nož. Ali dobro, razumeš, Gas!

— Jasno, šefe... odmah!

Ninđa potraži malo udobniji položaj, primičući uho oknu. Za koji trenutak verovatno će doznati zbog čega je nepoznati šef spreman na tako oštre mere da bi nešto izvukao iz nemoćne žrtve.

— Hej, boga mu, Valeti! Ne može mi to učiniti!

Ah, sada poznaje i glas žrtve. Slab, sa prizvukom velikog bola u sebi, ali glas koji pokazuje da njegov vlasnik još uvek nije slomljen.

— Misliš? — ciničan smeh. — Sad ćeš videti da li ne mogu, Lefti!

— Šašav si, Valeti, do đavola! Kako nećeš da shvatiš da ne mam veze sa nestankom tog to vara... da nam je Boner svima namestio igru, do đavola!

— Boner, a? — ponovo prezrivi smeh. — Boner je mrtav, glupane!

— Đavola! Tip koji je izgo-

reo u prokletim kolima nije bio Boner!

— Dosta mi je tvojih laži, Lefti! Gazda misli da je to bio Boner, policija misli da je to bio Boner... Zašto bih ja, do đavola, mislio drukčije?

— Policija pojma nema, prokletstvo! — glas je na trenutak umoran, rezigniran. — A gazda... gazda misli ono što je i Boner želeo da misli! Dok vi gubite ovde vreme, on će stići do Meksika sa čitavim tovarom! Ako ga već negde nije pretvorio u novac!

— Hmm... ima nečeg u tome što Lefti kaže, šefe — javlja se iznenada glas drugog čoveka. — Ako leš u kolima stvarno nije pripadao Boneru, onda...

— Zaveži, Kroft! Prokletstvo, tebe ništa nisam pitao!

— O kej, šefe — kratak, suv smeh. — Ja bih ipak saslušao Leftija do kraja. Uvek ga možemo ubiti, zar ne?

— Glup si, Kroft! Ne misliš valjda da je Lefti čitavu ovu igru smislio sam, a? I da je bilo lako likvidirati Bonera? Do đavola, jedan čovek ne bi se usudio da sam digne robu vrednu četiri stotine hiljada dolara!

— Boner se usudio — tvrdoglavo ponovi Lefti. — Imao je

dobar plan sa tim lešom u zapaljenim kolima. Dok svi misle da je mrtav, on će negde utopiti robu i nestati sa gomilom para u džepu!

— Šefe... šta da radim sa ovim nožem?

Nervozni koraci, šum upaljača prinetog cigareti u ustima.

— Gurni ga sebi u dupe, Gas! — reži Valeti. — Baci ga, prokletstvo!

— Znao sam da si mudar mo mak, Valeti — govori Lefti sa vidnim olakšanjem u glasu. — Pozovi gazdu i reci mu šta sam ti rekao... Možda još imamo vremena da uhvatimo Bonera, do đavola!

— U redu, u redu... videćemo šta gazda ima da kaže... Gas, otvori prokleti prozor! Ova soba postala je prava gasna komora!

Hitrinom mačke ninda se uspuza uz užu nekoliko stopa više, tako da mu se čitavo telo nađe iznad prozora trećeg sprata. Pod njim, Gas je već digao roletnu i sada nespretno čačkao oko mehanizma prozora.

»Nema čoveka«, mislio je ninda, »koji se neće nagnuti kroz prozor pošto ga otvori. I Gas će to bez sumnje uraditi. Srećom, malo kome pada na pamet da pri tom pogleda i naviše...«

Iz otvora prozora, pod njim izroni okrugla glava sa ogromnim ušima. Široka, moćna ramena i kratak vrat; Gas je pravi džin ako i ostatak njegovog tela odgovara ovim dimenzijama...

Prokletstvo, on...

Ko zna kakav je nagon naveo Gasa da se obrne i istegne vrat kako bi pogledao i naviše. Pogled ninda susrete se sa dva iskolačena oka čiji kapci nekoliko puta zbunjeno zatreptaše.

Mogao ga je videti, naravno. Krupan čovek koji visi na svetloj fasadi zgrade, svega nekoliko stopa od očiju posmatrača, dovoljno je upadljiv čak i za čoveka Gasove inteligencije.

Usta sa neravnim zubima se otvoriše, ali ninda ne dopusti krik da izbije iz njih...

Ispuštajući na trenutak užu, on dopusti svom telu da poleti naniže. Potez pun rizika, ali potez koji računa na Gasove loše reflekse.

Oba stopala sručiše se na Gasovu glavu, mnogo pre nego što je ovome uopšte i palo na pamet da bi se mogao izmaći, propuštajući iznenadnog napadača da se stropošta u ponor ispod prozora. Tup tresak, kao od udara o debelu dasku; istog trenutka ninda ponovo obema rukama zgrabi užu i skupi prste

oko njega, kako bi zaustavio svoj pad.

Gas se sroza na kolena pored prozora, sa glavom i ramenima još uvek napolju. Jedina promena bila je u tome što mu je sada lice bilo potpuno smrskano, neprepoznatljivo. Udarac o ivicu prozora razbio mu je lobanju i niz zid se slivao uski potočić od ljigave smese krvi i mozga...

Sa obe noge, ninda se odbi od zida, odbacujući telo nekoliko stopa unazad, u prazninu. Uže će ga, kao klatno, vratiti kroz prozor u unutrašnjost stana, a vreme do tog trenutka iskoristiće da jednim dugim pogledom uoči sve detalje koji bi mogli odigrati neku ulogu u obračunu koji će početi istog časa kada njegova stopala dotaknu pod...

Valeti je upola okrenut prozoru, razrogačenih očiju. Iz otvorenih usta ispada mu cigareta i pada prema podu.

Drugi čovek, Kroft, najdalje je od prozora. I on ima izraz iznenađenja na licu, ali su mu refleksi mnogo bolji. Desna ruka već počinje pokret koji će je dovesti pod levo pazuho, do drške pištolja skrivenog u futroli.

Lefti na trenutak nije zanimljiv. On sedi, vezanih ruku i

nogu, uza zid, takođe ošamućen iznenadnim razvojem događaja.

U redu, onda; Kroft mora biti prvi cilj, iako nema nikakvih izgleda da izvuče pištolj, otkoči ga i opali hitac pre nego što ninda dospe do njega.

Zamah baci telo ninde kroz otvoreni prozor i on se meko dočeka na noge u sredini prostorije. Koristeći energiju svog leta, on se naže napred i odbaci sa obe noge, pružajući ruke pred sebe.

Kroftovi prsti upravo su se sklopili oko drške pištolja kad ninda stiže do njega. Napadač odnese Kroftovo telo pred sobom kao što oluja nosi otrgnuti suvi list.

Na Kroftovu nesreću, iza njegovih leđa bio je zid. Silina zamaha priкова ga leđima o prepreku, a vazduh sa glasnim uzdahom izlete iz njegovih pluća.

Ninda je ponovo imao oslonac pod nogama. Ništa više od toga nije ni bilo potrebno za novi udarac.

Dva ukrućena prsta desne ruke probiše Kroftovu odeću, kožu, rebra. Ni oštri nož ne bi sa manje otpora prodro u telo, razarajući na svom putu srce.

Puštajući da se mrtvo telo srože niz zid, ninda se okrete.

podizujući pred lice desnu ruku sa prstima niz koje se još slivala Kroftova krv.

Ono što je o Valetiju zaključio samo na osnovu njegovog glasa bilo je tačno. Zločinac koji je hrabar samo dok su uz njega gorile, sa punim pištoljima u futrolama.

Kako je i očekivao, Valetije nije čak ni pokušao da se dočepa svog oružja. Buljeći u krvavu šaku, ustuknuo je jedan korak i užasnuto odmahnuo glavom.

— N-ne! — reče promuklo. — Nemoj...

— Maločas si počeo neki razgovor o svom gazdi, Valeti — osmehnu se ninda ledeno. — Kako bi bilo da o tome sada nastavimo utroje... ti, Lefti i ja?

*

* *

— Tipična priča — odmahnu Tabasko Pit glavom. — Mudar momak pored koga teku hiljade dolara od dobro organizovanog posla. On ima utisak da u taj posao ulaže mnogo više truda i da reskira mnogo više nego čovek koji je čitav posao smislio i uložio kapital u njega.

— A onda se jednog dana zapita zašto se i u njegove dže

pove ne bi slilo malo više iz te reke dolara — složi se ninda. — Lefti je do samog kraja tvrdio da je upravo to bila Bonerova zamisao, ali u čitavoj priči Boner je taj koji me najmanje zanima.

Tabasko se kroz vetrobran još jednom zagleda prema visokom zidu oko vile na obali Zaliva u blizini Sausalita. Tamo su ih dovele Valetijeve informacije o glavnom čoveku čitavog poduhvata.

— Vinsent Kigli — ponovi, više za sebe. — Ko bi to rekao, do đavola?

— Profitna stopa još uvek je najviša u prljavim poslovima. — sleže ninda ramenima. — Kigli je suviše dobar biznismen da to ne bi shvatio. Očividno, nema nimalo skrupula kada je reč o zaradi!

— U redu, ali mogli smo sebi uštedeti ovaj posao, Les! Da si ostavio Valetija i Leftija u životu i predao ih policiji, njihove izjave bile bi dovoljne da uklone Kiglija iz opticaja!

— Možda... ako njih dvojica živi dočekaju suđenje Kigliju — osmehnu se ninda. — Tvoje poverenje u red i zakon noćas je mnogo veće nego obično. Pite!

— Ne znam... Ovaj posao mi se ne dopada.

— Zato što ne dopuštam da pođeš sa mnom, verovatno? Više bi ti se dopadao kada bih u ruke gurnuo bacač raketa i rekao ti da probiješ zid oko vile?

— Svakako! — isceri se Tabasko. — To je prava stvar: otvorena borba, oči u oči, bez tih tvojih lukavstava uvezenih iz Japana po dampinškoj ceni!

— Kigli bi nam mogao izmaći na zadnja vrata na prvi znak opasnosti — odmahnu Leslie glavom. — Verovatno je do sada već dovoljno nervozan što mu se Valeti ne javlja. Ne, igraćemo ovu igru na moj način, Pitte. Ti ostaješ ovde i štitiš mi odstupnicu, a ja idem unutra sa poklonima za našeg dragog domaćina!

— U redu, u redu — progundala Tabasko. — Sedeću u prokletom džipu i čekati da ti završiš noćnu posetu, a onda te, kao svaki dobar taksista, odvesti kući na spavanje...

Ninđa se osmehnu i mahnu mu rukom. Otvarajući vrata na svojoj strani velikog crnog »mercedesa«, Pit se vratio putem kojim je i došao, do džipa skrivenog u grmlju pored puta.

Motor Valetijevih kola tiho zabrunda. Dobra mašina i dobro održavana, ali su kola suviše dobro poznata Valetijevim

prijateljima da bi ih mogao koristiti kada ova noć prođe.

Paleći svetla, Leslie produži uskom asfaltnom stazom prema Kiglijevoj vili. Njegov plan bio je jednostavan i drzak: prodreti u vilu, stići do Kiglija, a onda iz njega istresti sve što se može doznati o još jednom lancu koji doprema drogu iz Kolumbije ili Venecuele do uvek glasnog tržišta na Zapadnoj obali.

Široka gvozdena kapija, baš onakva kakvu je Valeti opisao. Znao je, uostalom, da je svaka informacija dobijena od njega i Leftija stoprocentno tačna. Ni nđe su pravi mali prirodni detektor koji laži i još nikome nije uspelo da ih prevari.

Zaustavljajući »mercedes« na samo stopu od prepreke, ninđa nervozno pritisnu sirenu. U tišini noći taj zvuk odjeknu kao zloslutni krik ptice nevidljive na mračnom nebu.

Dve senke izdvojiše se od kuće podignute pored kapije. Cevi skraćenih dvocevki u njihovim rukama uperene su naniže; Kiglijevi telohranitelji bez sumnje su odmah prepoznali Valetijeva kola.

Leslie još jednom pritisnu sirenu i njih dvojica zastadoše.

Otvarajući prozor, on pomo-

li glavu napolje, kako bi ga mogli dobro videti.

— Do đavola, momci, otvarajte! — povika. — Nisam siguran da li me neko sledi!

Obe puške poskočiše u rukama čuvara. Četiri mračna otvora sada su zurila pravo u lice ninde...

— Ko si ti, do đavola? Gde je Valeti?

— Oh, do đavola! Otvaraj prokletu kapiju! Doznaćeš već sve!

Ne pomerajući pušku, jedan od dvojice čuvara pritisnu dugme daljinskog upravljača okaćenog o njegov opasač. Gotovo bez šuma teška kapija skliznu u stranu, otvarajući prolaz.

— Polako! — posavetova čuvar sa upravljačem. — Ako pokušaš da nam umakneš, sručiću ti obe cevi u glavu!

Vrteći glavom, ninda dodade gas i kola skliznuše kroz otvor kapije, zaustavljajući se ne koliko koraka dalje, uz žbunje pored staze. Kapija je klizila natrag i Lesli ugasi motor i svetla, kao da se odista plaši tajanstvenih pratilaca.

— Izadi sa rukama gore! — zapovedi bliži čuvar. — Bez ikakvih trikova, inače...

Odgurnuvši vrata, Lesli izađe. Prislanjajući mu cev puške na trbuh, čuvar ga slobod-

nom rukom hitro opipa po telu. Trajalo je to kratko, jer je na sebi imao samo tanku majicu, vlažnu od znoja, i farmerke.

Čak ni mnogo pažljiviji pregled ne bi otkrio nikakvo oružje, jer minijaturni arsenal ninde, ono što uvek imaju kod sebe, praktično je nevidljiv za neupućene oči. Uostalom, sve to oružje najčešće je i nepotrebno, jer je čitavo telo ninde jedan je dini i jedinstveni mehanizam za ubijanje...

— Čist je! — reče čuvar, odmičući se unazad, ali je skraćena dvocevka još uvek zurila pravo u trbuh noćnog posetioca. — Ko si ti, ortak? Otkud u Valetijevom »mercedesu«? Gde je on?

— Tamo — sa odglumljenim umorom odmahnu ninda rukom.

— Gde tamo, do đavola?

— Na zadnjem sedištu...

Drugi čuvar naglo povuče sebi zadnja vrata, sumnjičavo odmeravajući Leslija.

Nešto tiho pljusnu po šljunku staze. Vrelom mirisu noći naglo se pridruži još jedan poznati zadah, zadah još tople ljudske krvi...

— Gospode bože! — promuća čuvar, uzmičući jedan korak i buljeći u predmete koji su ispali kroz otvorena vrata

na stazu. — Gospode bože na ne besima!

Valetijeva glava, čudno smanjena bez vrata i ostatka tela. Glave preostale dvojice njihovih ljudi i Leftijeva glava, sve to se skotrljalo na stazu, gotovo pred noge iznenađenim čuvarima. . .

Drugi čovek, onaj čija je puška još uvek gotovo doticala trbuh ninde, kontrolisao se nešto bolje, ali ni on nije uspevao da odvoji pogled od jezivog prizora.

Bila je to prilika da skoro bez napora likvidira oba čuvara, ali se nindi nije žurilo. Najpre mora doznati da li su Kigli i njegovi telohranitelji u kući već obavešteni da su Valetijeva kola stigla na kapiju.

— Javi gazdi da je Valeti mrtav — reče tiho, sugestivnim glasom. — I vrati te proklete glave u kola, možda... možda će hteti da ih vidi!

Čuvar odmahnu glavom, obližući jezikom iznenada osušene usne.

— A ne! — reče. — Neka sam proklet ako ih samo dotaknem! Ti si ih ovamo dovukao, ti ih opet spakuju u kola!

— U redu, u`redu... samo ti javi gazdi da sam stigao, važi!

Čuvar klimnu glavom i okrete se, očevidno srećan što nje-

gova dužnost više ne zahteva da se nalazi u blizini odvratnih ostataka četvorice ljudi.

Drugi je takođe okrenuo leđa krvavom prizoru, masirajući želudac jednom rukom.

»Lako je!«, prolete nindi kroz glavu. »Ovo je gotovo smešno lako!«

— Zar vas — reče iznenada — ne zanima ko je ubio ovu četvoricu?

Okrenuli su se prema njemu, obojica istovremeno.

— Ko?

— Ja. Ja sam ih ubio, momci!

Kako je i očekivao, čuvar koji mu je bio bliži, reagovao je brže. Iz poluokreta, padajući na koleno, pokušavao je da cevi svoje puške naglo okrene prema krupnom, crnokosom čoveku koji tako uverljivo priznaje da je masakrirao četvoricu njegovih prijatelja.

Nije uspeo, naravno, jer je šuriken, izvučen iz skrovišta pod opasačem, već bio lansiran iz Lesliejeve šake. Smrtonosna čelična zvezda sa šest krakova, oštih poput briača, kratko zazuja u vrelom vazduhu i zari se u koren nosa, probijajući kost.

Drugi čuvar bio je još uvek ošamućen iznenadnim razvojem događaja. Njegov rezignirani po-

gled srete se sa plamenom iz očiju ninđe u času kada i drugi šuriken izlete između prstiju strelca.

S tupim udarom šuriken se zari u srce, odbacujući čitavo telo nekoliko koraka unazad. Ipak, telo još uvek nije želeo da prizna da je mrtvo; refleksno se podižući na vrhove prstiju ruku i nogu, čovek se sa dubokim uzdahom okreće i zgrči u fetalni položaj, dok su mu noge radile kao da vozi bicikl, a debeli mlazevi krvi iz rane zasipali šljunak.

Trajalo je to svega nekoliko sekundi. Čitavu večnost, verovatno, sa tačke gledišta samrt-nika...

Vešti prsti ninđe iskopaše oba šurikena iz krvavog mesa i on ih pažljivo obrisa o odeću oborenih. Takvo oružje niko na svetu ne može da izradi, jer je tajna sastava i obrade čelika za oružje nindži otišla u grob sa poslednjim japanskim tradicionalnim kovačem. Svaki od ovih šurikena vredi više od svoje strouke težine u zlatu.

Zastao je još jednom da oslušne pre nego što je odlučno zakoračio u pravcu kuće. Noć je još uvek bila tiha i vrela, možda i tiša nego obično. Priroda ima načina da oseti umiranja i sitni stanovnici grmlja i

trave već su se povukli u svoja skrovišta kako senka smrti ne bi dotakla i njih...

Ogromno Kiglijjevo imanje, na samoj obali zaliva, imalo je polukružni oblik, sa kućom u središtu. Njegov najveći deo ostao je neuređen, obrastao gustom suptropskom vegetacijom, kao da je Kigli svesno želeo da ono što se zbiva na obali zakloni od radoznalih pogleda.

Položaj kuće, uostalom, nije dopuštao ni poglede sa površine zaliva, jer je dugi, niski rt, nalik zmijskom repu, stvarao pred kućom i njenim drvenim molom omanju plitku lagunu. Čamac koji bi se našao u laguni bio je praktično nevidljiv za patrolu Obalske straže, koje ionako nisu pokazivale previše zanimanja za kuće bogatih ljudi nanizane duž obale u blizini Sausalita.

Većina od njih u ovo doba noći još uvek je raskošno osvetljena, a šaroliko odeveni gosti uživaju pored bazena sa čašama ledenog pića u rukama. Na suprot njima, Kiglijeva vila bila je u gotovo potpunoj tami; jedina svetla videla su se na velikoj verandi sa kopnene strane kuće.

Još svega dvadesetak koraka do verande, oko bazena po čijem dnu takođe svetle raznobojne

jne sijalice, bacajući nejasne senke po okolnom grmlju.

Haragei zaustavi nindū. To predosećanje opasnosti deluje nalik bešumnom alarmnom zvonu u podsvesti onoga koji te signalizuje da razume. Bolji poznavaoči orijentalne filozofije pozivaju se na mnogo puta pominjano jedinstvo svega, živog i neživog, u svemiru koji nas okružuje. Ninđe su, tvrde oni, bolje od nas drugih opremljene da uoče nevidljive veze između bića i stvari oko sebe i mnogo pre drugih uoče vibracije koje najavljuju opasnost...

Vesela svetla po verandi i dnu bazena kao da na trenutak zatreperiše, pretvarajući se u niz drečavih svetlećih znakova upozorenja.

Lesli se prignu gotovo do samog tla, istražujući pogledom okolinu.

Zaseda, naravno. Kigli je imao i drugih načina da dozna šta se događa na ulazu u njegovu jazbinu.

Kao da odgovara na neizgovoreno pitanje, na drugoj strani kuće, uz mol, zaurla snažni motor glisera. Čamac je naglo povećavao brzinu hitajući prema izlazu iz lagune, nalik uplašenoj barskoj ptici koju je neopretni lovac naterao u beg po samoj površini vode...

*
*
*

»Kigli je umakao«, reče jedan glas u mozgu ninđe.

»Za sada«, dodade on, kao da odgovara glasu iz podsvesti. »Samo za sada...«

Valeti je rekao da uz Kiglija, kada je u vili, dežura osam čuvara. Bar jedan, a najverovatnije dvojica, sada su sa njim na gliseru i van opasnosti.

Dvojicu je ubio na kapiji. Nije teško zaključiti da ga negde u senkama po verandi čeka četiri ili pet ljudi.

Otvrdlih profesionalaca, vičnih oružju koje imaju u rukama. Kigli ima sasvim dovoljno novca od svojih ilegalnih poslova da može platiti samo najbolje.

Najjednostavnije bi bilo okrenuti se i vratiti do kapije koju više niko ne čuva. Tabasko Pit je bez sumnje već nestupljiv. Za manje od sata bili bi ponovo u gradu, ali od toga nema nikakve koristi. Kigli će za to vreme uspeti da se zavuče u novo, nepoznato skrovište.

Pa, neka za sada bar dozna da mu je za petama opasan i nemilosrdan protivnik. Neka shvati da broj do zuba naoružanih čuvara nije ni od kakvog značaja i da mu ni rastojanje od hiljadu ili dve hiljade milja

ne garantuje nikakvu bezbednost. .

Prsti ninde bešumno su radili u tami. Široko sečivo teškog noža u ruci odseče deo debele grane sa obližnjeg grma, a da se time ne pomeri nijedan jedini listić u krošnji.

Nekoliko minuta strpljivog rada bilo je dovoljno da komad drveta dobije oblik bumeranga. I tim oružjem ninda je rukovao sa podjednakom spretnošću koa i sa onim koje je pre mnogo stotina godina nastalo u Japanu.

Osobina bumeranga je, kao što se zna, da se uvek vraća bacaču, ako se baci pod tačno određenim uglom. Ta osobina može se veoma ugodno iskoristiti i kada bacač ne želi da otkrije svoj pravi položaj. . .

Kroz splet granja ninda je već nekoliko minuta ranije zapazio pokret na verandi. Naoružani ljudi, raspoređeni po njoj, imaju mnogo lošije nerve i manje strpljenja od njega. Sa svim precizno već je odredio položaj trojice, ali ga je brinulo što nikako ne uspeva da otkrije četvrtog.

Neposredna opasnost ne pretili, tvrdi haragei. Taj četvrti, lukaviji i hladnokrvniji od ostalih, već će se pokazati kada gužva počne.

Povijajući se unazad, ninda zavitla improvizovani bumerang prema mračnom nebu. Oružje stvara upadljiv šum, ali ljudi u zasedi ne očekuju nikakav na pad iz visine i zato neće biti spremni na reakciju. . .

Bumerang nestade u tami, ali je ninda u svakom trenutku znao njegov položaj. Sada. . . sada je dosegao krajnju tačku putanje i zujeći se vraća, pošto je načinio širok luk u vazduhu.

Upravo kako je Lesli i zamislilo, putanja bumeranga naglo se prekide na suprotnoj strani drvenog stuba obavijenog puza vicama koji je poslužio kao zaklon jednom od Kiglijevih čuvara!

Tup udar, poluglasan krik, šuštanje puzavica za koje se uzaludno hvataju dve već onemoćale ruke. Masa bumeranga nije velika, ali kada se pomnoži sa kvadratom brzine koju je stekao padanjem kroz vazduh, dobija se znatna količina energije, sasvim dovoljna da smrskata potiljak pogođenog čoveka. . .

Rafal iz tame. Dug, nekontrolisan, znak da se prst instinktivno zgrčio na obaraču strelca koji nije ni video nikakav cilj.

Meci zadobovaše po lišću i granama visoko nad glavom ninde, ali je on već bio u pokre-

tu. Siguran da su pogledi sve trojice ostalih koncentrisani na pogođenog čoveka, on u dva duga i bešumna skoka savlada rastojanje do ivice bazena i sruči se u zaklon guste magnolije posađene na svega stopu ili dve od ustreptale površine vode.

Odjek pucnjeva još je lebdeo u vazduhu, zajedno sa zadahom zagorelog baruta. Osim toga, u neposrednoj blizini kuće vlada-la je savršena tišina...

Iz novog zaklona ninda pogledom potraži četvrtog čoveka. Gde se mogao skriti, proklestvo?

Iza otvorenog prozora, u mračnom salonu možda?

Ako je odista tamo, onda ne sme čekati da mu se sam otkrije. Mora pokušati da ga nekim trikom izvuče iz zaklona. Ovakom skriven, dvostruko, petostruko je opasniji od preostale dvojice čiji položaj ninda poznaje!

Vijugava crna linija na travnjaku iza njega privuče Leslijevu pažnju. Crevo za zalivanje, naravno; još ako je hidrant na pogodnom mestu...

Proučavajući pogledom okolinu, ninda se osmehnu za sebe. Da, ovo bi odista vredelo pokušati, do đavola! Ako ništa drugo, bar će se malo zabrinuti!

Nije mu se žurilo. Ljudi na verandi svakako su napetiji od njega, a i strah je već počeo da nagriza njihovo samopouzdanje. Smrt je iznenada došla iz tame i na neobjašnjiv način već odnela jednog od njih. Čak i najhrabriji čovek mora uzdrhtati na pomisao da se u sledećem trenutku to može dogoditi i nje mu samom...

Žbun magnolije davao je dovoljan zaklon da se može privući zaboravljenom crevu, čiji je drugi kraj još uvek bio pričvršćen na oniski hidrant kraj ivice bazena. Vrativši se u zaklon, ninda je palac po palac dovukao crevo do sebe sve dok mu se u rukama nije našao kraj sa metalnom mlaznicom.

Pred njim je sada bio najosetljiviji deo posla, a morao ga je obaviti gotovo pred nosom trojice ljudi naoružanih automatskim oružjem. U osvetljenom bazenu, da bi stvar bila još teža, ali ninde jednostavno vole takvu vrstu izazova...

Tamo, na verandi, ona dvojica postajali su nervozni, ali nijedan od njih još uvek se nije pomolio iz zaklona dovoljno dugo da bi ga mogao pogoditi šurikenom. U mrtvoj tišini, međutim, ninda je sve češće čuo šuštanje odeće po koži vlažnoj od znoja, premeštanje sa noge

na nogu, šumno disanje koje nikako nisu uspevali da utišaju.

Potrebna mu je nova diverzija, nešto što će bar na delić sekunde odvući njihove poglede od bazena...

Kamičak koji je na travnjak zalutao sa pošljunčane staze. Prava stvar.

Sigurna ruka ninđe zavitla sićušni projektil prema jednoj od svetiljki pod verandom. Tup prasak eksplozije, sitni zveket hiljada komadića stakla razbacanih unaokolo.

Nije ni pogledao prema verandi, jer nema čoveka koji se neće trgnuti posle tako bučne eksplozije, pitajući se šta se to događa. Skliznuo je u bazen kao zmija, vukući crevo za sobom. U trenutku kada se pogledi Kiglijevih čuvara ponovo vrate na ovu stranu, na površini vode neće biti nikakvog izdajničkog talasića koji bi im pokazao da se u međuvremenu nešto dogodilo.

Izronio je tek na suprotnoj strani bazena, u sigurnom zaklonu uzdignute ivice, u mrtvom uglu gde pogledi one trojice nikako nisu mogli dopreti.

A sada, mala igra sa njima, novi ispit za nerve trojice u zasedi...

Povukao je crevo nekoliko puta i njegov drugi kraj, prič-

vršćen za hidrint i obavijen oko žbuna magnolije, zašušta među raskošnim cvetovima.

Jedan trenutak tišine, kao da trojka na verandi ne veruje svojim očima i ušima, a onda...

Dve automatske puške progovoriše gotovo istovremeno, ki dajući cvetove magnolije pravom kišom metaka.

»Taj treći ima odista dobre nerve!«, pomisli ninđa. »Ali ćemo odmah videti koliko su mu odista dobri...«

Vlažna crna zmija sa ružnom pljosnatom glavom iznenada izroni iz bazena, upravo u trenutku kada su obe puške začutale, a dva strelca napeto izvirili iz svojih zaklona da vide da li je njihov cilj iza žbuna pogođen.

Krećući se po širokom luku, slobodni kraj cevi uroni u tamu iza otvorenog prozora. Jedan od one dvojice na verandi vrisnu glasno i prestravljeno; drugi, mnogo bliže bačenom crevu odskoči naglo u stranu i jedva uspe da uspostavi ravnotežu na samoj ivici bazena.

— Ahhh! — dopre kroz otvoreni prozor glasni uzdah iznenađenja. Za njim tup udarac, pokušaj da se napad džinovske zmije odbije zamahom kunda-ka.

Cereći se, ninda izroni nad površinu bazena i njegove šake se sklopiše oko članaka čoveka koji se nesigurno uspravljao na ivici.

Glasan krik, praćen pljeskom teškog tela po površini vode. Povlačeći protivnika prema dnu, ninda zamahnu desnom rukom sa širokim i teškim nožem, jednim pokretom presecajući grlo bespomoćne žrtve.

Odbijajući se nogama o dno, on kao strela polete prema ivici levo od sebe, uklanjajući se od masne mrlje koja se sve brže širila po uzburkanoj površini vode. Čučnuo je u mračnom uglu bazena, vrebajući svoj trenutak.

— Crevo, prokletstvo! — stenjao je neko u tami iza prozora. — Prokleta gumeno crevo!

— Het! — siktao je strelac koji je ostao na verandi. — Het, prokletstvo, izlazi iz tog bazena!

Potpuno zaboravljajući na nevidljivog protivnika, ili možda ubeđen da je on već mrtav iza žbuna magnolije, čovek sa verande zakorači napred i nadviše nad bazen.

Kao da je poslušalo njegov poziv, Hetovo telo u tom trenutku izroni na površinu, okrenuto licem nadole, komično raširenih ruku. Crvena mrlja na

vodi, međutim, sasvim je jasno govorila šta mu se dogodilo.

— Bile! — zastenja čovek na verandi. — Bile... Het... mrtav je!

— Šta?!

Krupno i teško telo kroz prozor preskoči na daske verande. I Bil i drugi čovek najpre će se zabaljiti u mrtvo telo u vodi, ali će već u sledećem trenutku morati primetiti da je neko zgrčen u samom uglu bazena.

Naravno, ako ninda i dalje ostane tu, ali on to nije ni želeo.

Skupljene noge ga kao čelične opruge odbaciše uvis, savlađujući najpre otpor vode, a zatim i vazduha. U taj skok uložio je svu energiju svog tela. I to je posebna veština, razvijana stotinama godina, jedna od onih stvari koje ninde i čini tako opasnim protivnicima.

Njegovo telo, pravo kao strela, polete u vazduh sve dok mu se noge ne nadoše na visini tla oko bazena. Naglo ih savijajući, on zamahnu rukama da bi promenio momenat inercije svog tela i dao mu ubrzanje koje će ga iz tog položaja odbaciti u stranu, u zaklon stuba iza kojeg je pre samo nekoliko trenutaka stajao Het.

Naravno, sve to nije se moglo dogoditi bešumno i nepri-

metno, onako kako ninde najčešće deluju. U zamenu za to, skok i saalto koji je ninđu odveo u zklon, trajali su jedva nešto više od dve desetine sekunde, suviše kratko da bi bilo koji od dvojice ljudi stigao da reaguje.

Kada su rafali zasuli drveni stub, on je bio već daleko od njega. Zaklonjen gustim puzavicama, bacio se u podnožje prozora, dok su meci dobovali po zidovima, razbacujući unaokolo komadiće otkinutog drveta i matera.

Sačekao je da metalno škljocanje objavi da su obojica ispraznili okvire svojih pušaka, zavarani kretanjem puzavica pod kišom metaka, i ubeđeni kako ovoga puta odista ne mogu promašiti. Potom je mirno ustao i pokazao im se u svojoj svojoj veličini, sa prezrивim osmehom na licu.

— Hajde — reče — dođite! Da vidimo da li ste u borbi golim rukama bolji nego sa tim glupim puškama!

Bil se okani pokušaja da izvuče novi okvir iz zadnjeg džepa pantalona. On i drugi čovek pogledaše se, stežući zube od novog naleta gneva.

Ninda je s tim i računao. Njegov gnev navešće ih na nekontrolisani juriš, bez dovoljno ko-

ordinacije. U takvim prilikama ninde obično koriste strategiju da energiju napada jednog protivnika suprotstave drugom napadaču. . .

Jurnuli su istovremeno prema njemu, urlajući iz punih pluća i zamahujući kundacima svojih pušaka. Činilo se da se tom, nasrtaju ništa ne može odupreti i da će ga oni pregaziti samom silinom svog juriša.

U odsutnom trenutku ninda načini kratak korak, najpre u jednu, a zatim u drugu stranu, podsećajući na trenutak na igrača koji izvodi korake nekog egzotičnog plesa.

Bil, hitriji, spretniji, sa boljim refleksima, pokuša da sledi te pokrete, i sam naglo menjajući pravac napada. Drugi čovek reagovao je znatno sporije i zato se dogodilo ono što se i moralo dogoditi; ramena su im se sudarila i obojica na trenutak izgubiše kontrolu nad svojim kretanjem.

U tom trenutku ninda napade. Naglo, bez upozorenja, skokom koji u deliću sekunde progihta rastojanje između njega i njegovih protivnika.

Nož mu više nije bio u ruci. Zapravo, oružje je retko kada i potrebno nindama u sukobu sa protivnicima ove vrste. Naviknuti da zadaju strah svojim

puškama i pištoljima, oni zane-
maruju veštinu borenja, zabo-
ravljajući da oružje nikada ne
ubija, već samo čovek koji nji-
me rukuje...

Ninda se stvorio pred njima
tako brzo da nisu imali vreme-
na ni da spuste puške podignu-
te visoko nad glavu. Nije bilo
vremena ni da uspore svoj ju-
riš i zato je udarac kojim je ni-
nda pogodio Bilovog partnera
u grudi imao dvostruku silinu.

Odjeknulo je to kao udarac
maljem po drvenom buretu, a
taj tupi zvuk propratilo je su-
vo praskanje smrskanih reba-
ra. Od udarca, gornji deo tela
pogođenog vrati se čitave tri
stope unazad, dok je donji, sa
nogama koje su još uvek kora-
čale napred, produžio kretanje
u suprotnom pravcu.

Čovek se sruči nauznak, ispu-
štajući krik prigušen talasom
krvi koji iz zdrobljenih pluća
jurnu uz njegovo grlo. Pao je
teško, pokušavajući da sa obe
ruke dohvati grudi i susrećući
samo oštre krajeve polomljenih
rebara koji su štrčali kroz nje-
govu odeću.

Bilov juriš ninda dočeka ra-
menom, dopuštajući da kundak
bezopasno prohuji pored njego-
ve glave. Saginjući se, on odvoji
čoveka od poda verande, naiz-
gled bez napora.

Piruetu, izvedena na vrhovi-
ma nožnih prstiju sa savršenom
preciznošću. Koristeći energiju
Bikovog naleta, on ga zavitla u
pravcu drvenog zida, zadržava-
jući levom rukom pušku koja
ispade protivniku iz ruku.

Raširenih ruku i nogu, nošen
užasno velikom energijom za-
maha ninde, Bil leđima tresnu
o zid, ne dospevši ni da krikne.
U času kada je otvorio usta na
krik, njegova stopala bila su
dobre dve stope iznad poda ve-
rande.

Ninda mu ne dopusti da skli-
zne niz zid. Zamahnuo je levom
rukou u istom trenutku kada
je odjeknuo i tupi šum Bilovog
sudara sa zidom.

Baćena kao koplje, teška pu-
ška zari se u sredinu Bilovih
grudi, probijajući ih gotovo bez
otpora. Čovek vrisnu, ali od tog
vriska nije bilo koristi. Ostao
je prikovan za zid, mlatarajući
nogama i uzaludno se boreći da
istrgne iz grudi predmet koji
ga je držao visoko nad podom...

— Ostani tu — tiho reče ni-
nda. — Kažu da unutra, u ku-
ći, tvoj gazda ima puno lovač-
kih trofeja po zidovima... Ne-
ka mu ovo bude opomena da
će se i sam jednog dana naći
na mestu nekog od njih...

*
* *

— Bio si u pravu, Les — tiho reče Sumiko. Kigli je ponovo u gradu.

Stajali su na drvenom molu kućice podignute među stenama na obali okeana južno od grada. Neke dve milje iza njih neprestano je tutnjao saobraćaj na putu broj 35, ali je ovaj kraj bio gotovo pust. Nepristupačna, kamenita obala privlačila je samo ljubitelje samoće, spremne da ulože dodatne napore da bi dospeli do svog mirnog kutka.

Nekadašnji vlasnik kuće svakako je bio jedan od takvih, jer se do nje moglo doći samo uskim, prašnjavim putem među stenama i dugim drvenim stepenicama koje su se spuštale do površine okeana.

Ni sa druge strane, sa okeana, nije bilo mnogo lakše prići kući, zbog oštih stena čije je vrhove voda za vreme plime je dva prekrivala. Motorni čamci tu nisu imali nikakve šanse i zato je Tabasko Pit, ljubitelj brzina, nezadovoljno gundao kad god bi morao da se prihvati ve sala.

Ninda zamišljeno klimnu glavom u odgovor na reči devojke. Prethodnih šest nedelja od ob-

računa sa Kiglijevim ljudima kod Sausalita prošli su u uzaludnim pokušajima da ponovo pohvata konce mreže trgovaca drogom. Ni Crni Džek Valens-tin više ne može da mu pomogne, jer je jednostavno nestao, one iste noći kada su umrli i Kiglijevi ljudi.

Mogao je jednostavno pobeći iz grada, ali je ninda ozbiljno sumnjao da je doživeo uobičajenu sudbinu potkazivača i da se sada nalazi negde na dnu zaliva, sa betenskim blokovima privezanim lancem oko nožnih članaka...

— Tabasko mu je za petama? — upita, iako je to pitanje bilo suvišno. Zahvaljujući svojim vezama u podzemlju San Franciska, Pit je najčešće bio onaj kanal kroz koji su se do ninde slivale zanimljive informacije.

— Da. I kaže da je prosto smešno kakve mere predostrožnosti preduzima.

— Utoliko bolje — osmehnu se Lesli. — Sačekaćemo da se oseti malo sigurnijim i da se njegovi čuvari opuste i onda napasti.

— Volela bih da ja pomognem Pitu u praćenju Kiglija, Les. Ti znaš da on nema dovoljno strpljenja za takve poslove.

Pogled ninde bludeo je po pučini, prošaranoj tragovima mnogobrojnih brodova. Nije od govorio odmah.

— Les?

— Oprosti, devojčice — osmehnu se on, obavijajući joj ruku oko ramena. — Gledao sam okean. Čovek poveruje da još uvek postoje bezgranično veliki prostori, zar ne?

— Ja ne. Veoma dobro znam šta se nalazi sa druge strane te velike vode.

— I ja, ali je ponekad dobro negovati iluzije.

Ona ga pogleda pažljivije.

— Iluzije?

Nasmejao se, glasno.

— Nisi tu reč očekivala od jednog ninde, zar ne? Da, u pravu si; nas su od početka učili da obe noge moraju biti čvrsto na tlu. Nikakve iluzije nisu dopuštene nindama... ali čini mi se da tek sada shvatam koliko je teško živeti bez njih...

Neko vreme su ćutali, posmatrajući igru talasa plime oko stena pred drvenim molom.

— Les...

— Da?

— Ta tvoja razmišljanja, ili kako već da ih nazovem... moraju imati nekakav razlog?

— Tačno. A taj razlog leži smejaćeš se, sa druge strane okeana.

— U Japanu?

— Verovatno. Tradicionalne škole ninducia nikada nisu oporostile mom učitelju što je jednom strancu odao njihovu najveću tajnu. Oni će pokušati da me unište onoga časa kada doznaju nešto više o meni.

— Zar postoji mogućnost da to doznaju?

— Postoji. Realna mogućnost. A u tome će im pomoći tragovi koje ostavljam za sobom i u ovom gradu.

Iako je i ovaj dan bio vreo, devojka iznenada uzdrhta.

— Nešto se sprema, Les! I ti to osećaš!

Privukao je sebi, nastojeći da je umiri milovanjem.

— Ne boj se, devojčice — šapnu. — Ja sam bolji od njih. Mnogo bolji i sada to znam. Se nsei Tanaka je bio u pravu; ako želi da preživi i napreduje, ninducu se mora razvijati dalje, umesto da neprestano hoda putevima utabanim pre mnogo vekova.

— Ali bi ipak mogli biti veoma opasni, Les!

— Tačno. Neće ti biti teško da se na izvesno vreme rastanemo?

— Rastanemo? Ali...

Umirio je poljupcem koji je potrajao dugo, vrlo dugo. Pokušala je da se osmehne kada

su im se usne konačno razdvajale.

— Ti znaš da tako mora biti, Sumiko. U času kada oni napadnu, moram biti sam. Biće mi potrebna potpuna koncentracija; ako u tom trenutku moram da vodim računa i o tvojoj sigurnosti, to može biti veoma opasno... i po tebe, i po mene...

Ona klimnu glavom, boreći se sa suzama. Razum joj je govorio da je Lesli u pravu, ali ljudska bića retko kada dopuštaju razumu da pobedi u borbi sa osećanjima.

— Želiš... želiš li da odem... odmah?

— Ne. Ne želim uopšte da odeš. Međutim, ima situacija u kojima moramo činiti i ono što ne želimo...

Ona obori pogled.

— Idem... po svoje stvari...

On je privuče sebi.

— Čemu tolika žurba, devojčice? Uostalom, viđaćemo se, gotovo svaki dan. Dolaziću u grad da bih pratio kako napreduje plan za hvatanje Kiglija.

— Oni te mogu napasti i u gradu, zar ne?

— Mogu, ali neće. Ninđe ne vole svedoke. Ako bude potrebno, na neki način ću im otkriti gde se nalazim. Bolje je ako do tog obračuna dođe na tere-

nu koji poznajem mnogo bolje od njih.

Njegove ruke sve vreme su joj milovale potiljak i ona uzdrhta od tog dodira. Trgla se i podigla glavu, okrećući se prema njemu.

Pod tankom bluzom bradavice su joj bile napete od želje, čineći njene grudi još uzbudljivijim nego obično. Kada ih je dotakao dlanom, najpre nežno, a onda gotovo grubo, osetio je kako sa njenog tela plamen prelazi u njegovo, i onda ponovo natrag, pojačavajući se pri svakom prelasku.

— Les... hajdemo u kuću...

— Ne... želim te ovde, nad morem...

— Ludače! Neko će nas videti!

— Znaš da nikada nikoga nema u blizini. A i ako ga bude, osetiću njegov dolazak mnogo pre nego što se dovoljno približi da bi bilo šta video...

Nije se opirala kada joj je za vukao ruke pod bluzu i svukao je preko glave, pokrivajući joj grudi bezbrojnim poljupcima. Tiho je kriknula, jer je njegov jezik počeo da joj miluje bradavice, izazivajući nove talase strasti u oba tela.

Pridržavana snažnim Leslie vima rukama klonula je na daske mola, tople od sunca. Sklo-

pljenih očiju, uzdrhtala, pomogla mu je da je svuče do kraja, a onda se otvorila, grizući usne da bi sprečila krik za koji je znala da mora doći iz dubine grudi u času kada oseti njegovo telo.

Spojili su se nežno, uranjajući postepeno jedno u drugo, a ona je ipak kriknula, snažno i trijumfalno, na trenutak utišavajući galebove koji su lebdeli nad njima. Pokrenula se, sledeći sasvim prirodni ritam udaranja talasa o obalu.

To što je on bio bolji ljubavnik od svih muškaraca koje je srela pre njega nije moglo objasniti svu dubinu osećanja od kojih joj je telo odumiralo u slasti dodira s njim. Ljubavna veština ipak je samo tehnika koja se da naučiti; Leslijev dodir, međutim, sadržavao je mnogo više od toga, svu silinu osećanja koja su gajili jedno prema drugom.

Poznavali su savršeno tela onog drugog i opet uspevali da jedno drugo iznenade nekim novim milovanjem, smišljenim u trenutku nežnosti i punog predavanja. Na momente, to spajanje podsećalo je na mnogo puta ponovljenu igru starog bračnog para; na momente, opet, na glad sa kojom se novi

ljubavnici prvi put bacaju jedno na drugo...

— Nemoj ići — reče on, mnogo kasnije, kada se Sumiko odvojila i nesigurno ustala.

— Vreme je, Les. Sunce samo što nije zašlo.

On otvori oči. Ležao je opružen na daskama, sa kožom još uvek vreloom od dodira sa telom devojke.

Osvetljena zracima sunca podsećala je na nagu boginju iz neke prastare legende. Osmehnula mu se, ali su tamne i duboke oči ostale ozbiljne.

— Nemoj ići — ponovi. — Hajde da se još jednom zajedno okupamo u okeanu.

Ona je već odmicala duž mola, noseći zgužvanu odeću u ruci. Uvređena? Ili jednostavno tužna zbog nametnutog rastanka?

Stigao je u tri duga skoka, u trenutku kada je zakoračila na drveno stepenište da se popne do kuće.

Odneo je na rukama, uz svih stotinu dvadeset stepenika, a da se nije ni zadihao. Gore, na verandi nadnetoj nad okean, još jednom je uzeo, grubo, silovito, izivajući i u telu devojke plamen strasti koji je buktao u njemu.

— Bože — prošaputala je Su miko opsle dugog, dugog ćutajnja. — Pa tebi još nije dosta...

— I nikada mi neće biti dosta. Želim da to znaš. Baš sada.

Zatvorila mu je usne poljupcem.

— Oprosti. Nije bilo lepo od mene što sam onako otišla, zar ne?

— Ne, nije. I sama znaš da se ne rastajemo zato što više ne želimo jedno drugo...

Ona se tiho nasmeja. Po ko zna koji put to ga podseti na zvuk srebrnih zvončića na povetarcu.

— Sada me pusti — reče Su miko. — Potpuno sam mokra od znoja. Hoću da se istuširam i vratim u grad. I da, mirišem kao dama, a ne kao kečer posle meča od dvanaest rundi!

Kada je izašla iz kupatila, on je sedeo na verandi prekrštenih nogu. Još uvek potpuno nag i u položaju koji su nekada davno izumeli jogi u Indiji u trenucima kada žele da postignu potpuno jedinstvo duha i tela.

Znala je da Leslie duboko razmišlja i nije htela da ga uznemirava. Bilo je dovoljno samo da izgovori njegovo ime, naravno; čak i u dubokom transu meditacije, ninde znaju šta se događa oko njih.

Nije želela. Nije ni bilo potrebno. Ono što imaju da kažu jedno drugom rekli su već mnogo puta. Na uvek nov način, baš kao u satima koji su upravo proleteli...

*
* *

— Zatvori oči — reče mladić. Oči su mu blistale od uzbuđenja. — Zatvori i nemoj ih otvarati dok ti ja ne kažem!

— Reks! — smejala se ona. — Šta ti je, na ulici smo!

— Zatvori oči, Roberta!

Zastala je, nimalo lak poduhvat nasred bučne Pacifik avenije, u predvečerje. On je povukao do izloga i zaštitio telom od struje prolaznika, zavlazeći jednu ruku u unutrašnji džep lakog sportskog sakoa.

— Otvori sada oči!

Otvorila ih je. Krupne, ve-sele, plave oči vrlo mlade devojke, pune života.

— Reks! — vrisnu oduševljeno. — Reks, nemoj mi reći da je to...?

— Jeste! — ponosno klimnu glavom mladić. — Ček, draga moja! Ček na hiljadu dolara sa potpisom Skipa Luisa lično!

— Daj da vidim! Molim te!

On joj velikodušno prepusti duguljasti komad zelenog papi-

ra. Gutala ga je očima i opipavala, kao da još uvek ne veruje da se to odista dogodilo.

— Ubedio si ga, dakle! — reče devojka, vraćajući ček. — Kako ti je uspelo da uopšte stigneš do njega?

— Reći ću ti! — i mladićeve oči su blistale. — Ali ne ovde, boga mu! Idemo kod »Karlita«!

— Ti si lud! Ne bi me pustili u ovoj haljini!

— Ne bi? Hmm... Kad malo bolje razmislim, ni meni se ne bi dopalo tamo, među užtogljenom gospodom kojoj dolari ispadaju i iz ušiju! Znaš šta ćemo: idemo u neku krčmu na Embarkaderu, a?

Ona se prope na prste da bi mu usnama dotakla obraz.

— Sad bar znam da te bogatstvo nije promenilo, Reks Mek Dugal — reče veselo. — U pravu si, idemo tamo gde se nećemo osećati neugodno, do đavola!

S rukom u ruci, veselo su koračali, ne primećujući ništa oko sebe. I ove večeri San Francisko biće pun takvih mladih parova, ali je malo onih koji će tako uživati jedno u drugom kao njih dvoje.

— A sada mi pričaj! — naže se devojka preko stola. Nije joj smetalo što je stolnjak prepun starih i novih mrlja od kečapa

i što ih je nekoliko trenutaka ranije poslužio neobrijani koblar u razdrljenoj i ne naročito čistoj košulji. — Kako si dospao do Luisa, ti, propalice!

— U stvari, bilo je lakše nego što sam mislio — reče mladić skromno. — One fotografije iz Sausalita načinile su pravo čudo, časna reč.

— One grozne? — strese se devojka. — Sa tipom koji visi na zidu, prikovan puškom?

— Baš te. Luis mi je zakazao sastanak istog trenutka kad sam mu rekao da posedujem negative.

Devojka odmahnu glavom.

— Više bih volela da niko ne zna da si ih načinio, Reks. Taj obračun je bio jeziv; ljudi sposobni za takve stvari neće oklevati da te uklone ako pomisle da predstavljaš opasnost za njih!

— Misliš na tipa koji mi je oteo film posle tuče na plaži? Malecka, u poređenju sa momcima iz Sausalita, taj je pravi mekušac, veruj mi! Ne brini, Luis je obećao da niko drugi neće doznati ko je načinio te fotografije.

— Kako je to čudno? — zamišljeno reče Roberta. — Da nije bilo te gužve na plaži, nikada ne bi ni došao na ideju da pri-

kupljaš materijal o nasilju u gradu, zar ne?

— Ne, ne bih. Ili bih se zadovoljio da ostanem anonimni foto-reporter početnik u »Egzamineru« — sleže mladić ramenima. — Hajde, popij još jednu tekilu, Roberta, bogati smo, do đavola!

— Ne mogu — odmahnu ona glavom. — Znaš da se napijem od jedne čaše...

— Zaslužila si, malecka! Da nije bilo tebe, nikada se ne bih našao na tragu one hulje Vale-tija!

— Ponekad se isplati živeti u lošem susedstvu — sleže Roberta ramenima. — A opet, kad pomislim kako je izgledala nje gova glava na toj fotografiji, smuči mi se...

— I Luis je slično reagovao. Čovek bi rekao da se morao na vići na takve prizore posle toliko godina na čelu jednog od najvećih novinskih sindikata na Zapadnoj obali.

— Verovatno malo šta od to ga dođe do njega. Ti si jednostavno imao sreće da dospeš direktno do samog vrha, Reks.

— Verovatno. Čudno, ona devojka, Japanka, kojoj sam najpre morao pokazati fotografije da bih uopšte dospeo do Luisa... Nije ni trepnula, zamisli!

— Japanci su čudan narod. Sećaš se svih onih Kurosavinih filmova: puno krvi, seksa, nasilja i onih grlenih urlika od kojih mi se koža naježi...

— Da, da — rasejano reče mladić prelazeći rukom preko čela. — Vrlo zgodna, inače. Sve do danas bio sam ubeđen da mi se ne može odista dopasti nijedna žuta devojka, ali ona...

— Hej, hej! Ti mene to praviš ljubomornom, Reks Mek Du gal?

Pogledao je u nju, ali su mu oči bile iznenada prazne, daleke, tako da Roberta oseti kako je prolaze trnci. Iskapila je gutljaj tekile, veći nego što je želela, tako da se morala stresti.

— Šta ti je, Reks? — upitala je kada je povratila dah. — Ne što nije u redu?

On još jednom pređe rukom preko čela.

— Dobro mi je — reče slabim glasom. — Jednostavno sam umoran. I sva ta napetost dok sam čekao kod Luisa...

Ona ga pogladi po ruci.

— Idemo onda — predloži. — Imaćemo bar sat, sat i po pre nego što se Hilda vrati u stan... Reks!

Njegov pogled bio je uprt ne kud preko njenog ramena. Okrenula se i sama.

Kao **magnet** i njen pogled privuče devojka u **uskoj crvenoj haljini**. Sedela je na **visokoj bar-skoj stolici** kao da želi da prikaže koliko lepe mogu da budu i vitke ženske noge. Vitki **struk**, savršeno izvajani bokovi, krupne, čvrste grudi pod **tankom tka** ninom i duga i prava crna kosa nemarno spuštена na jednu stranu glave.

Kao da oseća poglede na sebi, devojka u crvenoj haljini se okrete i Roberta jedva zadrža **uzdah** iznenađenja.

„Ljupko i nežno lice oblika srca, sa punim usnama i krupnim očima. Lice neopisive, nebeske lepote, a opet, zbog nečega, strašno lice...”

— Reks — pokuša ona da se nasmeje. — U redu, zgodna je, ali ti izgledaš kao da ćeš ovog trenutka otići do bara i povaliti je nasred lokala!

Nije odgovorio. Lice mu je bilo kao kreč, oči pune grozničavog plamena.

— Reks, čoveče! Šta ti je? — sada je osetila istinski strah.

— To je ona, Roberta...

Glas mu je bio jedva čujan, tako da nije bila sigurna da ga je dobro čula.

— Šta si rekao?

— Devojka iz Luisovog ureda... Japanka...

— Zaista?

On se umorno **nasmeši**, **nalik** čoveku koji se budi iz ružnog sna.

— Do đavola, **malecka**, zar misliš da bi se to lice moglo zaboraviti?

— Da, verujem ti... Reks, ne misliš li da njeno prisustvo ovde nije slučajno?

Zamišljeno je pogledao. Nešto boje vratilo mu se u obraze, ali mu je lice i dalje **podsećalo** na **mrtvačku masku**.

— Reks, idemo **odavde**. Molim te.

On s naporom **klimnu** glavom.

— Da, u pravu si. **Bolje** da krenemo. Nešto... nešto se ne osećam dobro...

Bacio je nekoliko novčanica na sto i ustao, ali se **zateturao**, tako da se morao pridržati za naslon stolice. Roberta **pritrčala** da ga uhvati pod ruku, ali on to odbi oštrim pokretom.

— U redu je — prošaputa. — Mogu i sam...

Topli, slani vetar sa okeana zamrsi kosu devojke kada su izašli. Hodali su ćutke kroz go milu dobro raspoloženih ljudi, a Reks kao da nije osećao da devojka očajnički steže prste njegove ruke.

— Hajdemo ovuda — reče iz nenada, zastajući pred jednim

mračnim prolazom koji je vodio u dubinu bloka zgrada.

— Tamo? Zašto?

— Ma hajde! — reče on nestrpljivo. — Šta je, plašiš me se?

— Idemo bolje u moj stan, Reks. Hilda neće stići uskoro i...

— Do đavola, idemo ovamo! Ili bi možda više volela da sama odeš kući? Ako je tako, samo reci, prokletstvo!

To lice pred njom, osvetljeno odbleskom sa raznobojnih svetlećih reklama, iznenada joj se učini stranim, nepoznatim.

— Reks... Šta se to dogodilo s tobom?

— Ideš ili ne? — upita on grubo je povlačeći za ruku.

Slegla je ramenima i krenula za njim. Gomile otpadaka šuštale su im pod nogama dok su odmicali sve dublje u tamu, jedan od onih prljavih kutaka kakvih je pun svaki veliki američki grad.

Roberta iznenada zastade, jer joj se učinilo da se jedna senka pomerila uza zid kraj kojeg su upravo prošli.

— Reks... tu nekoga ima — prošaputa uplašeno. — Hajdemo odavde, molim te!

On se okrete i pogleda je. Nešto svetlosti dopiralo je sa ulice i padalo mu po licu.

Licu koje joj se ponovo učinilo nepoznatim...

— U redu! — reče on mirno.

— Ne moramo dalje.

Ona ustuknu, vođena neobjašnjivim strahom.

— Šta... šta to znači?

Reks se nasmeja. Glasno, histerično.

— Nemoj pokušavati da pobegneš, Roberta — reče glasom koji je imao metalni prizvuk. — Neće ti pomoći.

— Da pobegnem? Reks, šta je tebi!

Dve snažne ruke obavile su joj se oko vrata pre nego što je uspela i da se pomeri, pre, zapravo, nego što je i shvatila šta on namerava.

Snagom koja se činila neverovatnom za vitko telo mladića, Reks je odvoji od zemlje, ne mareći za to što mu se nokti devojke zarivaju u podlaktice i što ga njene noge zasipaju kratkim, slabašnim udarcima.

Neobični crveni odblesak ispunjavao mu je oči nekoliko dugih minuta dok je nepomično stajao, sa rukama obavijenim oko vrata devojke. Ona se koprcala sve slabije, sve dok se nije potpuno umirila.

— Dobro je — reče jedan glas iza njega. — Sada je možeš pustiti...

On otvori prste, ukočene od naprezanja i dopusti da se telo devojke sruči među otpatke na tlu. Okrenuo se sporo, kao da se budi iz sna.

Japanka u crvenoj haljini je stajala pred njim, sa neobičnim osmehom na nebeski lepom licu.

— Bilo je lako, zar ne? — reče dubokim, promuklim glasom u kojem nije bilo ni traga stranom naglasku.

Reks pređe rukom preko čela, a onda mu se oči raširiše od užasa.

— Gospode bože! — protestovao. — Šta... šta sam to učinio?

Dve šake sa dugim crvenim noktima padoše mu na ramena i njemu se u magnovenju učinilo da pred sobom ima tigricu koja će svakog trenutka otvoriti čeljusti i zariti mu duge očnjake u vrat. Nije uspeo, međutim, ni da se pomeri pod pritiskom tih vitkih ženskih prstiju.

— Nisi ništa loše učinio, Reks Mek Dugal — reče Japanka tiho, sugestivno, dok je on tonuo u ponore njenih očiju. — Uklonio si jedno biće koje te nije bilo dostojno. Ta žena vi-

še ti nije potrebna... sada imaš mene, Reks Mek Dugal!

*
* *

— Ovo su snimci zgrade u kojoj Kigli sada živi, Les — reče Tabasko Pit, šireći po stolu kolor-fotografije velikog formata, još vlažne posle razvijanja. — Ova ovde je posebno za nimaljiva, sa dvojicom gorila koji se protežu na krovu.

— Nema mogućnosti da se dospe do krova sa helikoptera?

— Nikakvih. Razgovarao sam sa pilotom; nijedan od tih momaka ni za kakve pare ne bi prišao blizu nekoj od tih visokih zgrada. Tvrdi da su vazдушna strujanja nepredvidiva i da su izgledi sto prema jedan da se ne bi nikada izvukao.

— Hmm... ni zgrada u kojoj radi ne pruža bolje mogućnosti da mu se priđe. Ima čitavu gomilu antena po krovu, zar ne?

— Jeste — uzdahnu Tabasko. — Prema tome, jedino što nam preostaje jeste da pokušamo dok je na putu između te dve zgrade...

— Bojim se da je tako — složi se ninda. — A opet, to je va-

rijanta koja mi se najmanje do pada.

— Kada bi prokleta hulja samo jednom prešla taj put u neko mirnije doba dana... Ali ne, on kao da namerno bira dnevne špiceve, vreme kada su ulice pune vozila!

Suženih očiju, ninda je proučavao uveličani plan jednog dela grada, pričvršćen na zidu. Uopšte, stan Tabasko Pita, u blizini Džekson Hajtsa, više je podsećao na prostorijske nekog generalštaba, sa vojnim sekcijama, planovima i bezbrojnim fotografijama načičkanim po zidovima i razapetim uzicama.

Debela crvena linija označavala je na planu grada put kojim se Kigli kretao između svoje dve jazbine, poslovne zgrade korporacije »Eksan«, u Drugoj ulici do nebodera u blizini katedrale u Ulici Sakramento.

Put kojim je vozio bio je uvek isti, duž širokih i prometnih ulica kojima se vozila kretu u više kolona. Na planu su bili označeni svi semafori, vreme trajanja crvenog i zelenog svetla na njima i prosečno vreme koje je Kiglijev automobil postizao između pojedinih semafora, ali svi ti podaci nisu bili od velike koristi.

Nekoliko činilaca otežavalo je posao nindi. Obezbeđenje, sa

mo po sebi, nije bilo suviše teška prepreka. Mnogo teži problem bio je kako uhvatiti Kigliju živog, a da se pri tom ne ugrozi sigurnost bezazlenih prolaznika i vozača po ulicama San Franciska...

Odmahnuvši glavom, ninda ustade od stola i priđe prozoru. Rasejano je posmatrao ulicu, kojoj je samo nekoliko minuta pre toga prohujao pljusak, podsećajući da je leto već na izmaku.

— Šta je bilo, Les? — upita Tabasko iza njega.

— Ništa. Zašto pitaš?

— Već treći put prilaziš prozoru, do đavola! Nešto nije u redu?

Lesli se okrete. Lice mu je bilo zamišljeno.

— U pravu si — reče. — Čudno, ali sam to učinio potpuno nesvesno!

— Ti? Ma hajde!

Lesli klimnu glavom.

— Istina je, Pite. Što je još gore, nikako ne mogu da se koncentrišem na plan za hvatanje Kiglija.

— Haragei?

— Ne, nije. Nikakva opasnost nije u blizini, to je sasvim sigurno.

— Ali nešto nije u redu, do đavola! Nikada se nisi tako po

našao... Čuj, da nema to neke veze sa Sumiko?

— Ne. Otkud ti ta ideja?

— Zato što se i ona veoma čudno ponaša ovih dana, Les.

Ninđa se ponovo okreće prozoru. Ma koliko da se trudio, nije uspevao da otkrije nikakav sumnjiv detalj na ulici ili zgrada preko puta.

— Nisi ništa rekao — podseti Pit kada se vratio do stola i nadneo nad fotografije.

— Sumiko. Ne, nisam ništa rekao. Ali je bolje da je što dalje od mene ovih dana, Pite.

— Aha. Koliko sam uspeo da razumem tvoje zagonetne izjave, ti misliš da ti pretila opasnost i ne želiš da ona bude u blizini kada se dogodi to što očekuješ da se dogodi!

— Otprilike tako — osmehnu se Ninđa.

— Kakva opasnost, Les?

— Ne znam. Svima bi nam bilo mnogo lakše da znam, zar ne?

Tabasko iskapi do kraja konzervu piva i nemarno je odbaci u ugao prostorije, na povećanju gomilu sličnih.

— I nervozan si — konstatovao. — To ne liči na tebe, znaš.

— Ne. Ne liči. Prokletstvo, nikada mi nije trebalo toliko vremena da dođem do plana

koji ima realne izgleda na uspeh!

— Hmmm... Hoćeš da poslušam moj savet?

— Samo ako je pametan, ti bačvo za pivo! — nasmeja se Lesli. — Hajde, govori. Obećavam da se neću smeјati!

— Znam sigurno da se nećeš smeјati. Problem je u tome što ti ne odgovaraju uslovi koji vladaju duž puta kojim se Kigli kreće, je li tako?

— Recimo da je tako — oprezno odvrati Ninđa.

— Mnogo više bi ti odgovarali noć, magla, prazne ulice, a?

— Tačno. Na žalost, i Kigli to veoma dobro zna.

— Fino. Dovde se, znači, slažemo — klimnu Tabasko glavom. — A sada mi reci nešto: mogu li se ti uslovi stvoriti veštački?

— Noć? Jedino ako misliš da sačekam totalno pomračenje sunca... a dotle ćemo i ja i Kigli biti u prilično dubokoj starosti, Pite!

— U redu — isceri se zadovoljno Tabasko. — Noć otpada. A šta je sa maglom? I praznim ulicama?

Lesli ga pogleda zamišljeno, a onda klimnu glavom. Cereći se još šire. Pit svećanim pokretima otvori konzervu piva i po

diže je da nazdravi nindi pre nego što je otpio prvi gutljaj.

Lesli je već bio uz telefon, užurbano pritiskajući tastere.

— Sumiko! — reče žurno kad mu se javi glas sa druge strane. — Kaži mi, odakle se kontrolišu semafori na putu kojim se Kigli kreće? Da, mislim upravo na to... Centar u Ulici O'Farel? ... Da, to sam i ja mislio... Pretpostavljaš da je to moguće, ali... Što pre, devojčice, što pre!

Prekinuo je vezu i okrenuo se Pitu sa blistavim osmehom na licu.

— Ta ideja je odista izvanredna, ortak! Sumiko će već pronaći način da zbuni taj računar u Ulici O'Farel i isprazni jednu od ulica, onu koju odaberemo kao zamku za Kiglija!

— A maglu umemo i sami da napravimo, a? — proteže se Pit zadovoljno. — Šta misliš, gde bi bilo najzgodnije?

Pit sklopi oči. Njemu nikakav plan nije bio potreban da se snađe u gradu u kojem je odrastao.

— Ugao ulica Džons i Pajn — reče odlučno posle nekoliko trenutaka. — Ako mala uspe da zatvori semafor čim Kigli prođe, možemo ga naterati da skrene u onu usku uličicu koja vodi naviše, prema katedrali. Na

drugoj strani ima izlaz u Ulici Kalifornija, a odatle možemo kud god hoćemo, do đavola!

— Hmmm... i meni se to me sto sviđa — klimnu ninda glavom, prateći Pitove reči na planu grada. — Hajde da ga pogledamo izbliza, a?

Pit je već bio na nogama, bacajući preko ramena ispražnjenu konzervu.

— I bilo je vreme da se malo razmrdamo — progunda. — Počeo si da me zabrinjavaš, znaš, ortak? Nisam navikao da te gledam kako danima mudruješ, a da za to vreme ne izvedemo nijednu akciju.

— Tome je došao kraj, veruj mi. I Kigli će uskoro naići, zar ne? Eto lepe prilike da proverimo kako to sve izgleda na licu mesta!

Po navic, zastao je da dobro pogleda ulicu pre nego što je uskočio u poznati džip.

Ne, i dalje ničeg neobičnog, a opet, ima ponovo onaj utisak da ga neko intenzivno posmatra...

Ninde su naučene da ne preziru takve osećaje, da im, štaviše, poklone svu svoju pažnju. Ni ovoga puta, međutim, Lesliju nije uspelo da opazi nešto što bi mu otkrilo poreklo tog podsticaja iz okoline.

— Idemo — reče nestrpljivo Pit koji je već sedeo za volanom. Kigli će nam promaći, ortak!

— Nije važno. Proći ćemo po lako Ulicom Džons, da dobro pogledam tu raskrsluicu.

Tabasko je sledio njegov pogled uprt niz ulicu.

— Opet? — upita kada se Lesli konačno spusti na sedište pored njega.

— Opet. I ponovo ne vidim ništa sumnjivo.

Pit sleže ramenima i dodade gas. Sve do Ulice Džons nisu progovorili ni reči. Tu, dok su čekali da se upali zeleno svetlo, Pit gurnu Leslija laktom.

— Evo Kiglijevo karavana — Pravi cirkus, a?

Obojica su već danima pratili kretanje onoga što je Pit nazvao cirkusom. Na čelu kolo ne išao je prostrani »ševrolet«, sa trojicom ljudi pored vozača. Oštro su motrili na sve detalje oko sebe, a po položaju njihovih ramena i ruku, ninda je još prvog dana zaključio da na kolenima drže automatske puške spremne da otvore vatru na najmanji sumnjivi pokret u okolini.

Kigli se nalazio u drugim kolima, neupadljivom »bjuiku« sa zatamnjenim staklima. Ta stakla su blindirana, saopštila im

je Sumiko. To saznanje bilo je plod čitavog prepodneva boravka u radionici koja se bavila isključivim postavljanjem blindiranih stakala na vozila plašljivih ljudi dubokog džepa.

Odmah iza »bjuika« kretala se »teška artiljerija«, kako je Pit nazvao nezgrapni kombi sa drečavim natpisom »Li Cong, ekspres pranje rublja«. Jedan Kinez odista je sedeo za volanom kombija, ali je pažljivo proučavanje uveličanih fotografija otkrilo da se odmah iza obojenog stakla na prozorima vozila nalazi cev ručnog bacača, spremnog za paljbu.

Vozeći laganim tempom Pit pođe uz Ulicu Džons i pređe raskrsluicu sa Ulicom Pajna. Usporio je još više kada su se našli u blizini uske poprečne ulice koja je vodila ukoso i naviše. Znak na njenom početku govorio je da je zatvorena za sva motorna vozila i ninda zadovoljno klimnu glavom.

— Dopada ti se, a? — isceri se Tabasko. — Da skrenem?

— Ne. Izbaci me ovde, Pite. Ne bi bilo dobro da džip vide u toj ulici, pa ću prošetati pešice.

— Kako hoćeš? — sleže Tabasko ramenima. — Ja ću obići blok i sačekati te na drugom kraju, važi?

Klimnuvši glavom, Lesli iskoči i pažljivo se osvrte oko sebe.

Dvostruka kolona vozila ravnodušno je tekla pored njega. Ma koliko pažljivo posmatrao, nigde nije otkrio nijedno sumnjivo lice, nijedan sumnjiv pokret, bez obzira na to što se osećaj da ga neko posmatra iz trenutka u trenutak pojačavao...

Slegnuvši ramenima, on sklene te u usku uličicu kojoj je neko dao romantično špansko ime Arabela. Kako se često događa u San Francisku, bila je to oaza tišine usred bučnog grada, sa kućama odvojenim od ulice visokim zidovima sa čvrsto zatvorenim čeličnim kapijama.

On pogledom odmeri širinu ulice i zadovoljno klimnu glavom. Obrisi jednog plana već su se formirali u njegovoj glavi i on lagano počeo da se uspinje, potiskujući u pozadinu onaj neugodni osećaj da ga neko i dalje uporno drži na oku...

*
* *

Reks Mek Dugal se s naporem uspinjao uz stepenice, rastrzan suprotnim osećajima. St-

rah i odvratnost usporavali su mu korake, seksualna želja i ona druga, još veća žeđ, vukli su ga da ubrza korak.

Lupajući nogama, mlad crnac u svetloj trenerci strča niz stepenice i Reks se priljubi uz zid da ga propusti. U ovom delu grada uvek se uklanjaš onima koji trče; nikad se ne zna da li ih možda goni ludilo narkomana bez droge, kada su spremni da zariju nož u svaku prepreku koja im se nađe na putu.

Trebalo mu je puno vremena da pronađe otvor brave i zavuče ključ u njega. Prsti ga više ne slušaju, do đavola! Šta se to događa sa njim?

Pažljivo je zatvorio vrata za sobom i zakačio lanac. Mijoši se strašno ljuti kada to ne učini...

Ušao je u dnevnu sobu na vrhovima prstiju, da je ne uznemiri.

Da, tu je. Sedi u svom uglu, na grubom tatamiju, potpuno naga. Čudno, kada se dignu na njenoj koži nema nikakvog traga; po njegovom telu, opet ostaju utisnute šare ako se spusti i samo nekoliko minuta!

Bože, kako je lepa, tako naga, sklopljenih očiju. Te grudi, krupne, prkosne, sa uvek nape- tim bradavicama! I te duge, gla-

tke butine, sa izvorom slasti iz među njih...

Reks obližnu usne, uživajući u lepoti žene koja sedi, prekrštenih nogu, u položaju za meditaciju. Najradije bi se odmah bacio na nju, ali zna da ona to ne podnosi.

Spustio se za sto, oslanjajući se laktovima i pridržavajući glavu šakama. Ta žena ga je opčinila, od onog trenutka kada je...

Ne! Ne sme misliti o tome!

Ono prvo sledeće jutro bilo je najstrašnije, sa slikama Roberta po svim jutarnjim novinama i na svim televizijskim stanicama. I njegovim slikama. Policija sumnja da je on ubica, poternice sa fotografijom Rekse Mek Dugala već se nalaze u svim policijskim stanicama u gradu...

Naterala ga je da ipak izlazi i prati onog opasnog čoveka koji, uz to, poznaje njegovo lice! Zbog nečega, to je bilo strašnije od pomisli da mu neki policajac svakog trenutka može staviti ruku na rame i reći: »Reks Mek Dugal, prepoznao sam te!«

— Reks Mek Dugal...

On ustaje, kao magnetom privučen. Te oči... privlače ga isto onako neumitno kako nevidljivi konci upravljaju pokretima drvene marionete!

Stao je ispred Mijoši i ona je podigla lice prema njemu, smešeci se. To lice anđela, nebesko lice, sa neverovatnom la kočom krije užase koji se događaju iza njega...

— Jesi li učinio ono što sam tražila od tebe?

— Jesam. Sada je sasvim sigurno... oni prate Kiglija...

— Dobro. To je dobro, Reks Mek Dugal. Žele da ga napadnu?

— Da — stresao se od dodira vrelih prstiju koje mu miluju kožu na butinama kroz pantalone. — Mislim da sada znam i gde će to pokušati... Mijoši!

Kriknuo je, jer su dugi, vitki prsti dotakli osetljivi deo njegove vog tela i čvrsto ga stegnuli.

Žena se promuklo nasmeja, popuštajući stisak.

— Samo se šalim, Reks Mek Dugal. Gde će to biti?

— Ulica Džons, u blizini raskrsnice sa Ulicom Pajna... Ohh!

Prsti su sada nežno, vešto, milovali unutrašnji deo butina, u blizini mesta gde se one spajaju.

— Objasni mi gde su te ulice.

Obližnuvši suve usne, osećajući kako njene ruke lagano otkopčavaju pantalone, Reks opiše taj deo grada. Po ko zna koji put morao se diviti fotografs-

kom pamćenju Mijoši u čiju je memoriju ostajao urezan svaki detalj koji bi ikada zapazila.

— Naš prijatelj sigurno ima dobar plan — promrmlja žena. Oči su joj bile poluzatvorene, ali ruke nisu mirovale. Reksove pantalone i gaćice bile su svučene skoro do samog poda.

— Dođi, Reks Mek Dugal — reče Mijoši. — Danas si zaslužio svoju nagradu...

Sklopio je oči, zabacujući glavu. Zario joj je prste u kožu na ramenima kako bi se održao na nogama.

Dodir njenih usana na već napetom udu dovodio ga je do ekstaze, tako snažne da je morao zaškrgutati zubima. Jezik joj je bio neumoran, hitra, vre la životinjica koja ga svojim milovanjem dovodi do ludila!

— Nemoj! — prostenja. — Ne mogu više!

Pao bi na kolena, da ga njene snažne ruke sada nisu pridržavale oko bokova. Bože, šta bi dao da sada može da je obori na leđa i zarije se u nju, tako snažno da je pribije za tati, ne dopuštajući tim hitrim bokovima da se pomere pod njim!

Ne, Mijoši ne dopušta nijednom muškarcu da je postavi u takav položaj, rekla mu je još one prve noći ispunjene st-

rašću o kakvoj se može samo sa njati. Ne želi da oseti telo muškarca u sebi, rekla je, iako mu ni tada, a ni sada, nije bilo jasno u čemu je razilka što dobar deo njegovog tela oseća u svojim ustima...

Poznati crveni krugovi ponovo se zavrteše pred njegovim sklopljenim očima i Reks otvorila usta da bi celom svetu objavio koliko je srećan. Bio je to dug, prodoran krik, isprekidan u istom ritmu s kojim je njegovovo vrelo seme zasipalo lice i grudi žene.

Pustila ga je da padne na tati pored nje, blago mu milujući čelo. To je uvek pomagalo protiv mučnine koju oseti kad god se ovako isprazni.

Sa drugim devojkama i sa... Ne, ne sme misliti o njoj! Ipak, sa drugim devojkama nikada nije osetio takvu mučninu, čak i kada se radilo o umornim droljama koje je pred zoru dobijao za svega nekoliko dolara.

— Mijoši, koliko će ovo još da traje?

— Šta, Reks Mek Dugal?

— Ovo... između tebe i mene.

— Ah, to? — nasmejala se žena promuklo. — Zar je važno koliko nešto traje? Intenzitet osećanja, tako se kaže na tvom

jeziku, intenzitet osećanja mnogo je važniji od trajanja.

— Intenzitet osećanja! — poнови on, kriveći usta kao da izgovara neku gadnu reč. — Da li ti uopšte nešto osećaš kad ovo radimo, Mijoši?

— O, da! Vrlo intenzivno osećanje!

— Zašto me onda ne želiš? Kao žena muškarca, do đavola? Onako kako to ceo svet radi?

— Misliš li da bi tebi tako bilo lepše, Reks Mek Dugal? Da možeš doživeti intenzivnije osećanje nego do sada?

— Ne znam... Zapravo, nisam siguran da bih, ali to sada nije važno, do đavola! Hoću da znam da li i ti išta osećaš?

Ona ga pogleda onim poznatim neprozirnim pogledom.

— A zašto bih to inače radila?

— Ne znam. Da bi me zadržala u svojoj vlasti, možda?

Nasmejala se, duboko iz grla, zabacujući glavu unazad. Diјаfragma mu se zgrči od iznenadnog bola pri pogledu na tu raskošnu lepotu žene stvorene da bi je muškarci obožavali!

— Ti si već u mojoj vlasti, Reks Mek Dugal — reče Mijoši kada je prestala da se smeje. — Zato što je tvoj život u mojim rukama. Dovoljan je jedan telefonski poziv i nekoliko reči,

pa da se nađeš u zatvoru. Kod vas u Kaliforniji ubice šalju u gasnu komoru, zar ne?

— Ponekad — promrmlja on — pomislim da je to možda pravi izlaz...

— Zato što nisi hrabar. Ili nisi još dovoljno hrabar, Reks Mek Dugal!

— Ne zovi me tako, do đavola! — nervozno reče on. — Zašto me jednostavno ne zoveš Reks, boga mu? Ili Mek Dugal? Samo Mek, na kraju, ali nipošto Reks Mek Dugal!

— Zašto, Reks Mek Dugal? — gleda ga široko otvorenim očima nevine devojčice, kao da se njegova sperma još uvek ne cedi niz njene dojke!

— Ne znam. Neću da me tako zoveš, to je sve!

— Zato što iza reči Reks Mek Dugal stoji još jedna? — izazivala je Mijoši. — Reks Mek Dugal — ubica!

On se ugrize za usnu, gotovo do krvi. Sve češće mu na pamet pada pomisao da bi bilo veoma lako sklopiti šake i oko ovog nežnog vrata, isto onako kao kada je... Ne!

— Neka ti to ne pada na pamet, Reks Mek Dugal — reče Mijoši mirno. — Ne bi ti uspešno, nikada!

On zgrči prste na šakama i ponovo ih otpusti.

— Misliš?

Čudnu slast u grlu, kao posle dobrog obroka. Ta pomisao o njenom vratu postaje sve prilačnija, zaista...

Ona ga pažljivo gleda u oči.

— Pokušaj, ako misliš da mene možeš zadaviti, Reks Mek Dugal!

On podiže šake i ponovo ih neodlučno spusti, ukočenim pokretima kao robot. Netremice ga je gledala i dalje, sve dok se Reksove oči nisu sklopile i on promrmljao nešto nerazgovetno.

Kratak, prezriv osmeh prelete preko anđeoskih usana žene. Progovorila je tihim, ali ostrim glasom, izdajući naređenja koja je čovek — robot bez pogovora izvršavao, krećući se po prostoriji onim istim ukočenim i isprekidanim pokretima...

— Otvori oči, Reks Mek Dugal!

On se trže i otvori oči.

Zakružio je najpre pogledom oko sebe, nalik čoveku koji se budi iz sna. U neku ruku tako je i bilo, jer stanje hipnoze se donekle graniči sa dubokim snom.

Shvatio je da stoji uz kuhinjski sto, pridržavajući levom rukom svoj još uvek napeti ud na drvenoj površini. U drugoj ruci, oštri dugi nož, oslanjao se

svojom hladnom oštricom o zategnutu kožu...

Vrisnuvši, Reks ustuknu od stola, ispuštajući nož. Mijoši se zakikota.

— Da li sada shvataš da ja odista gospodarim tobom, Reks Mek Dugal? — govorila je kroz smeh. — Bila je dovoljna samo još jedna moja reč i ti bi se prenuo iz transa sa krvavim ostacima svoje muškosti u jednoj i nožem u drugoj ruci!

On je uzimicao od nje, nalik čoveku koji je ugledao sklopčanu zvečarku, spremnu na skok. Zid ga je zaustavio, posle nekoliko neuspelih pokušaja da se još više udalji.

— Sada znaš da ono što radim sa tobom nije zato da bih gospodarila, Reks Mek Dugal — produži Mijoši. — Ti si već rob... i to što dobijaš je tvoja nagrada. Nagrada koja, uzgred, i kod mene stvara... intenzivno osećanje!

— Veštice! — procedi on kroz zube nemoćnim, slabašnim glasom. — Ti si... ti si sam đavo!

Ona lagodno proteže svoje nago telo, nalik velikoj zadovoljnoj mački.

— Može biti — složi se. — A sada, dođi ovamo, Reks Mek Dugal. Treba da govorimo o tome kako ćemo postaviti zamku za Leslija Eldridža... Za-

čuđen si? Da, ja već odavno znam da je to ime čoveka koga ti danima pratiš...

— Eldridž? — ponovi Reks.

— On se zove Eldridž?

— Baš tako. I reći ću ti još nešto što nisi znao: on je bio taj koji je ubio sve one ljude u Kiglijevoj vili i dao ti priliku da postaneš moj rob, Reks Mek Dugal, ha-ha-ha!

*
* *

Pet sati i osam minuta popodne...

Sumiko napeto posmatra čitav red kolor-monitora postavljenih tako da ih sve može obuhvatiti jednim pogledom. Na četiri ekrana ona dobija uobičajenu sliku jednog dela San Franciska u ovo doba dana, ka da se čini da su na gradskim ulicama sva vozila koja su uopšte u vaznom stanju.

Lesli je čitavu prethodnu noć proveo na krovovima u okolini, postavljajući minijature te levizijske kamere i konsultujući se s njom radio-vezom, sve dok na sva četiri monitora nisu do bili upravo ono što im je bilo potrebno za ostvarenje plana ninde.

Raskrsnica ulica Džons i Pajn, sa tri strane i još jedna kamera, niže u Ulici Džons, kako bi na vreme otkrila približavanje Kiglijevog karavana. Ili cirkusa, kako je Tabasko Pit više voleo da ga naziva...

Dva zvučnika složno šušte na stolu pored nje. Njeni dugi, vitki prsti, počivaju na tastaturi računara koji je u direktnoj vezi sa računarom za kontrolu saobraćaja u Ulici O'Farel.

Operateri na tom drugom računararu ne znaju da su već neko liko puta, u trajanju od po nekoliko desetina sekundi, bili faktički izolovani od svojih mašina. Nijedan od njih nije primetio da se u pojedinim kratkim trenucima semafori na uglu dveju ulica ponašaju neobično, dok je Sumiko kontrolisala svoj program za njihovu kontrolu.

Pet sati, osam minuta, trideset sekundi...

Prokletstvo, Kigli kasni! Nijednom još nije izašao iz podzemne garaže korporacije »Ekson« posle pet i osam minuta!

Levi zvučnik zakrcka i ona se prenu. Da li je to signal koji očekuje?

— Izlaze! — začu se glas Tabasko Pita, prigušen zvrjanjem motora. On je u helikopteru nad Drugom ulicom i pratiće Kiglijev cirkus sa visine, kako

bi na vreme upozorio na eventualne promene uobičajene rutine.

— U redu — kaže ona u mikrofonski pričvršćen pod bradom. — Prilazimo, Pite!

Drugi zvučnik i dalje ćuti, ali tako i treba da bude. On je tu samo za svaki slučaj, ako Lesli u poslednjem trenutku bude zahtevao od njih dvoje neku izmenu pažljivo smišljenog plana...

Na ekranu računara crvena linija pokrenula se kod mesta označenog sa START. U desnom gornjem uglu, međutim, pali se i gasi natpis »Kašnjenje: 30,6 sekundi!«

— Ugao Druge i Ulice Bej — javlja Pit iz helikoptera. — Sada, Sumiko! Crveno!

Hitri prsti plešu po tastaturi. Druga kontrolna tačka, ugao Druge ulice i Ulice Bej. Pit je označio trenutak kada je Kiglistao u koloni i stanje semafora pred njim.

Prvobitno zakašnjenje udaljilo je Kiglijev cirkus od semafora, ali ne toliko da ne bi uspeo da pređe Ulicu Bej kada se upali zeleno svetlo. Sada sve zavisi od toga da li će vozila pred semaforom reagovati brzo, ili će možda doći do novog zastoja koji će potpuno srušiti precizno zamišljeni plan...

— Zeleno! — Pitov glas sve je uzbuđeniji, jer i on savršeno dobro shvata šta se može dogoditi. — Sada!

Crvena linija na ekranu pokazuje sredinu raskrsnice sa Ulicom Bej, tamo gde su upravo sada i prva kola karavana. Sumiko zadovoljno klimaglavo; natpis u uglu sada govori »Kašnjenje: 26,3 sekunde!«

Sve to je, naravno, još uvek u granicama tolerancije i ona se bez razloga brine. Ovaj deo operacije za nju će biti daleko lakši nego onaj drugi, kada posao bude obavljen i kada će joj jedino preostati da sedi pred osvetljenim monitorima i pokušava da dokuči šta se zbiva pred ravnodušnim očima televizijskih kamera...

— Ulica Sater! — najavljuje Pit. — Sada, Sumiko! Prokleta đubre, srećan je koliko je težak! Meni još nikada nije uspelo da na tom mestu odmah uđem u Ulicu Sater!

Ona se osmehuje, ali ne odgovara. To i liči na Tabasko Pita da počne da brblja kad je to najmanje potrebno. Ali, sve po planu i kašnjenje je, kaže računar, svedeno na 21 sekundu i 9 desetina.

Pred Kiglijem je sada sedam dugih blokova vožnje Ulicom Sater, u pravcu istok—zapad.

Semafor ga je do sada obično zaustavljao samo jednom, na raskrsnici sa Ulicom Pauel. Nema nikakvog razloga da se to ne dogodi i ovoga puta...

— Pauel! — viče Tabasko trijumfalno. — Crveno!

Pet sati, šesnaest minuta. Za nešto više od osam minuta Ki glijev cirkus treba da se nađe na raskrsnici koja će u tom trenutku biti pod kontrolom Sumiko, a ne računara u Ulici O'Farel...

— Mejsn... Tejlor... — monotono objavljuje Tabasko Pit. A onda, duže ćutanje dok računar ispisuje novu poruku: »Kašnjenje: 23,3 sekunde!«

»Zastoj«, proleće Sumiko kroz glavu. »Neka budala je ulubila branik nekoj drugoj budali i sada stoje nasred ulice i svađaju se, dok iza njih trube oni kojima se mnogo više žuri...«

— Džons! — viče Tabasko Pit iz sve snage. — Džons, Sumiko, i crveno, crveno!

»Nisam gluva«, želi ona da kaže, ali joj se usne samo bezglasno pomeraju. Ekran računara više nije zanimljiv za nju; nekoliko trenutaka pošto Kiglijev cirkus uđe u Ulicu Džons, ona će ga imati na svom prvom monitoru!

Posle ovoga, levi zvučnik više se neće javljati. Tabasko Pit obavio je prvi deo svog posla i sada punom brzom hita prema heliodromu u parku kod katedrale. Proračun kaže da će stići do Ulice Kalifornija u pravi čas da zaustavi eventualnu poteru koja će krenuti za Leslijem i uhvaćenim kraljem trgovaca drogom...

Ako sve bude u redu, naravno, njegova intervencija neće biti ni potrebna. Kao ni njena, uostalom; za koji minut sve će biti u Leslijevim rukama.

Eno ga! »Ševrolet« čija je karakteristična nijansa već dani- ma urezana u njeno pamćenje!

»Bjuik« je odmah iza njega, za njim nezgrapna silueta kombija.

Svetla u Ulici Pajn su crvena, kakva i treba da budu. Čita va kolona u Ulici Džons kreće se ubrzanim tempom, ali Kiglijevi vozači znaju da će ih crveno svetlo zaustaviti pre nego što stignu do raskrsnice.

Ni prvi monitor više nije bitan, jer su troja kola projurila pored njegove kamere. Na sledećem ekranu Sumiko broji vozila u koloni. Računar je već procenio brzinu kretanja vozila i u prozoru u uglu ekrana izbacuje visoke crvene brojeve koji

joj govore za koliko sekundi će Kigli stići do raskrsnice.

Komandom sa prve tastature, računar u Ulici O'Farel već je blokiran i njegov program ne upravlja semaforima na ovoj raskrsnici. Proći će, međutim, još nekoliko sekundi pre nego što operateri to opaze...

Pet... četiri... tri... dve sekunde...

Još samo tri vozila su ispred »ševroleta« i Sumiko gotovo fizički oseća kako vozač smanjuje gas, očekujući da se svetlo na semaforu svakog trenutka promeni.

Ono, međutim, uporno ostaje zeleno. Vozači dodaju gas, hitaju da još pređu raskrsnicu, zadovoljni zbog onoga što smatraju darom bogova.

U trenutku kad je prednji deo »ševroleta« bio na samo sto pu il dve od raskrsnice, Sumiko pritisnu taster i na semaforu nad Ulicom Džons blesnu crveno svetlo, bez uobičajenog prelaska u žuto.

Prekasno da bi ga vozač »ševroleta« video, ali u pravom trenutku za vozača »bjuika« iza prvih kola!

Kamere na raskrsnici nisu imale i mikrofone, ali se devojci učini da čuje škripu guma na suvom, vrelom asfaltu. Čitava kolona sada je kočila naglo, ta-

ko da kombi skoro nalete otpozadi na vozilo svog gazde.

Pogled Sumiko leteo je sa jednog ekrana na drugi, prsti pleli čitavu mrežu nad tastaturom. Svi signali za pešake su zatvoreni, kako treba da bude. I svi su, srećom disciplinovani, tako da su sva četiri pešačka prelaza prazna. Jedan jedini neoprezni čovek na prelazu učinio bi situaciju neizmerno komplikovanijom i izložio svoj život strahovitij opasnosti...

U času kad se nad Ulicom Džons zasvetlelo crveno, nad Ulicom Pajn upalilo se zeleno svetlo, kako se uvek i događa.

Ovoga puta, međutim, to svetlo stajalo je svega dve i po sekunde, tek koliko da prvih nekoliko vozila sa obe strane dobije ubrzanje kojim će preći raskrsnicu. Odmah potom ponovo je blesnulo crveno, stvarajući pravu zbrku duž nekoliko blokova Ulice Pajn!

Bila je to ipak, neophodna predostrožnost. Nekoliko vozila moralo je preseći Ulicu Džonas kako Kiglijevom vozaču ne bi na pamet pala pomisao da pređe raskrsnicu i kroz crveno svetlo...

Do ovoga trenutka i on i Kigli na zadnjem sedištu morali su shvatiti da se događa nešto neuobičajeno. Reagovaće brzo,

ali njihovim reakcijama upravljaje strah, a ne razum.

»Bjuik« gotovo poskoči kad se nad Ulicom Džons ponovo upali zeleno, jedva tri sekunde kasnije. Kombi takođe jur-nu za njim, nešto sporije. Sasvim napred, već daleko od raskrsnice, »ševrolet« je usporavao da bi sačekao gazdu u sledećim kolima. Ispred njega, desna strana ulice u čitavom bloku je prazna, na suprotnoj se nalazi dvostruka kolona vozila koja strpljivo čekaju da vide šta se događa sa semaforom.

Ponovo pritisak na pravi taster u pravom trenutku i poludeli semafor nad Ulicom Džons blesnu crvenom svetlošću. Vozač iza kombija vide ga u poslednjem trenutku i leže na kočnicu, zaustavljajući se na polovini širokog pešačkog prelaza.

Kao da im se podsmeva, semafor nad Ulicom Pajm namignu vozačima i zasvetle smaragdnozelenom svetlošću. Nisu oklevali da to iskoriste i raskrsnicu u tili čas ispuni četvorostruka kolona, efikasno presecajući odstupnicu Kiglijevom cirkusu.

Još samo dodir na taster kojim se vraća kontrola računaru u Ulici O'Farel i uklanja svaki trag veze sa njim. Shvativši da sve vreme zadržava dah, Sumi

ko ispuni pluća vazduhom, opuštajući ruke niz bokove.

Pogled joj je bio i dalje prikovan za monitor broj četiri, ali je njen posao bio završen. Od ovog trenutka postaje samo nemoćni posmatrač scene koja bi mogla biti i insert iz nekog uzbudljivog akcionog filma...

* *

Na uglu Ulice Arabela, ninda je strpljivo čekao svoj trenutak, motreći sve što se događa na prometnoj raskrsnici.

Sumiko je svoj deo posla obavila na najbolji mogući način, upravo onako kako je to bilo i zamišljeno. Na desnoj strani Ulice Džons, gotovo pred njim, nalaze se samo tri vozila Kiglijevog cirkusa, izdvojena iz kolone veštom manipulacijom sa semaforima.

»Ševrolet« na samo desetak jardi od njega, mileći kako bi sačekao sledeća dva vozila. »Bjuik« hita pod punim gasom, upravo onako kako je ninda i zamislio da će se odigrati.

Duboko udahnuvši, Lesli ispuni pluća vazduhom. Krv obogaćena kiseonikom daće dovoljno energije njegovom telu za

napore koji ga očekuju u narednih nekoliko minuta.

Nervozna, napeta lica ljudi iza prozora »ševroleta«. Oni vide da se događa nešto neobično, ali još uvek ne shvataju šta i kakav će oblik uzeti ta iznenadna opasnost.

Njihova mašta ne ide dalje od bombe bačene na kola ili rafala ispaljenog iz neposredne blizine i zato neprestano pretražuju okolinu svojim pogledima, sa puškama spremnim za paljbu.

Visok mladić u jednostavnoj odeći koji stoji na ivici trotoara, kao da se sprema da pređe, nije opasan po njihovim merilima. Uostalom, pod tom tesnom majicom nema prostora da se sakrije ni nož, još manje oružje koje bi moglo ugroziti blindirani Kiglijev automobil!

Ninđa sačeka da »ševrolet« prođe pored njega, koncentrišući se na »bjuik«. Za ovu priliku ponovo se morao odreći tradicionalnog crnog kostima i oružja, ali ga to neće učiniti manje opasnim, naprotiv!

Sada!

Širok zamah desne ruke, pomalo nalik pokretu kojim ratar baca seme po tek uzoranoj njivi...

Ovo seme, međutim, neće dati nikakav plod, ponajmanje na tvrdom asfaltu Ulice Džons...

Šest minijaturnih dimnih bombi, Leslijev sopstveni proizvod, aktivirale su se u istom trenutku kada su dotakle asfalt. Iako jedva veće od dečjeg klikera, u trenutku dodira sa tlom, svaka od njih ispuстила je ogroman oblak dima koji se širio fantastčnom brzinom.

Pred vozačem »bjuika« u magnovenju se stvorio zid od gustog sivog dima, potpuno neproziran. Iza tog zida mogu se kriti svakakve opasnosti, kaže instinkt, zato ga svakako treba izbeći!

Jedini mogući izlaz nalazio se desno, u uskoj ulici Arabela. Vozač »bjuika« zapravo nije oklevao ni trenutka; gume zaškripaše i kola poskočiše nezgrapno se okrećući da bi se dočepala uskog prolaza između dva zida.

Procenjujući njihovu brzinu i rastojanje koje će preći pod uticajem inercije čak i ako vozač pritisne kočnicu, ninđa ponovo zamahnu rukom.

Kuglica koja je sada poletela kroz vazduh takođe je stvorila puno dima kada se sudarila sa prednjim delom kombija, ali je taj dim bio crno-žut, a detonacija s kojom se eksploziv ak-

tivirao hiljadu puta snažnija od malopredašnje.

Vatrena lopta proguta kombi u deliću sekunde, odbacujući od tla desetak stopa naviše, tako da se propeo kao razigrana živo tinja. Samo na trenutak, naravno; pod dejstvom eksplozije raspao se na sastavne delove i oni su se razleteli na sve strane, zasipajući kolovoz čitavim pljuškom zadimljenih otpadaka...

Ninda je, međutim, već bio u pokretu, koncentrišući se na sluh. Jedan dugi skok dovede ga do ulaza u Ulicu Arabela.

Kako je i očekivao, vozač »bjuika« dodao je gas u trenutku kada je iza njega odjeknula snažna eksplozija. Ako je do sada i sumnjao da se radi o napadu, sada mu je u glavi morala biti samo jedna jedina pomisao: dalje, samo što dalje od ovog opasnog mesta!

Trčeći, ninda dotače nekoliko tastera ugrađenih na nevelikoj crnoj kutiji pričvršćenoj za opasač. Bio je to mali daljinski upravljač, potpuno sličan onima koji se koriste za televizore.

Funkcija tih tastera, međutim, nije imala nikakve veze sa zabavom. Prvi je aktivirao dimne bombe postavljene duž Arabele, ispunjavajući uski prostor ponovo neprozirnim oblaci-
ma sivog dima. Ma koliko da

mu se žurilo, vozač »bjuika«, a i Kigli, u delu odvojenom pregradom, shvatiće da moraju voziti sporo i oprezno ako žele da se čitavi dokopaju drugog kraja ulice...

U tome im, međutim, neće mnogo pomoći stravična pucnja koja se razlegla sa svih strana istovremeno, iz bar desetak automatskih pušaka.

Kigli i njegov vozač svakako se čude kako to da još nijedan metak nije pogodio kola. Bilo bi iznenađenje da se to dogodilo, jer nikakvih pušaka tu zapravo nije ni bilo. Pritiskom na drugi taster ninda je aktivirao samo niz malih zvučnika povezanih sa kasetofonom na kome se vrteo snimak sa tonske kopije nekog ratnog filma.

Ti zvučni efekti imaju dvostruku namenu: da spreče ljude u »bjuiku« da povrate prisustvo duha i malo bolje pogledaju stvari oko sebe, i da istovremeno sa ulice uklone sve radoznalce privučene eksplozijom i bukom snažnih motora.

Trčeći kroz gusti oblak dima kao da pred njim nema nikakve prepreke, ninda pritisnu i treći taster.

Tamo napred, stotinak jardi dalje, ali u delu ulice takođe ispunjenom dimom, stoji veliki kamion čiji kontejner zatva-

ra ulicu po čitavoj širin. Signal sa upravljača otvorio je njegova zadnja vrata i spustio metalnu rampu pod dosta velikim nagibom...

Čovek koji vozi kroz ovako gust dim, instinktivno će se držati same sredine ulice, čuvajući se dodira sa zidovima. Ipak, još uvek postoji realna opasnost da »bjuik« promaši rampu i ne uđe u kontejner, pa je zato ninda hitao da interviniše ako to bude potrebno.

Ne, ovaj plan od početka do kraja teče odista glatko, skoro kao nijedan do sada. Kroz prepreku od dima ninda jasno ču kako točkovi »bjuika« zatutnjaše po debelom limu rampe.

Nagib je dovoljno veliki da znatno uspori kretanje automobila, ali sudar na drugom kraju, u unutrašnjosti kontejnera, ipak neće biti tako nežan, uprkos dvostrukom redu bala slame koje je ninda poređao uz prednji zid kontejnera.

Oštar tresak, ne previše jak. Motor »bjuika« prestade da radi, a u istom trenutku ču se škripa mehanizma koji je automatski povlačio rampu u unutrašnjost kontejnera i hermetički zatvarao debela čelična vrata.

Uspelo je! Kigli je u njegovoj zamci, uhvaćen kao miš u mišolovku!

Predostrožnosti radi, unutrašnjost kontejnera sada ispunjava gas za uspavljivanje. Kigli i njegov vozač, i svi ostali koji se možda nalaze u »bjuiku«, biće van opticaja u narednih tri-deset ili četrdeset minuta...

Nije više bilo razloga za žurbu. Ima sasvim dovoljno vremena da se provuče kroz uski prostor između zida i kontejnera, uskoči u kabinu i pokrene kamion. Telohranitelji iz »ševroleta« dobro će razmisliti pre nego što se usude da uđu u usku ulicu, ispunjenu dimom i bukom čitavog jednog malog rata.

Snažni motor proradi i ninda pokrete ogromni kamion uz ulicu. U čitavom ovom komplikovanom poduhvatu, proračunatom do poslednjeg delića sekunde, gotovo da je najteže bilo uvući ovo čudovište u Ulicu Arabela vozeći unazad. To se, štaviše, moralo obaviti u poslednjem trenutku pred napad, pre nego što stanari dozovu policiju da bi mogli izaći iz svojih kuća...

Izlazak u Ulicu Kalifornija stvoriće nešto problema, ali se Lesli posluži starim trikom vozača moćnih kamiona, drsko se

ubacujući u kolonu i izazivajući manja vozila da ga udare ako smeju.

Kratak pogled udesno, pre skretanja. Tabasko Pit, oznojenog lica, ali sa širokim osmehom. Mahnuo mu je rukom, kao da želi da kaže: »Samo ti vozi, ortak«, taj 'ševrolet' je od sada moja briga!»

Smešeci se, ninda poveća brzinu. Nikakvih ozbiljnih prepreka više nema pred njim, ukoliko bude poštovao saobraćajne propise. Ovom ulicom izaći će na Embarkadero i skrenuti ka jugu, a zatim preko Bej Bridža, prema Ouklendu. Već je znao mesto gde će sići sa puta broj 17, nešto pre raskrsnice za Alamidu.

Tabasko Pit je u neposrednoj blizini tog mesta iznajmio oveće prazno skladište. Nikoga neće začuditi što na vrata ulazi veliki kamion sa kontejnerom, još manje što se taj kamion ne pojavljuje brzo.

Nešto više od sata kasnije, Lesli pažljivo zatvori za sobom vrata skladišta i priđe kontejneru. Njegova čula ninde već su mu rekla da je ovde sve onako kako je i ostavio prilikom poslednje posete. *

Ljudi u »bjuiku« do sada su svakako došli sebi i možda već smislili plan da mu se suprot-

stave. Bilo bi jednostavno uspavati ih novom dozom gasa, ali ninde su poznate po tome što ne biraju uvek najlakši i najjednostavniji put. Takvi putevi, uostalom, obično vode unazad, ili po zatvorenom krugu...

Teška čelična vrata otvoriše se sa zveketom koji zlokobno odjeknu u ogromnom, potpuno praznom skladištu.

Ninda se zagleda u tamu u unutrašnjosti kontejnera. Nikakvog šuma, nikakvog pokreta.

Ne previše neobično, naravno, ali...

Zbog čega onda haragei, negde duboko u podsvesti, počinje da šalje sve intenzivnije signale da mu preti opasnost?

Duboko udahnuvši, ninda s lakoćom uskoči u unutrašnjost kontejnera i spusti rampu. Bila je prava dečja igra za njega da povuče »bjuik« za branik tako da se kola unatraške sjure niz rampu i zaustavi dvadesetak sto pa dalje.

Zaklonjen iza kontejnera, ninda je proučavao vozilo pogledom.

Od vozača ne treba očekivati nikakvu reakciju, očividno. Čak ni bale sa slamom nisu pomogle. Nagli sudar mora da mu je slomio vrat, jer mu glava leži na volanu pod nemogućim uglom...

Međutim, šta je sa Kiglijem, u potpuno odvojenom zadnjem delu kola? Da li je on tamo sam, ili kraj njega čuči gorila sa puškom u ruci, što bi moglo objasniti signale harageija?

Ništa se ne vidi kroz zatamnjena stakla. Mora se izložiti riziku i prići kolima preko betonskog poda. Haragei će ga, uostalom, na vreme upozoriti ako mu iz unutrašnjosti kola zapreti neka opasnost.

Otvorio je vrata do vozača i već ukočeno telo lagano skliznu na pod. Da, čovek je mrtav već dugo, ostao je da leži u istom onom položaju u kojem ga je smrt zatekla za volanom.

A sada zadnja vrata...

Zaključana, naravno. Osmeh prelete licem ninđe, iako je haragei sve intenzivnije signalizirao.

Snažno je lupio pesnicom po limu.

— Hajde, Kigli! — reče glasno. — Izlazi, igra je završena!

Povukao se korak unazad, da ne bi bio izložen napadu iznutra ako se vrata otvore.

— Hej! — začu se iz unutrašnjosti jedan glas. — Ne pucajte, momci, do đavola! Ja pojma nemam zašto sam ovde i šta se to, do đavola, dešava!

Po pravilu, ninđe je moguće iznenaditi, kaže japanska legen-

da. Tvorac te legende, međutim, verovatno bi izmenio mišljenje da je u ovom trenutku mogao videti Lesliejevo lice...

Jer, glas koji je dopro iz unutrašnjosti kola bio je... ženski glas!

* *

Brava škljocnu i vrata se otvoriše lagano, oprezno...

Haragei je i dalje otkucavao svoje signale upozorenja, ali ni nnda odbaci opreznost do đavola i naglo povuče vrata sebi, tako da žena gotovo ispade sa sedišta, iznenađena tim potezom.

Pridržao je, jer se zateturala na visokim, šiljatim potpeticama. Visoka, vitka, u skupocenoj bundi, ne baš ugodnoj odeći za ovo doba godine.

I Japanka, prokletstvo!

Kako se ta žena, odevena kao kol-gerla visokog nivoa našla u Kiglijevim kolima?

Usparvila se i pažljivo ga pogledala. Leslie tek tada shvati da je pred njim jedna od najlepših žena koje je ikada video!

Bleda i preplašena, očevidno, ali još uvek đavolski lepa, upr-

kos razmazanoj šminki i umoru na licu.

A haragei i dalje bez prestanka upozorava!

— Imaš li kakvog oružja pod tom bundom? — upita Leslie.

Osmehnuvši se umorno, raširila je skutove bunde. Bila je potpuno naga pod njom sa ludo, ludo uzbudljivim telom...

— Sem ako ovo ne smatraš oružjem, ortak — reče promuklim glasom bez ikakvog stranog naglaska. — Ja lično pre bih ga nazvala sredstvom za održavanje života...

— Kako si se našla u tim kolima, do đavola?

— Na dosta običan način — ženi se prisustvo duha brzo vraćalo. — Poziv od gospodina koji može da plati moje usluge, kratka zabava u njegovom stanu i posle toga nešto malo neobično, ponuda da me njegov vozač odveze do kuće...

Leslie klimnu glavom. Ko zna kako, Kigli je osetio da se sprema zaseda i uspeo da je izbegne na lukav način, poturajući pod ruku podignutu na udarac ovu japansku kol-gerlu.

Logičan zaključak. I upravo zato sumnjiv, kao i svi prebrzi i jednostavni zaključci.

Pre svega, nije bilo načina da Kigli otkrije njegov plan, bez obzira na onaj neprestani

osećaj ninđe da ga neko prati... A drugo, haragei koji ne odustaje od svojih upozorenja. Da, i još jedan element: telo žene.

Divno izvajano, uzbudljivo, zrelo...

Nejgovo oko, međutim, već je zapazilo igru mišića pod tom glatkom kožom i lakoću pokreta. Takvi mišići ne dobijaju se u krevetu, a ti pokreti mnogo su pogodniji za gimnastičku doranu nego za barove...

— Lažeš! — reče mirno.

Nije oborila pogled. Naprotiv, u očima joj je blesnula iskra koju Leslie nije uspeo odmah da protumači.

— Da, lažem te, Leslie Eldridge — reče ona, isto onako mirno kao i on. — Mene su poslali iz Japana da ti uđem u trag...

— Ko?

— Gospodar Rikuo i moj učitelj Kanešige.

— Zašto?

— Oni znaju da si ti ninda i žele tvoju smrt. Moj zadatak je bio da ti se približim i posle dovedem druge ninđe do tebe.

— Zašto bi Rikuo i tvoj učitelj želeli moju smrt?

— Tvrde da si ti ubio Hajamu, brata gospodara Rikuoa. Rikuo želi da ti se osveti.

— A Kanešige?

— Ja sam njegovo remek-delo — nasmeši se Japanka. — Je dan od najboljih majstora borilačkih veština koje je ikada dala njegova škola.

— Ne verujem da je tvoj učitelj Kanešige toliko glup. On zna da je čak i najbolji majstor borilačkih veština protivnik koji se ne može suprotstaviti jednom nindži.

— Da, on to zna... Međutim, računao je sa mojom lepotom i ženstvenošću. I nadao se da ću uspeti da te zavaram, Leslie Eldridge!

— Fino! — osmehnu se Leslie. — A sada se lepo možeš vratiti u Japan i reći im da nisi uspela. Ti si me pratila ovih dana?

— Čovek koji radi za mene. Osetio si ga?

— Da. Iako je bio vrlo vešt.

— Strah ga je naučio da bude oprezan — nasmeja se žena. I taj osmeh imao je u sebi neku nebesku, nestvarnu lepotu, lepotu gotovo ravnu čaroliji dubokih, neprozirnih očiju.

Skutovi bunde sada su ponovo bili sklopljeni, ali je on u mašti sasvim jasno video linije savršeno izvajanog tela. Bilo bi pravo uživanje dotaći tu glatku kožu i udahnuti njen miris, ali...

Odbacivši te misli od sebe, ninda zavrte glavom.

— Izložila si se prevelikoj opasnosti — reče. — Ti si navela Kiglija da ti ustupi mesto u svojim kolima?

— Da, ja. To je bio jedini način da se nađem nasamo s tobom, zar ne?

— Nasamo? Zašto?

— Rikuo i Kanešige imali su svoj plan kada su me poslali preko okeana. Za njih sam obično oruđe koje će odbaciti kada im više ne bude potrebno. Zaboravili su, međutim, da ja to nisam... i da bih mogla imati svojih planova i želja...

— O? — Leslie podiže obrve. — Planove... u vezi sa mnom?

— Da — odgovori ona jednostavno. Leslie je morao uložiti puno napora da bi sebe podsetio kako se ispod tog nežnog, andeoskog lica sa gotovo prozirnomo kožom, nalazi čvrsto i snažno telo majstora borilačkih veština. — Pomisao da postoji beli čovek koji je uz to još i ninda uzbudila me je, Leslie Eldridge. Onoga trenutka kada su mi pokazali tvoju fotografiju, znala sam šta želim... Premda ti moram reći da bih isto poželela i da si ružan i grbav, a ne mlad i lep!

Nasmejao se, iako je promukli glas žene izazvao u njegovim

venama čitav talas iznenadne vatre.

— Želiš mene? — upitao je.

— Tebe. Saslušaj me do kraja i shvatićeš zašto...

On se osvrte oko sebe, po prašnjavom skladištu.

— Mogli bismo da nađemo i neko ugodnije mesto — predložiti.

I ona se osvrte.

— Unutrašnjost tih kola je ipak najudobnija — reče. — Imaš i bar, ako želiš piće...

— Da — reče Leslie. — Zašto da ne?

Ona je ušla prva, pomerajući se u suprotni ugao i obavijajući telo bundom. Taj gest na trenutak podseti na opreznost kojom ratnik vraća opasno oružje u korice, ali tako da bi ono u svakom trenutku bilo spremno da se ponovo upotrebi...

Seo je kraj nje, sa uživanjem udišući miris skupog parfema.

— Moje ime je Mijoši — reče žena — i potičem iz porodice čiji se rodoslov pažljivo prati već više od hiljadu godina. Naša krv je potpuno čista, Leslie Eldridže, mnogo čistija od krvi porodice koja sada zauzima japanski presto...

— Recimo da je tako — osmehnu se ninda. — Na nesreću, svi ti rodoslovi nikada ne uzimaju u obzir sve one nepla-

nirane susrete sa slugama, vrtlarima i lutajućim avanturistima!

— U mojoj porodici takvo nešto nikada se nije moglo dogoditi — odvrati ona prkosno. — Ali, saslušaj me do kraja, Leslie Eldridže. Ja sam poslednji izdanak te loze i odlučila sam da sama odaberem krv sa kojom ću sjediniti plemenitu krv naše porodice!

— Nemoj mi reći da si odabrala mene!

— Da, odabrala sam tebe, Leslie Eldridže — odgovori ona jednostavno. — Tvoj učitelj, Tanaka, bio je u pravu; kao i ninducuu, i Japanu je potrebna sveža krv da bi ponovo zauzeo ono mesto koje mu po pravu pripada među ostalim narodima!

Zabacujući glavu, Leslie se nasmeja.

— Mijoši, ovo me podseća na neki avanturistički roman, čašna reč. Pre svega, kako možeš biti siguran da ćeš ostati u drugom stanju baš sa mnom? I šta misliš da učiniš i kada budeš imala dete u utrobi?

— Ja sam još devica, Leslie Eldridže — odgovori ona promuklim, uzbuđljivim glasom. — Mnogi su me muškarci doticali i palili vatru u mojoj krvi, ali me nijedan još nije dobio.

Poznajem svoje telo i znam da je plodno, baš u ovom trenutku. Čak i mala količina tvog semena biće dovoljna da se to dete začne!

I protiv svoje volje, Leslie ose ti uzbuđenje. Nasmejao se ponovo.

— Šta kada pastuv obavi svoj posao? Vратиćeš se u Japan?

— Da. Ti mi nećeš više biti potreban i sasvim mi je svejedno šta će s tobom učiniti Riku ovi ljudi!

— Iskrena si, Mijoši. Retka osobina kod žene.

Ona sleže ramenima.

— Kažu da ninđu niko ne može slagati. Bilo bi glupo da sam to pokušala, zar ne?

— Da, bilo bi glupo — složi se on. — Ti si odista divna devojka, Mijoši, ali me nešto uvek sprečava da ti poverujem do kraja. Da li to znači da još nešto kriješ?

Gledala ga je pravo u oči.

— U pravu si. To što sam ti rekla još nije puna istina.

— Šta još treba da mi kažeš?

Ona laganim, izazovnim pokretom zbaci bundu sa ramena. Ni profesionalna striptizeta ne bi taj pokret izvela sa toliko prefinjenosti i elegancije.

— Pogledaj moje telo, Leslie Eldridže — reče prigušenim glasom. — Pogledaj mi grudi...

— Lepe su, Mijoši. Ali ti treba da mi kažeš nešto drugo...

— Lepe? Ne poznaješ neki jači izraz?

— Predivne... uzbudljive... nestvarno lepe? — smešio se on. — Odaberi izraz koji ti se najviše sviđa.

— Nećeš ih dodirnuti? Oni koji su ih doticali jezikom tvrde da su osetili neizmernu slast. Ti si možda iskusniji od njih, reci mi da li je to istina.

— Verovatno jeste. Imam utisak da ti namerno odugovlačiš sa tim odgovorom, Mijoši...

— Zašto se odupireš svojoj želji? — sada je šaptala užurbanim vatrenim šapatom, naginjajući se prema njemu. — Vidim da si uzbuđen, da je tvoje telo napeto kao i moje grudi. Dopustićeš mi da te dodirnem i da sklopim oči... Pokušavam da zamislim kako će to izgledati kada prođreš u moju utrobu. Duboko, duboko...

Blago je odgurnuo ruku žene koja mu je klizila duž butine.

Ona se odjednom ispravi i nasmeja, glasno i trijumfalno.

— Dovoljno vremena je prošlo, Leslie Eldridže! — uskliknu. — Sada možeš da doznaš punu istinu!

U njegovoj podsvesti haragei je sada zvonio na uzbunu, ali on nijednim gestom ne pokaza da to primećuje.

Kroz otvorena vrata kola video se samo jedan deo skladišta, ali je i to bilo dovoljno da uoči nepomične prilike u crnoj odeći pored prljavo-sivog zida.

— To su učenici senseija Kanešige — smeškala se Mijoši.
— Neki od njih postaće ninđe, ali su već sada dovoljno spretni i brojni da izađu nakraj s tobom. Uz moju pomoć, naravno... jer... i ja sam ninđa, Leslie Eldridže!

* *

Ima takvih trenutaka lucidnosti u kojima kao da se podiže nekakav zastor u svesti ljudi, otkrivajući po prvi put potpunu sliku onoga što su do tada videli samo u konturama...

Nindama se to vrlo retko događa, pre svega zato što su u stanju da brže od ostalih uoče detalje koji se u njihovom mozgu slažu u mozaik.

Lesli klimnu glavom. Da, sada mu je čitav zaplet potpuno jasan. Malo prekasno, svakako,

ali to ne znači da je ova igra već izgubljena.

Naprotiv. Protivnik koji je ubeđen da već može da počne da likuje, postaje neoprezan. Neoprezni često čine fatalne greške...

Prvi šok prošao je u deliću sekunde i on je sada sasvim objektivno procenjivao to novo otkriće. Da, zašto jedna žena ne bi mogla postati ninđa?

Kanešige je imao mnogo hrabrosti, kao i njegov učitelj Tanaka, uostalom. U društvima kao što je japansko, sa glavnim osloncem na tradiciju, nije lako naterati sebe na potez koji potpuno odstupa sa staze kojom se koračalo vekovima pre toga...

Nije ni časka posumnjao u reči žene. Sada se sve slagalo: i upozorenje harageija, i veština s kojom ga je uvukla u svoju stupicu, dopuštajući mu da misli kako je zapravo on uhvatio Kiglija...

Nije ni pokušala da ga spreči da izađe iz kola i osmotri prizor oko sebe. Sedela je skupljenih nogu u svom uglu i zainteresovano pratila pogledom njegove pokrete...

Njih sedamnaest, naoružani svim onim što obuhvata arsenal nindji. Strpljivo stoje duž zidova, spremni da se svi istovreme

no bace na njega ako pokuša da se probije iz tog živog obračuna.

Neki od njih, međutim, nisu toliko sigurni u sebe koliko bi želeli. Ipak, oni su još uvek samo kandidati za nindže. Baš zato umeće da cene i brzinu i spretnost onoga za koga sasvim sigurno znaju da je bolji od njih, već samo zato što je postao nindža!

Dva mladića sa kusari kogame, na primer, lancem koji na jednom kraju ima čeličnu kuglu, a na drugom oružje nalik srp. Njihov stav bio bi odista dobar kada jedva čujno zveckanje lanca ne bi odavalo koliko su malo sigurni u sebe.

I onaj div tamo, u čijim rukama je dugi bisento, oružje pomalo slično evropskoj halebard. U stavu koji je zauzeo ima nekoliko nedostataka koji će ga koštati života ako se nindža ustremi baš na njega.

Nijedan od njih ne nosi katana, dugi samurajski mač i glavno oružje nindži. Kanešige, dakle, smatra, da oni još uvek nisu dorasli obračunu golim mačevima. Još jedna činjenica koju vredi zapamtiti.

Štapovi, metalne šipke, nunchaku, kratki debeli štapovi spojeni lancem. Sada je već sasvim jasna strategija kojom će

se poslužiti kada borba počne.

Većina tog oružja namenjena je borbi izbliza, ili u kontaktu sa telom protivnika. Jedino mladići koji u rukama imaju bisento držaće se na odstojanju, verujući trenutak da zadaju udarac jednom od blistavih oštrica.

Kanešige i Mijoši znaju da je njihova jedina šansa u brojnosti i svesno će žrtvovati sve do poslednjeg kako bi uništili nindžu.

I mladići to znaju, naravno. Neki od njih spremni su na to; oni su shvatili da nindža postaje samo onaj koji preživi. Ti momci neće se držati plana, odložiće svoj napad bar za jedan korak, nadajući se svojoj prilici u času dok se nindža bude obračunavao sa njihovim manje opreznim prijateljima...

U redu, sada zna sve što je potrebno znati o budućim protivnicima. Što se njega tiče, borba može da počne...

— Video si? — dopre glas Mijoši iz unutrašnjosti kola.

— Da, video sam.

— Onda si shvatio da si u mojim rukama, Lesli Eldridže — opet taj prizvuk trijumfa u promuklom glasu. — Sada moraš učiniti ono što želim od tebe!

— Inače...?

— Šta?!

— Zaboravila si da kažeš »inače« na kraju prethodne rečenice, Mijoši.

Ona sleže ramenima.

— Jasno je, zar ne? Čemu uzalud trošiti reči? Dođi!

On se nasmeja. Bila je sada potpuno naga, na širokom zadnjem sedištu. Upola je ležala, upola sedela, raširenih nogu, milujući dugim prstima nežne dlačice pod trbuhom i grčeci se od uživanja.

— Ne — reče joj. — Ne.

— Umrećeš, ludače! — prosikta ona kroz zube.

— I ako to učinim, je li tako? Zašto bih traćio energiju da tebe zadovoljim, Mijoši, kad posle toga ponovo moram povesti borbu na život i smrt sa ovim mladićima u crnom?

— U redu! — ona ponovo diže glavu. — Hajde onda da sklopimo posao, ninđo! Ako mi učiniš to što želim, otići ću odmah odavde i neću se mešati u borbu!

— Ne verujem ti! — nasmeja se on. — Seti se, ninđi se ne sme lagati! Veoma dobro znaš da ću se s lakoćom otresti ove bande početnika i ponovo biti na tvom tragu. A to nipošto ne bi želela!

— Ti... ti bi ubio ženu koja nosi tvoje dete, u utrobi?

— Nema takve žene, Mijoši. I neće je ni biti!

Ona ga je nekoliko trenutaka fiksirala pogledom, a onda se saže i podiže nešto što je sve do tada ležalo skriveno na podu kola.

Zbacujući žurnim pokretima cipele sa nogu, ona navuče na prste ruku šuko, čelične tigrovske kandže koje ninđe veoma rado koriste u borbi izbliza i za veranje uz vertikalne prepreke.

Iskočila je na drugu stranu kola, ispravljajući se u svoj svojoj visini, kao da još jednom želi da mu pokaže šta sve gubi zato što ne želi njeno telo.

— Onda umri! — prosikta kroz zube. — Umri!

Lesli raširi prazne šake, zauzimajući defanzivni stav ićimondi no kamae, još jedan znak da on ne želi ovu borbu.

Prazne šake su, naravno, samo gest koji ne znači ništa. Čak i ovi mladići oko njega znaju da se pod odećom ninđe krije mnoštvo opasnih predmeta koje će on i te kako znati da upotrebi kada za to dođe čas...

— Napred! — vrisnu Mijoši, dižući obe ruke naviše. — Napred!

Nikakav šum ne odade da se svih sedamnaest mladića pokrenulo istovremeno, čvršće stežu

ći svoje oružje. Neki od njih odista bi mogli postati ninde... ako prežive ovaj dan...

Duboko dišući, Leslie je vrebao svoj trenutak. Biće mu dovoljan samo delić sekunde da lansira sva četiri šurikena koje ima skrivene pod opasačem i zato veoma pažljivo mora odabrati ciljeve za njih.

Mijoši otpada, naravno. Čak i na ovom rastojanju refleksi ninde ukloniće je sa putanje šurikena, a tu su i kola kao bezbedan zaklon od čeličnih zvezda sa oštrim ivicama...

On pređe dugim pogledom po živom lancu koji se stezao oko njega, Mijoši i »bjuika«. Po jedan na svakoj strani, onda, da bi se taj lanac malo razredio.

Još desetak koraka i oni najbliži krenuće u napad. Pa neka dođu, on je spreman!

Ruka mu pođe prema skrovištu pod opasačem, ali u tom trenutku neko zadobova po teškim metalnim vratima skladišta i ona se naglo otvoriše, propuštajući u polumračnu unutrašnjost svetlost zalazećeg sunca.

Na svetlijoj pozadini jasno se ocrtavala silueta visokog i vitkog mladića, čudno poznatog nindži.

— Mijoši? — upita on nesigurno. Iznenadni prelazak u po-

lumrak sprečio je da odmah prepozna nagu priliku žene. — Mijoši, jesi li tu?

Mladići zastadoše, kao gromom pogodeni. Još jedan znak da nisu potpuno koncentrisani; kada ninda krene u napad ništa ga ne sme zaustaviti!

Oči mladića privikoše se na tamu i on glasno i prodorno kriknu. Živi lanac tela u crnoj odeći koji se steže oko nage žene za njega je imao samo jedno značenje: da Mijoši pretpostavlja opasnost!

— Mijoši! — uzviknuo je, trčeći prema njoj. — Beži, Mijoši! Ja ću ih zadržati! Beži!

U tom trenutku i Leslie prepozna njegovo lice. Reks Mek Dugal, mladić kome je posle obračuna na plaži uništio film. Reks Mek Dugal čiju je sliku, nekoliko nedelja kasnije, ugledao na naslovnim stranama novina koje su tvrdile da je ubio onu ljupku devojkicu, istu sa kojom ga je tada video...

Kakva je čudna igra sudbine njega povezala sa Mijoši? I šta je sve morao pretrpeti u jednoj takvoj vezi?

Ma šta se dogodilo među njima, za Mijoši to više nije značilo ništa. Leslie je to shvatio po izrazu gađenja na njenom licu, po pokretu kojim je najbližim

mladićima pokazala prema nje-
mu.

— Smrt! — reče kratko, gr-
lenim glasom. Na japanskom.

U svom naletu, Reks. je već
projurio kroz lanac tela u cr-
noj odeći, šireći ruke da ženu
stegne u zagrljaj i zaštititi je
svojim telom.

Mladić kraj koga je prošao,
podiže bisento i zadade udarac.
Ni naročito precizan, ni naro-
čito snažan, ali sasvim dovoljan
da široka oštrica probije čitavo
telo i izbije na grudi, obarajući
Reksa na kolena korak ili dva
pred nogama žene.

— Mijoši! — prošaputa on,
šireći oči od iznenađenja. —
Šta... šta se to dogodilo?

Bol u grudima odgovorio mu
je pre žene i on obori pogled,
užasuto zureći u blistavu oštri-
cu niz koju se slivala krv. Po-
kušao je da je prstima iščupa
iz rane, još ne shvatajući da je
čelik ušao sa suprotne strane.

— Umri! — reče Mijoši bru-
talno, ovoga puta na engleskom.

Reks kriknu. U tom prodor-
nom vrisku bilo je mnogo više
razočaranja, nego bola.

Mladić iščupa bisento iz Re-
ksovog tela. puštajući debeo
mlaz krvi iz velikog otvora na
leđima. Drugi udarac bio je si-
gurniji, kao da je pogled na krv
ohrabrio ubicu.

Sečivo se zari u potiljak, ki-
dajući kičmene pršljenove. Bez
glasa, Reks se svali licem u ba-
ru sopstvene krvi na betonskom
podu.

Mijoši baci još jedan prezri-
vi pogled u tom pravcu, a onda
se ponovo okrete nindži.

— Ubijte stranog psa! — re-
če na japanskom, kriveći usta.
— Ubijte ga!

*
* *

Pogledi skretoše prema Le-
sliju, ali za četvoricu odabra-
nih to bilo poslednje što su učini-
li u životu...

Četiri šurikena zujala su kroz
vazduh, onom fantastičnom br-
zinom i snagom koju im može
dati samo ruka ninđe. U nor-
malnim okolnostima, potpuno
koncentrisani borci mogu poku-
šati da izbegnu pogodak ili skre-
nu šuriken, poturajući svoje oš-
trice na njihovu putanju.

Prolivena krv, međutim, i ru-
žni prizor Reksove smrti pri-
vukle su svu njihovu pažnju i
oni su načas zaboravili da je
pred njima ne običan protivnik,
već mašina za ubijanje...

— Šuriken! — vrisnu Mijoši.
— Pazite!

Taj krik je još lebdeo pod svodom skladišta kada su četiri tupa udara objavila da su čelične zvezde našle svoj cilj. Upozorenje je stiglo prekasno...

Prvi mladić ispusti svoj štap i pade na kolena, obavijajući rukama pogođeni solarni pleksus. Savio se toliko da je čelom dotakao betonski pod i ostao u tom položaju, propuštajući kroz spojene prste tanak mlaz krvi koji mu se niz odeću sli-vao naniže.

Drugoga je pogodio u levo oko potpuno obrnuo oko njegove ose i bacio na put mladiću koji je jurišao vitlajući svojim nunčakuom nad glavom. Uspeo je da odskoči u stranu, ali će njegov napad zakasniti za veoma duge dve ili tri desetine sekunde...

Smrt je trećega stigla u času kada se već odvajao od poda, napinjući mišiće za visoki skok i udarac čeličnom špkom odozgo naniže. Ostao je na trenutak u vazduhu, kao da je naleteo na nevidljivi zid, a onda se sklupčao i ostao da se koprcu na podu, bezuspešno pokušavajući da iščupa šuriken zariven u dušnik.

Agonija četvrtog koga je ninda odabrao kao cilj bila je najkraća. Probijajući kapuljaču od crne svile na licu, šuriken se

kroz razjapljena usta zario direktno u mali mozak, donoseći trenutnu smrt. Sreća je još jednom bila na strani ninde; i četvrta žrtva je pala pred noge jednom od napadača, odlažući udarac bisentom na koji je ovaj već bio spreman.

Četiri od osamnaest. Njihova snaga još nije ozbiljnije načeta...

Samo mozak ninde u stanju je da tako fantastično brzo proceni položaj i brzinu kretanja trinaest raznih ljudskih tela u pokretu i u zbiru njihovih putanja pronade deo poda na koji se može povući tako da izbegne sve udarce.

— Pazite! — vrisnu Mijoši.
— Ne tako... glupani!

Najgore od svega je što nju neprestano mora držati na oku. Jer, u času kada odluči da krene u napad, ta akcija biće stotinu puta opasnija od svega što bi preostalih trinaest mladića moglo učiniti!

Njih trojica bili su dovoljno blizu da mogu zapretiti Leslieju svojim oružjem. Jedan štap prohuja mu nad glavom, lanac nunčakua zazveketa na podu iza njega. Podižući obe ruke naviše, ninda ščepa za zglavak ruke napadača koji je vitlao kusari kogameom i lanac se obavi oko nje, tako da čelični srp s lako-

ćom otvori venu na podlaktici, zasipajući sve okolo debelim mlazom krvi.

Odgurnuvši ga prema dvojici novih napadača, ninda odskoči unazad, okrećući leđa Mijoši. Taj pokret nije bio iznuđen, na protiv: sve vreme skoka ninda je bio u prilici da u retrovizoru »bjuika« prati pokrete žene — ninde.

Video je kako su joj se usta zgrčila, a desna ruka krenula prema krovu kola. Tu negde je bez sumnje pričvrstila šuriken crnom lepljivom trakom, kako bi joj bio nadohvat ruke u slučaju potrebe.

Međutim, ne. Ona još uvek nije želela da svojim oružjem ugrozi američkog nindu!

Činjenica koja mnogo vredi, jer sada može veći deo svoje pažnje posvetiti trinaestorici pre ostalih. Ne, dvanaestorici; onaj kome krv šiklja z podlaktce praktično ne učestvuje u borbi, na stojeći da drhtavim prstima ste gne ranu i spreči dalje krvarenje.

Trojica su ponovo veoma blizu, njihovi udarci u sledećem trenutku sručiće se na glavu i telo ninde!

Novi skok, spojen sa padom na jedno koleno. Široki nož, koji se kao nekom čarolijom stvorio u ruci ninde, otvori trbuh

najbližeg napadača dok je leva ruka dobijala udarac štapom koji bi mu bez sumnje smrskao lobanju da je pogodio cilj.

Nunčaku drugog napadača oba vi se oko štapa skrenutog sa njegove putanje. Hitro pomera jući desnu ruku, ninda mu zari vrh noža u butinu, izazivajući krik bola. Da je pogodio samo delić palca dalje, presekao bi butnu arteriju i čovek bi iskrvario za nekoliko sekundi.

Jedini koji je uspeo da zada udarac bio je treći, ali je zato odmah bio i kažnjen. Umesto po glavi, čelična šipka pogodi nindu u rame, tako da mu leva ruka na trenutak utrne. Koristeći nalet napadača, Leslie mu zari gotovo čitavo stopalo leve noge u grudni koš, tako da rebra zapucketaše, potpuno smrskana.

Padajući na leđa, Leslie načini salto, dočekujući se ponovo na noge nekoliko stopa dalje. Jedina nevolja bila je u tome što je taj prostor već zauzimao mladić sa bisentom, onaj isti koji je maločas ubio Rekse Mek Dugala.

Oružje sa dugom drškom bezopasno projuri pored glave Leslieja, a on laktom izbi vazduh protivniku koji mu se tako iznenadno našao na putu. Bisento zveknu na betonu, a Leslie se

saže prebacujući protivnika preko sebe, tačno na put sledećoj trojici koji su se bacali u napad.

Oni zastadoše u pokušaju da izbegnu sudar, ali za to više nije bilo vremena. Mladić u sredini ne stiže čak da pomeri ni ruku sa podignutim nožem i oštrica se do kraja sruči u trbuh Reksovog ubice.

»Mrtav je!«, zaključio ninda kad vide kako vrh noža izviri na leđa. »Još samo osmorica... i Mijoši!«

Izmičući onima koji su mu dolazili sa leđa, ninda se baci pravo napred, dugim, moćnim skokom. Posle sudara sa bačenim telom, sva trojica napadača izgubili su ravnotežu i to je bio trenutak koji je Leslie iskoristio do maksimuma.

Bio je među njima pre nego što je mrtvo telo dotaklo beton. Odbivši nadlakticom udarac na nčakua, on iz ruke drugog napadača otrže lanac sa kuglom i srpom i zavrtla njime oko sebe.

Kugla pogodi pravo u lice napadača koji se bacio ninda na leđa, šireći ruke da bi ga šcepao oko grla. Zadržavajući srp u slobodnoj levoj ruci, Leslie oštricom prede preko grla čoveka kome je delić sekunde ranije oteo to oružje, koristeći ga za dvostruki udarac.

Obe žrtve lanca sa kuglom i srpom sudariše se u vazduhu i krv iz grla jednoga pomeša se sa ostacima mozga onog drugog. Gotovo u istom trenutku nož u Lesliejevoj desnoj ruci zari se u srce sledećeg napadača.

Treći je već podizao svoje oružje, tek izvučeno iz trbuha Reksovog ubice. Udarac vrhovi ma nožnih prstiju izbi mu nož iz ruke i poslao ga visoko u vazduh, gotovo do tavanice. Pre nego što je dostigao najvišu tačku, ninda mu smrska lobanju udarcem stisnutom pesnicom.

»Još četvorica manje«, prolete mu kroz glavu, dok se okretao da pogledom potraži Mijoši.

To je bila greška, jer žena — ninda još uvek nije hitala sa svojim napadom, iako je, iz dosadašnjeg razvoja borbe morala shvatiti da u nekoliko sledećih trenutaka neće više imati ni jednog jedinog pomagača.

Leslijev pogled zadržao se na njenim očima samo kratki delić sekunde, ali je i to veoma dugo u situaciji kada te okružuju protivnici spremni na sve...

Lanac nančakua otpozadi mu pade preko glave i zateže mu se oko vrata. Ipak, uspeo je da podižući ruke spreči da se dva teška štapa sklope na njegovoj

lobanji, nanoseći užasne, možda i smrtonosne povrede.

Da bi sprečio da mu se lanac zarije u grkljan, on pade nauznak, potiskujući leđima i mladica koji mu je nabacio lanac preko vrata. Taj potez bio je prepun rizika, jer je time izlagao grudi i trbuh noževima ostalih napadača koji su se već približavali.

Srećom, prvi kome je to palo na pamet odlučio se na visoki skok, sa namerom da obe noge zarije Lesliju u trbuh.

Majstor bi u tome svakako uspeo, ali ovaj mladić to ni izdaleka nije bio. Skok mu je bio previsok i previše je vremena utrošio da zgrči noge kako bi njima zadao udarac...

Lesli uspe da se izvije, uprkos lancu koji ga je sada ponovo davio. Štaviše, taj neuspeli udarac dobro će mu doći, jer će sada desno stopalo napadača pogoditi u trbuh čoveka koji mu otpozadi steže vrat nunčakuom!

Udarac tupo odjeknu i Lesli ču kako vazduh izleće iz pluća čoveka iza njega. Sva trojica, međutim, padoše na beton, u nerazmrsivom klupku udova iz kojeg se čak nijedan ninda nije mogao iskobeljati tako brzo.

Osetio je kako druga teška tela padaju preko njih trojice

i napeo svu snagu da ih se oslobodi. Srećom, tela protivnika još neko vreme će ga štititi od udaraca, ali čim se onaj preostali momak sa bisentom pribere, uslediće udarac koji možda neće ni videti!

Iako mu je pogled bio blokiran, grudima čoveka koji je pao preko njega, sluh ga je još uvek mogao poslužiti. Sasvim jasno je čuo šum sa kojim su se bosu tabani Mijoši dočekali na limenom krovu automobila.

Žena—ninda potražila je mesto sa kojeg će mnogo bolje moći da vidi klupko ljudi spletenih u borbi na život i smrt. Više nije potrebno čak ni da zapoveda svojim ljudima; dovoljno je da skoči na pod kraj njih, zavuče ruku sa tigrovskim kandžama u gomilu i nameće smrtonosni udarac onome koji je samo nekoliko minuta pre toga odbio njenu ljubav!

Da!

Novi meki šum, jedva čujan. Dodir tabana sa betonskim podom...

Ona je sada na svega korak od gomile ljudskih tela na čijem je on samom dnu. Udarac može uslediti svakog trenutka!

Naprežući svu snagu, ninda na trenutak pomeri ogromnu

masu koja ga je davila. Imao je samo toliko vremena da ugle da napeto lice Mijoši, plamen mržnje u njenim očima i ruku sa tigrovim kandžama, ispruženu kao da vreba svoj trenutak...

»Smrt!«, prolete mu kroz glavu. »Smrt je samo na korak od mene!«

Otvorio je usta i ispustio kroz njih karakteristični dugi krik majstora borilačkih veština kojim oni svetu oko sebe objavljuju da su u jedan skok ili udarac uneli svu raspoloživu energiju svog tela.

Kao lišće nošeno vihorom, ljudska tela poleteše na sve strane. Uspravljaajući se naglim pokretom, ninda slobodnom rukom strže sa grla lanac nunčakua i prekide ga kao da je načinjen od vlažne hartije umesto od čelika.

»Prekasno!«, reče jedan glas u dubini podsvesti. »Prekasno!«

Kandže tigra blesnuše mu pred očima i on pokuša da se izmakne. Naglo ispražnjeno od energije, međutim, njegovo telo odbi da se pokori zapovesti moza... .

Kandže tigra zariše mu se u grudi i podoše naniže, ostavljajući

jući za sobom trostruku krvavu brazdu... .

*
* *

Kada je otvorio oči, ninda je znao da je proteklo gotovo šest časova od trenutka za koji je mislio da mu je poslednji od trenutka kada mu se šuko na ruci Mijoši zario pod kožu...

Ona nije imala nameru da ga ubije, od samog početka. Da je to želela, mogla mu je izvaditi srce iz grudi i nemarno ga odbaciti na prljavi pod skladišta.

Kandže su bile premazane uspavljujućim sredstvom koje je i sam Leslie često koristio. Plitke i bezopasne brazgotine na njegovim grudima poslužile su samo kao put kojim je sredstvo ubačeno u njegov krvotok.

U redu, Mijoši mu je pošteđela život... Nije teško pogoditi ni zašto.

Samo, gde se on sada nalazi? I gde je ona, žena—ninda?

Niski betonski svod nad njim. Svud unaokolo isti takvi zidovi. Čelična vrata, debela gotovo čitav palac.

I jedostavan drveni ležaj. U stvari, ne tako jednostavan ležaj.

Čvrste i debele daske, pričvršćene za čelični okvir robustnim zavrtnjima. Lanci koji mu sputavaju udove takođe deluju vrlo solidno, a ukršteni su tako da mu sprečavaju ne samo pokrete udova već i gornjeg dela tela.

Potpuno je nag, naravno. Ne sme se ni nadati da je Mijoši propustila da pronade sve ono oružje koje je imao skriveno na sebi.

Čak i da jeste, uostalom, od njega ne bi imao mnogo koristi. Ruke i noge vezane su mu tako čvrsto da uopšte ne vredi ni misliti o pokušaju da se oslobodi.

Pa dobro... ako ništa drugo, ovo je bar prilika da se odmori, opusti umorne mišice i bar donekle nadoknadi užasno velike količine energije utrošene u borbi sa Kanešigeovim učenicima...

Ponovo je sklopio oči, povlaćći se u stanje slično transu. Ponirao je u svoje telo, sve do nivoa čelije, osećajući povređena mesta i čineći sve što se može učiniti snagom volje da se ona što brže oporave. I izgubljena energija brzo se vraća u telo, iako još nije uzeo nikakvu hranu, pa čak ni vodu.

Ako Mijoši i dalje ima iste namere s njim, onda će hrana

i voda uskoro stići. Za dvostruki obred, razdevičenja i oplodjenja, Mijoši će želeći da njen pristup bude u punoj snazi...

Ponovo je otvorio oči svega dvadesetak minuta kasnije, jer je kroz čelična vrata čuo šum nećijih koraka.

Poznati koraci. Mijoši ume da bude i mnogo tiša, što znači da želi da mu najavi svoj dolazak.

*Potpuno je odevena u tradicionalni japanski kimono, od najskupocenije svile. Još od vrata do ninae dopre zanosni miris parfema kojim je bez sumnje natopila čitavo svoje telo.

Osmehnula mu se i spustila poslužavnik na pod, okrenuvši se da pažljivo zatvori vrata za sobom. Potom je prišla i spustila se na kolena pored ležaja, prinoseći mu hranu na poslužavniku.

— Došla sam da te nahranim, gospodaru moj — reče tihim, promuklim glasom.

— Ostavi se komedije, Mijoši. Ne želim hranu iz tvoje ruke!

Ona se osmehnu, tresući glavom da ukloni dugu kosu sa lica.

— Uzalud se opireš, Lesli Eldridže. Ti znaš da ninae uvek dobiju ono što žele!

— Možda... kada to što žele ne zahtevaju od drugog ninae!

— Uzmi ovo jelo! — glas joj je sada bio molećiv. — Spremila sam ga sopstvenim rukama!

— Razlog više da ga ne dotaknem, Mijoši!

Njene oči divlje blesnuše.

— U redu — reče sa neobičnom mirnoćom u glasu. — Mislila sam i na takvu mogućnost...

Ispod njenog kimona izroni špric ispunjen zelenkastom, bistrom tečnošću.

— Verovatno već pretpostavljaš šta ovde imam, Leslie El-dridže?

— Nešto što će u meni izazvati seksualnu želju?

— Tačno. U mešavini sa stimulansom koji će te držati na vrhuncu fizičke snage četiri do pet časova. Sasvim dovoljno za ono što želim, zar ne?

— Znam. A da li ti znaš u kakvom ću stanju biti posle tih četiri ili pet sati?

— Kako da ne! Međutim, posle toga tebe čeka samo smrt... a njoj je potrebno svejedno u kakvom ti je stanju telo, ha-ha-ha!

Nagla se nad njega, stežući mu čvrsto levom rukom mišicu. Zarila mu je iglu pod kožu, sa nasladom u očima posmatrajući kako se tečnost iz šprica preliva u njegovo telo.

— Tako! — reče sa uzdahom odbacujući špric u ugao. Počeće da deluje za nekoliko minuta.

Uspravila se i zbacila kimono sa sebe. I protiv svoje volje, Leslie se morao diviti lepoti tog raskošnog ženskog tela, koje kao da je stvoreno za nasladu bogova, a ne običnih ljudi.

Ili su te misli samo prvi znak da sredstvo počinje da deluje?

— Ohhh! — reče ona, šireći oči. — Kako je veliki! Bože, kako je veliki!

Lesli sklopi oči, ali to nije po magalo protiv plamena koji ga je pario iznutra, pod samom kožom. Pod uticajem tog plamena, njegov ud napinjao se i produžavao, sve dok mu se nije učinilo da će eksplodirati.

Ogromna snaga ispuni mu telo. Snaga titana, snaga bogova kojima se ništa, ništa ne može suprotstaviti!

Ništa?

Ali je plamen želje gutao sve pred sobom i on otvori oči da bi se naslađivao lepotom žene. Ona je ponovo klečala kraj nje ga, pobožno dodirujući vrhom jezika najosetljivije delove nje govog tela.

— Dođi! — zastenja muškarac. — Dođi, prokleta bila!

I ona je dahtala od želje, otvarajući usta. Kad ga je dotak-

la po trbuhu napetim grudima, bradavice su ga opekale po koži.

— Boleće me! — stenjala je penjući se na ležaj šireći noge nad njim. — Boleće me, zar ne?

— To si htela? — procedi on kroz zube. — Hajde, šta čekaš?

Uzdahnula je kada je osetila telo muškarca u sebi, a onda odlučnim pokretom spustila bo kove naniže i prodorno vrisnula od bola koji joj je rasekao utrobu.

Mlaz vrelog Lesliejevog semena zapljusnu je iznutra i ona se strese čitavim telom, kao od udara struje. Sada je pomerila bokove kratkim trzajima, glasno dahćući i stežući obema rukama dojke.

Još jednom je duboko uzdahnula kada je stigla do vrhunca, a onda umorno pala po telu muškarca, dotičući mu usnama grudi.

— Krv — prošapta kad pogleda naniže. — Niz moje butine teče krv... moja krv...

On se nape tako da lanci zavreketaše. Ispraznio se u nju samo nekoliko sekundi ranije, ali to nije značilo ništa; njegovo telo bilo je još gladno.

— Hajde! — stenjao je. — Hajde! Još! Još!

Uspravljaajući se, ona pokrete kukove i zadnjicu u ritmu

koji je oboma obećavao novi vrhunac za svega nekoliko sekundi. Ni jedno ni drugo više nisu mogli da se uzdrže; on je stenjao, a ona vrisкала, kratkim prodornim kricima, sve višim kako se bližila orgazmu.

— Oh, opet! — uzdahnula je kada je osetila novi mlaz semena. — Pa ti imaš čitavu reku u sebi!

— Još! Još, prokleta bila!

— Čekaj — nasmeši se ona. — Umorna sam i utroba me još pomalo boli...

— Ne muči me, veštice!

— A zašto da ne? Seti se šta sam sve morala da učinim da bi mi poklonio seme svoje utrobe!

On zaurla u nemoćnom gnevnu i izdiže se tako da se čitava postelja zatrese.

— Ipak, lepo je — promrm-lja Mijoši sasvim lagano pokrećući donji deo tela oko njegovog uda. — Da, moram priznati da je mnogo lepše od svega što sam do sada radila sa muškarcima...

Lesli sklopi oči, boreći se sa opčinjenošću tim telom, glasom, vrelinom njene utrobe. Ali, đavolska energija koja mu je ispunjavala telo kao da je rasla iz sekunda u sekund, tražeći način da se isprazni!

Seksualni nagon je, uz glad i žeđ, jedan od osnovnih ljudskih nagona. Kada je naučio da ih bar na neko vreme savlada, čovek je prestao da bude životinja, kažu...

Ninđe daleko bolje od običnih ljudi kontrolišu svoje telo i zato Lesli pokuša da energiju stimulansa kanališe u suprotnom pravcu.

Na lance koji mu sputavaju udove, na primer...

Opasan pokušaj. Jer, može se veoma lako dogoditi da ljudsko meso i kosti budu slabiji od čeličnih lanaca.

Da, mogao bi se možda osloboditi... ali samo ako u vezama ostanu njegove šake i stopala!

Gnev mu pomože da na trenutak obuzda glad za tim telom koje ga je svojim pokretima dovodilo do ludila.

U pravi čas...

Ležaj pod njim pokrete se, jedva primetno. Samo čula jednog ninđe u stanju su da osećate takav pokret.

Šta je to? Zemljotres?

Ništa čudno za stanovnike San Franciska, naravno. Ovaj pokret, međutim, bio je kratak i odsećan, kao... kao...

Eksplוזija!

Eksplוזija negde u blizini!

Da li je i Mijoši to osetila?

Ne, nije mogla, izolovana nje govim telom od čvrste podloge, pričvršćene za pod.

Novi talas energije ispuni Leslijevo telo i on otvori oči, žustro pokrećući donji deo svog tela.

— Aaaahhh! — kriknu žena. — Kako je to dobro, kako je to dobro!

Novi potres prođe kroz konstrukciju postelje. Ni ovoga puta Mijoši ga nije osetila, vrišteći od uživanja i tresući se čitavim telom.

»Druga eksplozija!«, mislio je ninđa. »A eksplozija u tvrđavi neprijatelja može značiti samo dolazak prijatelja! Dobri, stari Tabasko Pit! Ova prokleta kućka ipak nije uspela da mu zametne trag!«

— Šta... šta se dogodilo, Lesli Eldridž? — dahtala je žena. — Zašto si prestao? Hajde, hoću još!

On joj je nasmeja u lice. Čak i sama pomsao da još ima nade uspela je da nadvlada delovanje afrodizijaka u njegovom telu. Da, želeo je još, ali se ta želja sada mogla kontrolisati, savladati!

— Gotovo je, Mijoši! — reče. — Imaš sasvim dovoljno mog semena u svojoj utrobi. Na žalost, tvoj sam neće se ostvariti...

— Šta?!

— I bolje je tako — nastavi Lesli. — Ne verujem da bi nešto dobro ispalo kada se pomešaju moja krv i krv jedne besne kučke kao što si ti!

Ona ga zbunjeno pogleda, vrteći glavom da sa lica ukloni kosu spletnu od znoja.

— Poludeo si! — reče. — O čemu to govoriš?

— Kada se u paklu sretnes sa Rikuom i Kanešigeom, reci im šta se dogodilo — nastavi Lesli savršeno pribrano, kao da njih dvoje sede u holu nekog luksuznog hotela u gradu. — I Hajama će verovatno biti u blizini, pa mu možeš preneti moje pozdrave!

Ona ga zbunjeno pogleda, ali u dubokim očima konačno zablista iskra razumevanja.

— Ti... ti nešto znaš?

— Da, znam. Oslušni!

Žurni koraci u hodniku, koraci dvojice ljudi kojima se žuri. Jedan od njih težak je i krupan, ali ništa sporiji od onog drugog.

Tup udarac i naglo prekinuti krik. Kroz hodnik sada proizvaja samo jedan čovek, onaj teži i krupniji.

Povodeći se, Mijoši skoči sa ležaja i osvrte se oko sebe kao tigrica u kavezu.

Vrata odleteše u stranu, trenuvši o zid. U njihovom okviru, pretesnom za njegova ramena, stajao je Tabasko Pit i cerio se čitavim licem.

U njegovoj desnoj ruci nešto je blistalo: dugo, plavkasto sečivo Leshijevog katana!

*

* * *

— Skloni se, Pite!

Upozorenje, zapravo, nije ni bilo potrebno Tabasku. Pomerio se sa vrata pre nego što je Leshijev krik i odjeknuo, u času kada se Mijoši odbacila od betonskog poda i poletela prema njemu urlajući kao razbesnela tigrica.

Oštrica katana podignuta uko so ispred lica spase mu život. Na vrhuncu skoka, Mijoši je za mahnula pesnicom i taj bi udarac smrskao Pitovu lobanju da ona u poslednjem trenutku nije morala da promeni pravac napada, kako oštrica mača ne bi presekla njenu šaku.

Pogođen u rame, Pit odlete na bočni zid, stežući i dalje mač u ruci.

Ali Mijoši nije želela više ništa da reskira, jer su lanci zavketali na ležaju iza nje. Dočekujući se jednom nogom, ona se odbaci u hodnik i nestade u

njemu, hitra i bešumna kao senka.

Uzmičući, licem okrenut vratima, Pit zastade kraj postelje.

— Čoveče — prostenja — ta ženska udara kao parni čekić!

— Dobro si uradio što si se uklonio — žurno reče Leslie. — Ona je ninda!

— Šta?!

— Pričaću ti kasnije, do đavola! Seci lance!

— Mačem? Ali...

— Seci, do đavola! Ona se može vratiti svakog časa, sa istim takvim mačem u ruci!

Sa bolnom grimasom na licu, Pit sa obe ruke podiže katana. Njegova tehnika nije bila savršena, ali čak ni lanac od najboljeg čelika ne može odoljeti katana.

Nekoliko sekundi kasnije, Leslie skoči na noge i gotovo otrže mač iz Pitovih ruku.

Oko duge oštrice zapucketa vazduh, karakteristični zvuk električnog pražnjenja koje uvek prati prvi dodir ninde sa oružjem koje pripada samo njemu sve dok je živ.

I drugi poznati osećaj, osećaj ogromne energije koja kao da se kroz oštricu iz okolnog prostora sliva u telo ninde...

— Idemo! — reče Leslie, polazeći prema vratima. — Ostani iza mene, Pite.

— Čekaj malo, do đavola! Ranjen si!

— Ja?

— Da, do đavola! Ta krv na tvojim butinama...

— Ah, to! Nećeš mi verovati, ali upravo sam oduzeo nevinost našoj dragoj prijateljici, Pite!

— Nevinost? Njoj?

— Neverovatno, zar ne... ali je istina.

— A mislio sam da sam već čuo sve što se može čuti — gundao je Pit dok su napredovali polumračnim betonskim hodnikom. — Žena — ninda... pa na to još i devica! Neka sam proklet!

— Gde je ova zgrada, Pite?

— U blizini Alameda. Oni su, izgleda, sledili svaki naš pokret i znali šta spremamo nesrećnom Kigliju...

— Nesrećnom Kigliju?

— Ah, pa ti i ne znaš! Našli su Kiglija u njegovoj radnoj sobi u »Eksonu«. Sasvim nagog, u fotelji. Naša divna dama odsekla mu je ono malo muškosti i strpala mu u usta pre nego što ga je ubila. Odvratan prizor, kažu moji prijatelji novinari koji su se tamo našli... Leslie, sa tom ženskom nešto nije u redu, a?

— Ne, nije. Iako više nije devica... već dvadesetak minuta!

— Do đavola, uvek pokupiš

sve što vredi pokupiti — uzdahnu Tabasko — a meni prepustaj da eksplozivom probijem put kroz zidove debele čitav jard. Ovo je neka stara fabrika, znaš. Firma je propala kad je završen rat u Vijetnamu.

— Na koliko si ljudi naišao?

— Samo dvojicu. Jedan od njih, uz to, mogao je da se služi samo jednom rukom...

— Onda uz nju ne može biti više od četvorice ljudi — promrmlja Leslie. — Možda i manje. Samo, da li će imati dovoljno hrabrosti da mi se suprotstavi?

Hodnik ih dovede do prostora kroz čiji je već upola srušeni stakleni krov dopirala svetlost zvezda. Unaokolo su kao izumrle praistorijske životinje spavale mašine koje nisu bile pokrenute već godinama.

— Stani, Pite! Ona je tu negde!

Tabasko se povuče u zaklon betonskog zida. Znao je o nindama sasvim dovoljno da bi shvatio kako u njihovom međusobnom obračunu ogromna opasnost preti i radoznalim posmatračima...

— Ovde sam, Leslie Eldridže! — dopre poznati promukli glas iz tame.

Leslie načini korak napred. Sa da je jasno video figuru u cr-

nom kostimu ninde. Nad levim ramenom štrči drška katana, znak da se Mijoši dočepala svoje opreme.

— Ne prilazi! — zapovedi ona. — Još jedan korak i umrećeš!

On se glasno nasmeja i načini još jedan korak napred. Na vrhovima nožnih prstiju, oprezno ispitujući tle pred sobom.

Šuriken ga upozori svojim zujanjem i on se baci u stranu, u zaklon jedne od mašina. Čelik zvonko lupi o čelik i odbijeni šuriken se izgubi u tami hale.

Vrludajući među nemim mašinama, neprestano menjajući pravac, Leslie se približavao ženi — nindi. Nasuprot tome, ona je uzmicala, očevidno shvatajući da se ne može izbeći odsudni obračun...

— Stani, Leslie Eldridže! — dopre njen glas, gotovo krik, iz tame. — Zar bi mogao da ubiješ ženu koja u utrobi nosi tvoje dete?

Leslie se kratko i prezrivo nasmeja. U zaklonu iza njega Tabasko Pit promrmlja nešto nerazgovetno.

— Isuči svoj katana, Mijoši — reče ninda. — Vreme je da okončamo ovu igru...

Haragei ga u poslednjem trenutku upozori na novu opas-

nost. Kao i do sada, Mijoši je mnogo radije stavljala pred nindu druga tela umesto svog!

Četiri prilike odevene u crno iskočiše iz zaklona, na svega ne koliko koraka pred Leslijem. Četiri strele odapete sa velikih, tvrdih lukova, zasiktaše kroz tamu prema njegovim grudima!

Padajući na koleno, on zama hnu mačem, okrećući sečivo mača pljoštimize. Tri strele proleteše nad njim, četvrtu dočeka oštricom i odbi u stranu.

Napao je ćutke, kao vuk, pre nego što su imali vremena da nameste nove strele na tetive lukova. Dugi, visoki skok done se ga u neposrednu blizinu četvorice strelaca; na vrhuncu tog skoka morao se ponovo poslužiti oštricom mača da bi odbio šuriken kojim je Mijoši pokušala da ga zaustavi.

Katana zapeva svoju pesmu smrti režući ustajali vazduh. Dve glave odleteše po podu od prvog udarca; drugu dvojicu ninda pogodi istovremno vrhovima nožnih prstiju u bradu, odbacujući ih unazad.

Jedan kriknu, osetivši da sečivo mača odozgo pada prema njegovim grudima. Drugi zaškrguta zubima pokušavajući da poslednjom snagom zamahne lukom i pogodi Leslija po nogama.

Prvoga mač prikova za betonski pod. Odbacujući se od poda, ninda sa obe noge skoči na grudni koš drugoga i čitav prostor oko njih ispuni suvi zvuk polomljenih rebara...

— Ti si na redu, Mijoši — reče Lesli tiho, jer je ona sada stajala svega nekoliko koraka daleko od njega. — Nema više tela kojima bi se mogla zakloniti...

Umesto odgovora, ona isuka svoj katana i dve oštrice se sudariše, rasipajući unaokolo zelene iskrice.

Bila je hitra i veoma vešta, ali je ipak uzmicala pred udarcima muškarca. Lice joj se nije videlo pod crnom kapuljačom, ali je Lesli znao da je na njemu već izraz očajanja...

Ne, Kanešige nije bio veliki učitelj ninducia, bez obzira na hrabrost kojom se suprotstavio uvreženom mišljenju.

— Još dva koraka do zida, Mijoši — podseti Lesli. — Tu će biti kraj!

Ona vrisnu, zamahujući mačem. Bio je to prvi udarac kojim je pokušala da napadne, jer se sve do tada isključivo branila.

Nije uspeo, naravno. Davolška energija njenog stimulansa još je ispunjavala Lesliejevo telo, tako da on samo malo po-

meri ruku, dočekujući njenu oštricu svojom.

Novi zvonki sudar, novi vihor zelenih iskrica. Ovoga puta, međutim, katana ispade iz ukočene ruke žene — ninđe i ona prodorno vrisnu shvatajući da joj više nikakva sila na svetu ne može spasiti život.

— Ne! Moje dete! Tvoje dete!

Lesli sačeka da se odjek njenog glasa izgubi pod visokim svodom. Oslonjena leđima o zid, ona levom rukom strže kapuljaču sa lica, otkrivajući oči koje su u mraku svetlucale kao oči mačke.

— Nemoj me ubiti, Lesli Eldridge...

— Ti si već ubila sebe, Mi-joši, onoga trenutka kada si odlučila da kreneš za mnom. Udarac koji ću zadati samo je udarac iz milosrđa, da prekratim tvoje muke.

Ona sklopi oči i osloni se o zid, grizući zubima usnu.

— Onda — šapnu — onda neka bude brzo...

Katana kao munja bljesnu u tami i ču se samo dugi, duboki uzdah.

Probivši srce žene — ninđe, oštrica se vrati unazad, otvarajući ranu iz koje briznu krv.

»Ona je ninda!«, podseti Lesli sebe. »Jedan udarac nikada nije dovoljan!«

„Zamahnuo je sada ukoso, odo zgo naniže. Vrh sečiva glatko odvoji glavu sa dugom kosom od tela koje se kao ispražnjena vreća sroza niz zid.

Negde daleko, kao na drugoj planeti, Tabasko Pit je prigušeno psovao.

Lesli zatrese glavom. Glas Tabasko Pita vratio ga je u stvarnost, jer mu se na trenutak učinilo da je žena izdržala oba smrtonosna udarca i da još uvek stoji uza zid, ponavljajući molbu da poštedi ne nju, nego njihovo dete...

Prišao je i zagledao se u obezglavljeni leš na podu. Da, udo vi se još pokreću, nalik zmijama koje je velika hladnoća učinila gotovo nepokretnim...

Još jedan udarac u trbuh. Neka krv spere i poslednje tragove njegovog semena iz njene utrobe.

— Les... Les, idemo odavde! Dopustio je da ga Tabasko Pit izvede kao dete.

— Šta se dogodilo? — upita Pit promuklo kada su se našli na čistom vazduhu. — Zašto si je onako izmasakrirao, do đavola?

Lesli pređe rukom preko čela mokrog od znoja.

1. »Letnji NINDA-TRENING«

Šta vam vredi što volite ninda i ninducu kad ne možete da vežbate kao ninda, niti da postanete NINDA-MASTER (ninda-majstor, gospodar nindi)? Na samo tokom leta već uvek lo ćete moći uz pomoć knjige »Letnji NINDA-TRENING«.

Knjiga »Letnji NINDA-TRENING« je kompletna ninda-škola po uzoru na legendarnog NINDA-MASTERA dr Masaki Hacumija, najvećeg nindu na svetu! Ninda-zagrevača, ninda-taiduca tehnike borbe bez oružja (stavovi, pokreti, zahvati, bacanja, udarci...), borba ninda-oružjem (bočtan, mač, šuriken, nož, nunchaka), ninda-odmeranje.

SPECIJALNI DODATAK: Tajanstvene ninda-veštine (ninda-navidljivost, hodanja po vodi, čitanje misli, govor srca, letenje, nečujno kretanje, mikjo-tehnike, čari i veštine kunoči ninda-žena...).

I još: U zemlji izlazećeg Sunca, Ninda istorija: od Lin Kusija do dr Hacumija, sve o dr Hacumiju – GRAND MASTERU (najvećem ninda-majstoru) i šidoši Hejsu (najvećem nindi izvan Japana), Osnove zimskog ninda-treninga itd.

Format prve dšepne knjige, Super-kolor (korice), Fini papir, Kvalitetan povež. Oko 300 specijalno snimljenih fotosa. Najbolje slike svetskih ninda-mastora (majstora).

SUPER-POKLON SVAKOM NARUČIOCU: Specijalna nalepnica zlatne boje sa NINDA-MASTERSOM ili šurikenom i originalnim japanskim ninda-znakom.

BUDITE I VI NINDJA

3. »BRUCE LEE ZAUVEK«

Prvo izdanje knjige »Originalni BRUCE LEE nunchaku« je rasprodato. Drugo izdanje i drugo ime: **BRUCE LEE ZAUVEKI** Ali, ne samo to! Ove godine BRUCE LEE bi proslavio ZLATNI, 50. rođendan. Knjiga »BRUCE LEE ZAUVEK« izlazi u čast ZLATNOG jubileja večno živog »kralja kung fua« sa ZLATNIM super-kolor koricama!

Format prave džepne knjige. Fini papir. Kvalitetan povež! Oko 200 specijalno snimljenih fotosa u BRUCE LEE stilu! Novi snimci »Malog zmaja« u akciji!

Sve o životu i smrti »kralja kung fua« Konačan odgovor: zašto je zaista umro BRUCE LEE? Sve o kung fu (Bit kun do) majstorstvu »Malog zmaja«, sve o svim filmovima BRUCE LEE-a. Kompletna BRUCE LEE rečnik od A-Z.

SPECIJALNI PRILOG »Vežbajte i vi kao Bruce Li« - kompletna nunchaku-škola sa fotosisma i objašnjenjima za vežbanje BRUCE LEE – nunchakama: istorija, vrste i upotreba nunchaka, početni rad, rad jednom rukom, kružni rad palicama, zahvat ispod pazuha, tehnike »zatvaranja, bacanja i letenja« BRUCE LEE dvostruki kružni zamah, rad dvostrukim nunchakama sa obe ruke (u paru). Sve što je mogao Bruce Li sada možete i vi!

Samo za PRETPLATNIKE važi pretplatna cena od 95 dinara! Po izlasku knjige iz štampa cena će biti 40% veća! Popunite narudžbenicu i pošaljite odmah. SADA NIŠTA NE PLACATE! Dobijete BIS-poštansku uputnicu i sa obaveztenja kako da uplatite pretplatu i kada će knjiga izći.

BRUCE LEE SUPER-POKLON: Samo pretplatnici (i niko viš!) obavezno dobijaju po 5 (pet) BRUCE LEE mininalepnice ZLATNE boje. Najсреćniji, poredom 50. rođendana BRUCE LEE-a, dobijaju 50 BRUCE LEE super-poklona: BRUCE LEE ZLATNI MEDALJON (koji je »Mali zmaj« nosio oko vrata), kung fu cdelo, BRUCE LEE pantalone, BRUCE LEE nunchake, BRUCE LEE video-kasete, knjige, bečveve.

Popunite narudžbenicu i zalepite ovu adresu:

EDI – Edicija dobrih izdanja
Poštanski fah 65
11060 BEOGRAD 38

NINJA

2. Super-poster NINDA-MASTER

To zaista još niste videli! Super-kolor poster NINDA-MASTER! Originalan, do sada neobjavljivani poster NINDA-MASTERA (majstora) u borbenom stavu sa šako-kenom (ninda-kandžom) i ninda-mačem koji »preseca« sunčev zrak.

Na poleđini NINDA-MASTER postera su sva ninda-oružja sa objašnjenjima, a najopija su ilustrovane crtežima i fotosisma.

Super-kolor poster NINDA-MASTER štampan je na velikom B-3 formatu, na super-finom (kuns'druk) papiru.

NAJVEĆI NINDA-HITOVII

NARUDŽBENICA

NINDA

Ovim NEOPOZIVO naručujete sledeće (zahrnuži broj ispred onoga što naručujete): ISPORUKA ODMAH!

1. Knjigu »Letnji NINDA-TRENING« po ceni od 120 din.
2. Super-kolor poster NINDA-MASTER po ceni od 45 din.

Navedene cene (plus oko 5 din. za otkupninu) plaćam poštaru prilikom prijema. Najsigurniji i najsigurniji poštari nu plaćamo mi. Obavežujem se da NE SMEM odbiti prijem knjige ili postera. Ukoliko to ipak učinim obavezan sam da izdavaču nadoknadim sve troškove pakovanja, slanja i povraćaja u iznosu od najmanje 30 dinara.

3. Ovim sa NEOPOZIVO pretplaćujem na knjigu »BRUCE LEE ZAUVEK« po najnižoj pretplatnoj ceni od 95 dinara. Sada samo šaljem ovu narudžbenicu (pretplatnicu) i ništa više. Uplatu pretplate izvršću pošto od izdavača dobijem BIS-poštansku uputnicu.

POPUNITE ČITKO – ŠTAMPANIM SLOVIMA:

Prihv. slovo prezim. ime

Ostala slova prezimena

ime

ulica

broj

opština

stan

Poštanski broj

mesto

OBAVEZNO: Za naručioce mlađe od 18 godina obavezan je potpis i brojne karte jednog od roditelja.

— Ne znam — reče. — Možda zbog jedne stare japanske legende koje sam se iznenada setio...

— Legende? Kakve legende?

— Legende o nindži Toriju

koji je oplodio boginju vatre. Ona je rodila dete, ali...

Oči nindže ukočeno su gledale u tamu.

— To dete — šapnu — bilo je... demon!

— KRAJ —

U novembru Ninda 90

I SMRT JE OLAKŠANJE

— Zdravo — rekao je čovek skoro veselim glasom i podigao revolver s prigušivačem.

Začudo, Sumiko je ostala mirna. Savršeno mirna.

Čoveku je iščezao osmeh. Otkud mirnoća kod žene koju je trebalo u deliću sekunde poslati u pakao?

Stigao je samo da otvori usta.

Činilo se da krv šiklja napred od udarca s leđa. Sečivo koje prolazi kao kroz sir i putuje beskonačno.

CENOVNIK:

NINJA I KUNG FU ODELA

140-155	500,00 d
160-175	539,00 d
180-200	578,00 d

AMBLEM po komadu 42,00 d

MAJICA SA PRESLIKAČEM

112,00 d

KUNG FU PANTALONE

140-155	154,00 d
160-175	173,00 d
180-195	216,00 d

NINJA REKVIZITI:

MAC	98,00 d
NUNCAKE	119,00 d
TONFA	84,00 d
KAMA	63,00 d
SURIKEN	70,00 d
META	14,00 d

ZNOJNICA ZA GLAVU SA PRESLIKAČEM

(bela ili crna) 50,00 d

POSTOLJE

(sa metom i uloškom) 154,00 d

SPORT MONTEX

international

Gornji Milanovac Poštanski fah 63

Ovim nepozivo naručujem sledeće artikle:

Količina	Broj artikla	Naziv artikla	Visina vežbača	Cena

Ime i prezime

Datum

Datum rođenja

Ulica i broj (sprat, stan)

..... tel.

Svojeručni potpis

Broj pošte i mesto

Narudžbenicu poslati na adresu Sport Montex, poštanski fah 63,
32300 Gornji Milanovac

NARUĐBENICA - NINJA

SPORT international

MONTEX

Telefoni: 032/714-163

711-170

Telefax: 710846

Gornji Milanovac

Narudžbenica na 96. strani

